THRILLERUL ANULUI 2019!

„O carte de suspans inteligentă și sofisticată – un roman excepțional."
LEE CHILD

„Thrillerul perfect."
A.J. FINN, autorul bestsellerului *Femeia de la fereastră*

PACIENTA TĂCUTĂ

ALEX MICHAELIDES

buzz BOOKS

Cuprins

ALEX MICHAELIDES

PACIENTA TĂCUTĂ

Traducător: Dana Ligia Ilin
Titlul original: The Silent Patient, 2019

LITERA, 2019

Versiune ebook: v1.0, aprilie 2019

Şi ea de ce-a rămas acuma fără glas?[1]

Euripide, *Alcesta*

PROLOG

JURNALUL ALICIEI BERENSON

14 iulie

Nu ştiu de ce scriu asta.

Ba nu-i aşa. Poate că ştiu, numai că nu vreau s-o recunosc.

Nici măcar nu ştiu cum să-i zic – chestiei ăsteia pe care o scriu. Sună cam pompos să-i zic jurnal intim. Doar nu prea am ce spune. Anne Frank a ţinut un jurnal, sau Samuel Pepys – nu cineva ca mine. Să-i zic „Jurnal“ sună cumva prea pretenţios. Ca şi cum aş scrie în el zilnic, şi nu vreau s-o fac – dacă devine o corvoadă, n-o să mă ţin de el.

Poate că n-am să-i zic nicicum. Un ceva fără nume în care o să scriu din când în când. Aşa îmi convine. Dacă îi pui nume unui lucru, asta te împiedică să-l vezi în întregime sau de ce e important. Te concentrezi pe cuvânt; care, de fapt, nu-i decât cea mai mică parte, vârful aisbergului. Nu m-am simţit niciodată în largul meu cu cuvintele – întotdeauna gândesc în imagini, mă exprim prin imagini aşa că nu m-aş fi apucat să scriu asta dacă nu era Gabriel.

În ultima vreme am fost deprimată din pricina unor lucruri. Credeam că izbutesc să ascund asta, dar el a observat – fireşte că a observat, nu-i scapă nimic. A întrebat cum merge pictura – am zis ca nu merge. Mi-a adus un pahar cu vin şi am stat la masa din bucătărie în vreme ce el gătea.

Îmi place să mă uit la Gabriel umblând de colo colo prin bucătărie. E un bucătar plin de graţie –

elegant, cu mişcări de balerin, organizat, nu ca mine. La mine, totul e vraişte.

— Povesteşte-mi, a zis.

— Nu-i nimic de povestit. Câteodată mă blochez. Mă simt ca şi cum aş umbla prin mocirlă.

— Ce-ar fi să încerci să aşterni pe hârtie? Să ţii, cumva, socoteala? Ar putea să te ajute.

— Da, cred că da. O să încerc.

— Nu-i destul s-o spui, draga mea. Fă-o.

— O s-o fac.

M-a cicălit, nu glumă, dar n-am mişcat un deget. Şi apoi, după câteva zile, mi-a dăruit carneţelul ăsta în care să scriu. Are coperte de piele neagră şi pagini albe, groase. Am mângâiat prima pagină, i-am simţit netezimea; apoi am ascuţit creionul şi am început.

Şi el a avut dreptate, desigur. Deja mă simt mai bine – faptul că scriu toate astea mi-a adus un soi e în eliberare, un loc de descărcare a emoţiilor, un spaţiu în care să mă exprim. Cam ca o terapie, presupun.

Gabriel n-a spus-o, însă îmi dau seama că-şi face griji pentru mine. Şi, dacă e să fiu sinceră – şi aş face bine să fiu –, adevăratul motiv pentru care am acceptat să ţin acest jurnal intim, a fost ca să-l liniştesc – să dovedesc că totul e în ordine. Nu suport să ştiu că-şi face griji pentru mine. Nu vreau să-l tulbur vreodată, ori să-l fac nefericit, ori să-i provoc suferinţă. Îl iubesc pe Gabriel nespus de mult. El este, fără îndoială, iubirea vieţii mele. Îl iubesc cu toată fiinţa mea, atât de mult, încât uneori asta aproape că mă copleşeşte. Uneori cred că…

Nu. N-o să scriu despre asta.

O să fie o înregistrare plină de voioşie a ideilor şi imaginilor care mă inspiră în plan artistic, lucruri care au asupra mea un impact creativ. N-o să scriu decât lucruri pozitive, vesele, gânduri normale.

N-au ce căuta gândurile nebuneşti.

PARTEA ÎNTÂI

Cel care are ochi de văzut şi urechi de auzit se poate convinge că niciun muritor nu-i în stare să păstreze un secret. Dacă buzele îi sunt mute, pălăvrăgeşte cu vârfurile degetelor; trădarea se prelinge din el prin fiecare por.

Sigmund Freud, *Prelegeri de introducere în psihanaliză*

1

Alicia Berenson avea treizeci şi trei de ani când şi-a omorât soţul.

Erau căsătoriţi de şapte ani. Amândoi erau artişti – Alicia pictoriţă, iar Gabriel un renumit fotograf din lumea modei. Avea un stil distinct, fotografia femei pe jumătate moarte de foame şi pe jumătate despuiate din unghiuri ciudate, care nu le avantajau. După ce a murit, fotografiile sale au ajuns la preţuri astronomice. Ca să fiu sincer, lucrările lui îmi par destul de şmechere şi de superficiale. N-au nimic din calitatea viscerală a celor mai bune lucrări ale Aliciei. Desigur, nu cunosc destule despre artă ca să spun dacă Alicia Berenson va trece sau nu testul timpului ca pictoriţă. Talentul îi va fi întotdeauna umbrit de notorietate, aşa că e greu să fiu obiectiv. Şi aţi putea să mă acuzaţi că sunt părtinitor. Nu pot decât să-mi spun părerea, atât cât valorează ea. Şi, pentru mine, Alicia a fost un fel de geniu. În afară de abilitatea tehnică, picturile sale au o capacitate stranie de a atrage atenţia – aproape că te înşfacă de beregată – şi de a o ţine ca într-o menghină.

Gabriel Berenson a fost omorât acum şase ani. Avea patruzeci şi patru de ani. A fost ucis pe 25 august – era o vară neobişnuit de fierbinte, poate că vă amintiţi, cu unele dintre cele mai înalte temperaturi înregistrate. Ziua în care a murit a fost cea mai caldă din an.

În ultima sa zi de viaţă, Gabriel s-a trezit devreme. O maşină l-a luat la ora 5:15 din casa în care locuia împreună cu Alicia, în nord-vestul Londrei lângă Hampstead Heath[2], şi a fost dus la o şedinţa foto în Shoreditch. Şi-a petrecut ziua fotografiind modele pe un acoperiş, pentru *Vogue.*

Nu se ştie prea mult despre mişcările Aliciei. Urma să aibă o expoziţie şi era în urmă cu lucrul. Probabil că şi-a petrecut ziua pictând în casa de

vară din fundul grădinii, pe care o transformase de curând în atelier. Până la urmă, şedinţa foto a lui Gabriel s-a prelungit şi n-a fost adus cu maşina acasă decât la ora 23.

Peste o jumătate de oră, vecina lor, Barbie Hellmann, a auzit câteva împuşcături. Barbie a sunat la poliţie şi la 23:35 a fost trimis un echipaj de la secţia din Havestock Hill. A ajuns la casa familiei Berenson în mai puţin de trei minute.

Uşa din faţă era deschisă. În casă era beznă; nu funcţiona niciun întrerupător. Poliţiştii au mers prin hol până în living. Și-au rotit lanternele prin încăpere, luminând-o cu fascicule intermitente. Alicia a fost descoperită lângă şemineu, în picioare. Rochia ei albă licărea ca o fantomă în lumina lanternelor. Părea ca nu-şi dă seama de prezenţa poliţiei. Era încremenită, îngheţată – o statuie dăltuită în gheaţă –, cu o expresie ciudată pe faţă, îngrozită, ca şi cum s-ar fi confrunta cu o teroare invizibilă…

Pe podea era o puşcă. Alături, în întuneric, Gabriel stătea nemişcat, legat de un scaun cu sârmă răsucită pe după gleznele şi încheieturile mâinilor. La început, poliţiştii au crezut că era viu. Capul îi atârna un pic într-o parte, ca şi cum şi-ar fi pierdut cunoştinţa. Apoi o rază de lumină a arătat că Gabriel fusese împuşcat de câteva ori în faţă. Trăsăturile sale frumoase dispăruseră pe vecie, lăsând în loc o magmă pârjolită, înnegrită, însângerată. Peretele din spatele său era împroşcat cu aşchii de ţeastă, creier, păr – şi sânge.

Peste tot era sânge – stropind pereţii, curgând pe podea în pârâiaşe întunecate, de-a lungul fibrelor scândurilor. Poliţiştii au presupus că era sângele lui Gabriel. Şi apoi ceva a sclipit în lumina lanternei – pe podea, lângă picioarele Aliciei, era un cuţit. Altă rază de lumină a arătat sângele împrăştiat pe rochia ei albă. Un poliţist i-a prins braţele şi le-a ridicat în lumină. Erau crestături adânci peste

venele încheieturilor – tăieturi proaspete, din care curgea sângele şuvoi.

Alicia s-a împotrivit încercărilor de a-i salva viaţa; a fost nevoie de trei agenţi ca s-o imobilizeze. A fost dusă la Royal Free Hospital, aflat la o distanţă de numai câteva minute. Pe drum a leşinat. Pierduse mult sânge; însă a supravieţuit.

În ziua următoare zăcea în patul dintr-o rezervă a spitalului. Poliţiştii au interogat-o în prezenţa avocatului ei. Alicia n-a scos nicio vorbă. Buzele îi erau albe, fără strop de sânge; se mişcau din când în când, dar nu alcătuiau cuvinte, nu scoteau niciun sunet. Nu răspundea la întrebări. Nu putea, nu voia să vorbească. N-a vorbit nici când a fost acuzată de uciderea lui Gabriel. A rămas tăcută când a fost arestată, refuzând să-şi tăgăduiască vinovăţia ori s-o confirme.

Alicia n-a mai vorbit niciodată.

Tăcerea ei permanentă a transformat această poveste dintr-o tragedie familială banală în ceva mult mai măreţ: un mister, o enigmă care a monopolizat titlurile din ziare şi a captivat imaginaţia publicului luni în şir.

Alicia a rămas tăcută, însă a făcut totuşi o declaraţie. Un tablou. L-a început, când i s-a dat drumul din spital şi a fost plasată în arest la domiciliu, înainte de proces. După părerea asistentei medicale de la psihiatrie, numită de tribunal, Alicia mânca şi dormea foarte puţin – nu făcea altceva decât să picteze.

În mod normal, muncea săptămâni întregi, uneori chiar luni, înainte să înceapă un tablou – făcea nenumărate schiţe, aranja în fel şi chip compoziţia, experimenta cu culori şi forme –, o gestaţie îndelungată, urmată de o naştere prelungită, întrucât fiecare trăsătură de pensula era făcută cu trudă. Acum însă, şi-a schimbat dramatic procesul de creaţie, terminând tabloul în câteva zile de la moartea soţului său.

Şi, pentru majoritatea oamenilor, asta a fost destul ca s-o condamne – faptul că s-a întors în atelier atât de curând după moartea lui Gabriel dovedea o extraordinară lipsă de sensibilitate. Monstruoasa lipsă de remuşcare a cuiva care a ucis cu sânge-rece.

Aşa o fi. Dar, să nu uităm, chiar dacă Alicia Berenson ar fi putut să fie o ucigaşă, era şi artistă. Era perfect de înţeles – cel puţin, pentru mine – ca ea să-şi ia pensulele şi vopselele şi să-şi exprime pe pânză emoţiile complexe. Nu-i de mirare că, de data asta, a ajuns să picteze cu atâta uşurinţă; dacă durerea poate fi numită uşurinţă.

Tabloul era un autoportret. I-a pus numele în colţul din stânga jos al pânzei, cu litere greceşti azurii.

Un singur cuvânt:

ALCESTA.

2

Alcesta este eroina unui mit grecesc. O poveste de dragoste dintre cele mai triste. Alcesta îşi dă viaţa pentru soţul său, Admet, murind în locul lui când nimeni altcineva n-a vrut s-o facă. Un mit tulburător despre sacrificiul de sine, şi nu era clar cum se leagă de situaţia Aliciei. Adevăratul înţeles al aluziei mi-a rămas necunoscut o vreme. Până ce, într-o zi, adevărul a ieşit la lumină…

Dar o iau prea repede. Pun carul înaintea boilor. Trebuie să încep cu începutul şi să las lucrurile să vorbească de la sine. Nu trebuie să le colorez, să le răsucesc ori să spun minciuni. O s-o iau pas cu pas, încet şi cu grijă. Dar de unde să încep? Ar trebui să mă prezint, însă poate că nu încă; la urma urmei, nu eu sunt eroul acestei poveşti. E povestea Aliciei Berenson, aşa că trebuie să încep cu ea – şi cu *Alcesta.*

Tabloul este un autoportret care o arată pe Alicia în studio, acasă, în zilele de după crimă, în picioare în faţa unui şevalet pe care este o pânză şi ţinând o pensulă. E despuiată. Trupul îi este pictat cu amănunte necruţătoare: şuviţe lungi de păr roşcat care cad pe umerii osoşi, vene albastre vizibile sub pielea translucidă, cicatrice proaspete pe amândouă încheieturile mâinilor. Ţine între degete o pensulă. Din pensulă se prelinge vopsea roşie – sau este sânge? E surprinsă în timp ce pictează – şi totuşi, pânza e albă, la fel ca expresia sa. Are capul întors peste umăr şi priveşte ţintă la noi. Cu gura deschisă, cu buzele desfăcute. Mută.

În timpul procesului, Jean-Felix Martin, directorul micii galerii din Soho care o reprezintă pe Alicia, a luat hotărârea controversată, criticată de mulţi ca macabră şi urmărind senzaţionalul, de a expune *Alcesta.* Faptul că pictoriţa era în acel moment în boxa acuzaţilor pentru că îşi omorâse

soţul a însemnat, pentru prima oară în lunga istorie a galeriei, că la uşă era coadă.

Am stat la coadă cu ceilalţi iubitori de artă care mureau de curiozitate, aşteptându-mi rândul lângă tuburile de neon roşii ale sex-shop-ului de alături. Unul câte unul, ne-am târşâit paşii înăuntru. Ajunşi în galerie, am fost mânaţi spre tablou ca o mulţime aţâţată de la un bâlci care îşi croieşte drum prin casa bântuită. În cele din urmă, m-am pomenit chiar în faţă – şi m-am confruntat cu *Alcesta.*

M-am holbat la tablou, m-am holbat la chipul Aliciei, încercând să-i interpretez privirea, încercând să înţeleg – însă portretul mă sfida. Alicia se uita şi ea a mine – o mască neutră – indescifrabilă, de nepătruns. Nu puteam citi în expresia sa nici vinovăţie, nici nevinovăţie.

Altor oameni li s-a părut mai uşor de descifrat.

— Răutate pură, a şuşotit femeia din spatele meu.

— Nu-i aşa? a încuviinţat însoţitorul ei. Căţea cu sânge-rece.

Cam nedrept, mi-am zis – având în vedere că vinovăţia Aliciei încă nu fusese dovedită. Însă, de fapt, era o concluzie dinainte trasă. Ziarele de scandal o distribuiseră de la bun început în rolul negativ: o femeie fatală, o soţie care şi-a ucis soţul. Un monstru.

Faptele, în sine, erau simple: Alicia a fost găsită singură cu cadavrul lui Gabriel; pe puşcă nu erau decât amprentele ei. N-a existat niciodată vreo îndoială că ea îl omorâse pe Gabriel. Pe de altă parte, *de ce* îl omorâse, asta rămânea un mister.

Crima a fost comentată pe larg şi diferite teorii au fost prezentate în ziare, la radio şi la emisiunile de televiziune. Au fost aduşi experţi care să explice, să condamne, să justifice acţiunile Aliciei. Cu siguranţă, a fost victima abuzului în familie, împinsă peste limite, până să explodeze în cele din urmă, nu? Altă teorie implica un joc sexual care a

scăpat de sub control – soţul a fost găsit legat, nu-i aşa? Unii au bănuit ca vechiul motiv, gelozia, a împins-o pe Alicia să ucidă – altă femeie, probabil? Însă la proces, fratele lui Gabriel l-a descris ca pe un soţ devotat, profund îndrăgostit de soţia sa. Ei bine, şi cum rămâne cu banii? Alicia n-avea prea mult de câştigat de pe urma morţii lui; ea era cea care avea bani, moşteniţi de la tatăl sau.

Şi aşa mai departe, speculaţii nesfârşite – fără răspunsuri, doar mai multe întrebări – despre motivele Aliciei şi tăcerea sa ulterioară. De ce refuza să vorbească? Ce însemna asta? Ascundea oare ceva. Proteja pe cineva? Şi dacă da, pe cine? Şi de ce?

În acel moment, îmi amintesc că îmi spuneam că, în vreme ce toată lumea vorbea, scria, se contrazicea în privinţa Aliciei, în miezul acestei activităţi dezlănţuite, gălăgioase, era un gol – o tăcere. Un sfinx.

În timpul procesului, judecătorul n-a privit cu ochi buni refuzul persistent al Aliciei de a vorbi. Nevinovaţii, a arătat judecătorul Alverstone, au tendinţa să-şi proclame sus şi tare nevinovăţia – şi încă des. Alicia nu numai că rămânea tăcută, dar nu arăta vreun semn de remuşcare. N-a plâns niciodată în timpul procesului – fapt pe care s-a pus un mare accent în presă – şi faţa i-a rămas neclintită, rece. Îngheţată.

Apărării nu i-a rămas decât să pledeze responsabilitate redusă. Alicia avea un lung istoric de probleme de sănătate mintală, s-a spus, încă din copilărie. Judecătorul a respins o mare parte dintre acestea ca mărturii indirecte, însă, în cele din urmă, s-a lăsat convins de Lazarus Diomedes, profesor de psihiatrie medico-legală la Imperial College şi directorul clinicii The Grove, o instituţie medico-legală de maximă siguranţă din nordul Londrei. Profesorul Diomedes a argumentat că refuzul Aliciei de a vorbi era în sine o dovadă a

unei tulburări psihologice profunde şi că sentinţa trebuie să fie dată în conformitate cu aceasta.

Era o modalitate destul de ocolită de a spune ceva ce psihiatrilor nu le place s-o zică de la obraz. Diomedes spunea că Alicia e nebună.

Era singura explicaţie care avea sens. Din ce motiv să-l legi pe omul iubit de un scaun şi să-l împuşti în faţă, din apropiere? Şi apoi să nu arăţi nicio remuşcare, să nu dai nicio explicaţie, nici măcar să nu vorbeşti? Probabil că era nebună.

Trebuia să fie.

În cele din urmă judecătorul Alverstone a acceptat pledoaria de responsabilitate redusă şi a sfătuit juriu să facă la fel. Prin urmare, Alicia a fost internată la The Grove, sub supravegherea aceluiaşi profesor Diomedes, a cărui mărturie avusese o influenţă atât de mare asupra judecătorului.

Adevărul este că, dacă Alicia nu era nebună – cu alte cuvinte, dacă tăcerea ei era doar un rol, un spectacol dedicat juriului atunci i-a mers. A fost scutită de condamnarea la mulţi ani de închisoare, şi, dacă reuşea să-şi revină complet, putea fi eliberată în câţiva ani. Cu siguranţă că acum era momentul să înceapă să mimeze acea revenire, nu? Să rostească din când în când câte o vorbă, apoi mai multe; să comunice încetul cu încetul un soi de remuşcare? Dar nu. Săptămânile se scurgeau una după alta, lunile se scurgeau una după alta şi apoi s-au scurs anii – şi Alicia tot nu vorbea.

Era, pur şi simplu, tăcere.

Şi aşa, fără să apară vreo dezvăluire, presa dezamăgită şi-a pierdut, în cele din urmă, interesul faţă de Alicia Berenson. Ea s-a alăturat celorlalţi criminali care au făcut o vreme vâlvă; feţe pe care ni le amintim, dar al căror nume l-am uitat.

Nu toţi, trebuie spus. Unii – printre care mă număr şi eu – sunt fascinaţi în continuare de mitul Aliciei Berenson şi al tăcerii ei persistente. Ca psihoterapeut, mi-a fost clar că ea a suferit o

traumă gravă la moartea lui Gabriel; şi această tăcere era o manifestare a acelei traume. Nefiind în stare să se împace cu ceea ce făcuse, Alicia s-a poticnit şi s-a oprit ca o maşină stricată. Voiam s-o ajut să pornească din nou – s-o ajut să-şi spună povestea, să se vindece şi să se simtă bine. Voiam s-o repar.

Fără să vreau să par lăudăros, mă simţeam calificat s-o ajut pe Alicia Berenson. Sunt psihoterapeut medico-legal şi am lucrat cu unii dintre cei mai vătămaţi, cei mai vulnerabili membri ai societăţii. Şi ceva din povestea Aliciei intra în rezonanţă cu mine pe plan personal – de la bun început am simţit o empatie profundă.

Din păcate, în acea vreme încă mai lucram la Broadmoor[3], aşa că tratarea Aliciei ar fi rămas – ar fi trebuit să rămână – doar o fantezie, dacă n-ar fi intervenit pe nepusă masă soarta.

La aproape şase ani după internarea Aliciei, postul de psihoterapeut medico-legal de la The Grove a devenit vacant. De cum am văzut anunţul, am ştiut că n-am de ales. Mi-am urmat intuiţia şi mi-am depus dosarul.

3

Numele meu este Theo Faber. Am patruzeci şi doi de ani. Şi am devenit psihoterapeut din pricină că eram sărit de pe fix. Ăsta-i adevărul – cu toate că nu e ceea ce am zis în timpul interviului pentru ocuparea postului, când mi s-a pus întrebarea.

— Ce anume crezi că te-a atras spre psihoterapie? a întrebat Indira Sharma, privindu-mă pe deasupra ochelarilor care o făceau să arate ca o bufniţă.

Indira era consilier psihoterapeut la The Grove. Avea spre şaizeci de ani, o faţă rotundă, atrăgătoare, şi păr lung negru ca smoala, cu câteva fire cenuşii. Mi-a surâs, ca şi cum m-ar fi asigurat că era o întrebare uşoară, o pasă de încălzire, precursoarea unor lovituri mai înşelătoare.

Am şovăit. Simţeam privirile celorlalţi membri ai comisiei. Am avut grijă să păstrez contactul vizual cât timp am oferit un răspuns pregătit dinainte, o poveste înduioşătoare despre cum am lucrat în adolescenţă cu jumătate de normă la un cămin de bătrâni; şi cum mi-a trezit asta interesul faţă de psihologie; lucru care, la rândul lui, a dus la studii postuniversitare de psihoterapie şi aşa mai departe.

— Am vrut să ajut oamenii, presupun, am zis, ridicând din umeri. Asta e de fapt.

Ceea ce era praf în ochi.

Mă rog, sigur că voiam să ajut oamenii. Însă acesta era un scop secundar – în special în momentul în care am început pregătirea. Motivul real era complet egoist. Încercam să mă ajut pe mine însumi. Cred că la fel stau lucrurile cu cei mai mulţi dintre cei care intră în domeniul sănătăţii mintale. Suntem atraşi de această profesie tocmai din cauză că suntem vătămaţi – studiem psihologia ca să ne vindecăm pe noi înşine. Că suntem sau nu

dispuşi s-o recunoaştem, asta-i altă mâncare de peşte.

Ca oameni, primii noştri ani sunt un tărâm dinaintea amintirii. Ne place să credem că am ieşit din ceaţa asta primordială cu caracterul pe deplin format, ca Afrodita care se înalţă perfectă din spuma mării. Însă, mulţumită cercetărilor din ce în ce mai numeroase despre dezvoltarea creierului, ştim că nu este aşa. Ne naştem cu creierul format doar pe jumătate – mai degrabă ca un boţ de lut decât ca o zeitate din Olimp. După cum a spus psihanalistul Donald Winnicott: „Nu există aşa ceva – bebeluş, pur şi simplu“. Dezvoltarea personalităţii noastre nu se petrece în izolare, ci în relaţiile cu alţii; suntem modelaţi şi completaţi de forţe nevăzute, de care nu ne amintim – şi anume de părinţii noştri.

Lucrul acesta e înspăimântător, din motive evidente – cine ştie ce grozăvii am suferit, ce torturi şi abuzuri, pe acest tărâm de dinaintea amintirii? Caracterul nostru s-a format fără ca s-o ştim măcar. În ceea ce mă priveşte, am crescut simţindu-mă nervos, speriat, neliniştit. Această nelinişte părea să fie dinainte să apar pe lume şi să existe independent de mine. Însă bănuiesc că a izvorât din relaţia cu tata, în preajma căruia nu eram niciodată în siguranţă.

Accesele de furie imprevizibile şi arbitrare ale tatei făceau ca orice situaţie, oricât de paşnică, să devină un posibil teren minat. O remarcă nevinovată sau o părere diferită puteau să-i stârnească mânia şi să declanşeze o serie de explozii de care nu te puteai ascunde. Casa se zguduia în vreme ce el zbiera, urmărindu-mă în sus pe scară până în camera mea. Mă aruncam sub pat şi alunecam până la perete. Respiram aerul plin de scame, rugându-mă în gând să mă înghită cărămizile şi să dispar. Însă mâna lui mă înşfăca, mă târa afară să-mi înfrunt soarta. Cureaua era scoasă şi şuiera prin aer înainte să lovească; fiecare

lovitură mă arunca într-o parte, arzându-mi carnea. Apoi bătaia înceta, la fel de brusc cum începuse. Eram azvârlit pe podea, unde zăceam ca un morman de zdrenţe. O păpuşă lepădată de un plod mânios.

Nu ştiam niciodată ce făcusem ca să-i stârnesc furia sau dacă o meritam. O întrebam pe mama de ce e tata mereu aşa de supărat pe mine, iar ea ridica din umeri cu disperare şi zicea: „De unde să ştiu? Tatăl tău e nebun de-a binelea”.

Când zicea că era nebun, nu glumea. Dacă ar fi fost evaluat astăzi de un psihiatru, bănuiesc că tata ar fi primit diagnosticul de tulburare de personalitate – o boală care a rămas netratată toată viaţa lui. Rezultatul a fost o copilărie şi o adolescenţă dominate de isterie şi violenţă fizică; de ameninţări, lacrimi şi sticlă spartă.

Au fost, desigur, şi momente de fericire; de obicei, când tata era plecat de acasă. Îmi amintesc de o iarnă în care a fost plecat o lună în America, într-o călătorie de afaceri. Timp de treizeci de zile, eu şi mama am avut la dispoziţie casa şi grădina, fără ochiul lui vigilent. În acel decembrie a nins mult la Londra, şi grădina noastră a fost îngropată sub un covor alb gros şi îngheţat. Împreună cu mama am făcut un om de zăpadă. Conştient sau nu, l-am făcut să semene cu stăpânul nostru absent: eu l-am botezat „Tati“ şi, cu burdihanul lui, cu două pietricele negre în loc de ochi şi două crenguţe puse oblic în chip de sprâncene severe, chiar că exista o asemănare stranie. Am completat iluzia dându-i mănuşile, pălăria şi umbrela lui. Şi apoi ne-am apucat să-l bombardăm zdravăn cu bulgări, chicotind ca nişte copii obraznici.

În noaptea aceea a fost un viscol cumplit. Mama s-a dus la culcare şi eu m-am prefăcut că dorm, apoi m-am furişat în grădină şi am stat în ninsoare. Mi-am întins mâinile, prinzând fulgi şi privindu-i cum dispar pe vârfurile degetelor. Era o bucurie şi, în acelaşi timp, o frustrare, şi vorbea despre un

adevăr pe care nu-l puteam exprima: vocabularul îmi era prea limitat, cuvintele erau o plasă cu ochiuri prea mari ca să-l prind. Cumva, prinderea fulgilor de zăpadă e ca prinderea fericirii; ai ceva şi, pe dată, nu mai ai nimic. Mi-a amintit că există o lume în afara acestei case: o lume imensă şi de o frumuseţe de neînchipuit; o lume la care, deocamdată, nu puteam ajunge. Acea amintire mi-a revenit de multe ori de-a lungul anilor. E ca şi cum suferinţa din jurul ei a făcut acea clipă de libertate să ardă cu strălucire şi mai mare; o luminiţă înconjurată de întuneric.

Mi-am dat seama că singura mea speranţă de a supravieţui era să mă retrag – atât fizic, cât şi psihic. Trebuia să plec departe, foarte departe. Deabia atunci aş fi în siguranţă. Şi, în cele din urmă, la optsprezece ani am avut notele necesare pentru a-mi asigura un loc la universitate. Am părăsit acea casă pe jumătate închisoare din Surrey şi mi-am închipuit că sunt liber.

Mă înşelam.

N-am ştiut-o atunci, însă era prea târziu – îmi asimilasem tatăl, îl încorporasem, îl îngropasem adânc în subconştient. Oricât de departe aş fi fugit, îl purtam peste tot cu mine. Eram urmărit de un cor de furii infernal, necruţător, toate cu glasul lui – zbierând că nu-s bun de nimic, o ruşine, un eşec.

În primul trimestru la universitate, în acea primă iarnă geroasă, glasurile au ajuns să fie atât de rele, de paralizante, încât mă controlau. Imobilizat de frică, nu puteam să ies din casă, să fiu cu alţi oameni sau să-mi fac prieteni. Aş fi putut la fel de bine să nu fi plecat de acasă. Nu aveam nicio speranţă. Eram înfrânt, prins în capcană. Încolţit. Fără scăpare.

Nu se arăta decât o soluţie.

Am colindat pe la farmacii, cumpărând pacheţele de paracetamol. Nu cumpăram decât câteva odată, ca să nu stârnesc bănuieli, însă n-aveam de ce să-mi fac griji. Nimeni nu m-a băgat

în seamă; era limpede că sunt atât de invizibil cât mă simt.

În odaia mea era frig, şi degetele îmi erau amorţite şi stângace în vreme ce desfăceam pacheţelele. A fost un efort uriaş să înghit toate tabletele. Dar le-am silit să coboare pe gât, o tabletă amară după alta. Apoi m-am târât până la patul meu incomod, îngust. Am închis ochii şi am aşteptat moartea.

Însă moartea n-a venit.

În schimb, m-a apucat o durere cruntă, sfâşietoare. M-am încovoiat şi am vomitat, umplându-mă tot de fiere şi tablete pe jumătate digerate. Am zăcut în întuneric, cu un foc arzându-mi în stomac, un timp care a părut o veşnicie. Şi apoi, încetul cu încetul, în întuneric, mi-am dat seama de ceva.

Nu voiam să mor. Încă nu; nu câtă vreme nu trăisem.

Şi asta mi-a dat un soi de nădejde, oricât o fi fost ea de întunecată şi ceţoasă. În orice caz, m-a îmboldit să recunosc că nu puteam face asta singur: aveam nevoie de ajutor.

L-am găsit – sub forma lui Ruth, o psihoterapeută care mi-a fost recomandată de cei de la facultate. Ruth avea părul alb, era dolofană şi era în ea ceva de bunicuţă. Avea un zâmbet plin de simpatie, un zâmbet în care voiam să mă încred. La început n-a spus prea multe. Doar asculta, în vreme ce eu vorbeam. Am vorbit despre copilărie, casă, părinţi. Şi, pe când vorbeam, am descoperit că, oricât de tulburătoare erau amănuntele pe care le dădeam, nu simţeam nimic. Eram deconectat de emoţiile mele, ca o mână tăiată de la încheietură. Vorbeam despre amintiri dureroase şi impulsuri sinucigaşe, dar nu le puteam simţi.

Totuşi, din când în când mă uitam la Ruth. Şi, spre surprinderea mea, în vreme ce asculta ochii i se umpleau de lacrimi. Asta poate fi greu de priceput, însă acele lacrimi nu erau ale sale.

Erau ale mele.

În acea vreme n-am înţeles. Însă aşa funcţionează terapia. Un pacient îşi deleagă sentimentele inacceptabile terapeutului său; iar el păstrează tot ce pacientul se teme să simtă, şi simte în locul lui. Şi apoi, foarte încet, îi înapoiază sentimentele. Aşa cum Ruth mi le-a înapoiat pe ale mele.

Eu şi Ruth am continuat să ne vedem timp de câţiva ani. Ea a rămas singura constantă din viaţa mea. Prin ea, am asimilat un nou fel de relaţie cu alt om: una bazată pe respect reciproc, sinceritate şi blândeţe – nu învinuiri, furie şi violenţă. Încetul cu încetul, am început să mă simt altfel în privinţa mea – mai puţin gol, mai capabil de simţire, mai puţin speriat. Corul plin de ură din mine nu m-a părăsit niciodată cu totul, însă acum aveam glasul lui Ruth care să-l contracareze, şi îi dădeam mai puţină atenţie. Ca urmare, glasurile din capul meu erau mai slabe şi dispăreau pentru o vreme. Mă simţeam împăcat – ba chiar fericit, uneori.

Era limpede că psihoterapia îmi salvase, literalmente, viaţa. Şi, mai important, transformase calitatea acestei vieţi. Tratamentul prin vorbire era esenţial pentru cel care devenisem – într-un sens foarte profund, mă definea.

Era, ştiam, vocaţia mea.

După absolvire am făcut cursuri de psihoterapie la Londra. Pe parcursul studiilor am urmat şedinţele cu Ruth. Ea a continuat să mă sprijine şi să mă încurajeze, cu toate că m-a avertizat că trebuie să fiu realist în privinţa căii pe care pornisem: „Nu-i o plimbare prin parc“, zicea ea. Avea dreptate. Lucrul cu pacienţii, faptul că mă implicam direct – ei bine, s-a dovedit a nu fi floare la ureche.

Îmi amintesc prima vizită într-o instituţie psihiatrică. La câteva minute de la sosire, un pacient şi-a dat jos pantalonii, s-a ciucit şi a făcut treaba mare în faţa mea. O grămadă împuţită. Şi

alte incidente care au urmat, mai puţin greţoase, dar la fel de spectaculoase – sinucideri ratate care au produs multă mizerie, încercări de automutilare, isterie şi tristeţe nestăpânite –, toate păreau să fie peste puterile mele. Însă de fiecare dată am găsit în mine o flexibilitate până atunci nefolosită. A devenit mai uşor.

E ciudat cât de repede te adaptezi la lumea nouă şi ciudată a unei instituţii psihiatrice. Devii din ce în ce mai la largul tău cu nebunia – şi nu doar cu nebunia celorlalţi, ci şi cu a ta. Suntem cu toţii săriţi de pe fix, cred, numai că în feluri diferite.

Şi iată de ce – şi în ce fel – m-am raportat la Alicia Berenson. Eu am fost unul dintre norocoşi. Mulţumită unei intervenţii terapeutice reuşite din tinereţe, am izbutit să mă trag înapoi de pe muchia întunecimii mintale. Cu toate astea, în mintea mea cealaltă poveste a rămas pe veci o posibilitate: aş fi putut să înnebunesc şi să-mi sfârşesc zilele închis într-un spital, la fel ca Alicia. Dacă Dumnezeu nu s-ar fi îndurat…

Fireşte, nu puteam să-i spun nimic din toate astea Indirei Sharma când m-a întrebat de ce am devenit psihoterapeut. Eram în faţa unei comisii, la urma urmei – şi măcar jocul ăsta ştiam cum să-l joc.

— În cele din urmă, am zis, cred că pregătirea te face să fii psihoterapeut. Indiferent ce intenţii aveai la început.

Indira a încuviinţat din cap cu înţelepciune.

— Da, aşa e. Foarte adevărat.

Interviul s-a desfăşurat bine. Experienţa mea la Broadmoor mi-a dat un avantaj, a zis Indira – demonstrând că mă pot descurca cu tulburarea psihologică extremă. Mi s-a oferit pe loc postul, şi l-am acceptat.

După o lună eram în drum spre The Grove.

4

Am ajuns la The Grove urmărit de un vânt de ianuarie îngheţat. Copacii golaşi stăteau de-a lungul drumului ca nişte schelete. Cerul era alb, greu de zăpada care încă nu începuse să cadă.

Am stat în faţa intrării şi am băgat mâna în buzunar după ţigări. Nu mai fumasem de mai mult de o săptămână – îmi jurasem că de data asta chiar o s-o fac, o să mă las de-a binelea. Şi totuşi, iată-mă aici, dându-mă bătut deja. Am aprins una, nemulţumit de mine. Psihoterapeuţii tind să considere fumatul o dependenţă nerezolvată – una pe care orice terapeut ca lumea ar fi trebuit s-o prelucreze şi s-o depăşească. Nu voiam să intru duhnind a tutun, aşa că mi-am azvârlit în gură două pastile de mentă şi le-am mestecat în vreme ce fumam, ţopăind de pe un picior pe altul.

Tremuram – dar, dacă e să fiu sincer, mai mult de nervozitate decât de frig. Aveam îndoieli. Consilierul meu de la Broadmoor nu s-a sfiit să spună că fac o greşeală. A făcut aluzie la o carieră promiţătoare pe care o ratez plecând, şi nu şi-a ascuns dispreţul faţă de The Grove; şi mai ales faţă de profesorul Diomedes.

— Un tip nonconformist. Lucrează mult cu relaţiile de grup – a lucrat o vreme cu Foulkes. În anii ’80 avea un soi de comunitate terapeutică alternativă în Hertfordshire. Nu-s viabile din punct de vedere economic modelele astea de terapie, mai ales în zilele noastre A şovăit o clipă, apoi a continuat cu vocea mai scăzută: Nu încerc să te sperii, Theo. Însă am auzit zvonuri că locul acela o să fie desfiinţat. S-ar putea ca peste şase luni să nu mai ai loc de muncă… Eşti sigur că nu te răzgândeşti?

Am şovăit, însă doar din politeţe.

— Foarte sigur, am zis.

El a clătinat din cap.

— Mie îmi pare o sinucidere din punct de vedere al carierei. Însă, dacă te-ai hotărât…

Nu i-am spus despre Alicia Berenson, despre dorinţa mea de a o trata. Aş fi putut să formulez asta în termeni pe care să-i înţeleagă: că lucrul cu ea ar putea să ducă la o carte sau un fel de publicaţie. Însă ştiam că n-are rost; tot ar fi zis că fac o greşeală. Poate că avea dreptate. Eram pe cale să aflu.

Am strivit ţigara, mi-am alungat nervozitatea şi am intrat.

Clinica The Grove era amplasată în cea mai veche parte a spitalului Edgware. Clădirea victoriană originala din cărămidă netencuită fusese de multă vreme înconjurată şi dominată de adăugiri şi extinderi mai mari şi, în general, mai urâte. The Grove se află în ei inima acestui complex. Singura aluzie la ocupanţii ei primejdioşi este şirul de camere de supraveghere cocoţate pe garduri ca nişte păsări de pradă care stau pândă. În zona recepţiei se făcuseră toate eforturile să pară prietenoasă – canapele albastre mari, tablouri ţipătoare copilăreşti, făcute de pacienţi, puse pe pereţi. Părea mai degrabă o grădiniţă decât o instituţie psihiatrică de înaltă securitate.

Un bărbat înalt şi-a făcut apariţia lângă mine. Mi-a zâmbit şi a întins mâna. S-a prezentat ca Yuri, asistentul-şef de la psihiatrie.

— Bun venit la The Grove, a zis Yuri. Mă tem că nu-i cine ştie ce comitet de primire. Doar eu.

Yuri era chipeş, bine clădit, spre patruzeci de ani.
Avea părul negru şi un tatuaj tribal care i se furişa pe gât, deasupra gulerului. Mirosea a tutun şi a prea mult after-shave dulceag. Şi, cu toate că vorbea cu accent, engleza lui era perfectă.

— Am venit aici acum şapte ani din Letonia, a zis, şi nu vorbeam o boabă de engleză. Dar într-un an vorbeam fluent.

— E foarte impresionant.

— Nu cine ştie cât. Engleza e o limbă uşoară. Ar trebui să încerci letona.

A râs şi a dus mâna la inelul zornăitor cu chei prins de curea. A scos un set şi mi l-a înmânat.

— O să ai nevoie de astea pentru camerele individuale. Şi iată codurile pe care trebuie să le ştii pentru saloane…

— Sunt multe. La Broadmoor aveam mai puţine chei.

— Da, bine. Am întărit securitatea de curând – de când ni s-a alăturat Stephanie.

— Cine-i Stephanie?

Yuri n-a răspuns, dar a făcut semn cu capul spre femeia care tocmai ieşea din biroul aflat în spatele tejghelei de la recepţie. Era din Caraibe, în jur de patruzeci şi cinci de ani, cu o tunsoare bob ascuţită.

— Sunt Stephanie Clarke, a zis. Directoarea clinicii The Grove.

Stephanie mi-a oferit un zâmbet neconvingător. Când am dat mâna, am observat că strânsoarea ei era mai puternică decât a lui Yuri şi mai puţin binevoitoare.

— Ca directoare a acestei instituţii, a zis, siguranţa e principala mea prioritate. Atât siguranţa pacienţilor, cât şi a personalului. Dacă nu eşti în siguranţă, atunci nici pacienţii tăi nu sunt. Mi-a înmânat un mic dispozitiv – o alarmă personală. Ţine-l la tine tot timpul. Nu-l lăsa în birou.

M-am abţinut să zic „Da, şefa“. E mai bine să n-o zgândăr dacă nu vreau să am probleme. Asta a fost tactica mea cu directorii despotici cu care avusesem de-a face până atunci – să evit confruntările şi să nu ies în evidenţă.

— Mă bucur să te cunosc, Stephanie, am zis zâmbind.

Stephanie a dat din cap, dar n-a zâmbit.

— Yuri o să te conducă în biroul tău.

S-a răsucit pe călcâie şi a plecat fără să-mi mai arunce vreo privire.

— Vino cu mine, a zis Yuri.

M-am dus cu el la intrarea în salon – o uşă mare şi groasă din oţel. Alături era un paznic cu un detector de metale.

— Sunt sigur că ştii cum merge treaba, a zis Yuri. Fără obiecte ascuţite – nimic care ar putea să fie folosit ca armă.

— Fără brichete, a adăugat paznicul pe când mă controla, scoţând din buzunar bricheta, cu o privire acuzatoare.

— Scuze, am zis. Am uitat că o am.

Yuri mi-a făcut semn să-l urmez.

— Te conduc la biroul tău, a zis. Toţi sunt la întrunirea Comunităţii, aşa că-i linişte pe aici.

— Pot să mă alătur lor?

— În Comunitate? Yuri părea surprins. Nu vrei să te instalezi mai întâi?

— Mă pot instala mai târziu. Dacă nu te deranjează.

A ridicat din umeri.

— Cum vrei. Pe aici.

M-a condus pe coridoare care se legau între ele prin uşi încuiate – un ritm de bufnituri şi zăvoare şi chei care se răsuceau în încuietori. Înaintam încet.

Era clar că de mai mulţi ani nu se cheltuise prea mult cu întreţinerea clădirii: zugrăveala curgea de pe pereţi, iar coridoarele erau pline de un iz stătut de igrasie şi paragină.

Yuri s-a oprit în faţa unei uşi închise şi a dat din cap.

— Sunt înăuntru, a zis. Du-te.

— Bine, mulţumesc.

Am şovăit, pregătindu-mă. Apoi am deschis uşa şi am intrat.

5

Comunitatea se întrunea într-o încăpere lungă cu ferestre înalte, zăbrelite, care dădeau spre un zid de cărămidă. Plutea un miros de cafea, amestecat cu urme din after-shave-ul lui Yuri. Vreo treizeci de persoane stăteau în cerc. Cei mai mulţi aveau în mâini pahare de carton cu cafea sau ceai, căscând şi străduindu-se cât puteau de mult să se trezească. Unii, care băuseră cafeaua, îşi făceau de lucru cu paharele goale, boţindu-le, turtindu-le sau rupându-le în bucăţele.

Comunitatea se întrunea o dată sau de două ori pe zi; era ceva între o şedinţă administrativă şi o şedinţă de terapie în grup. Pe ordinea de zi erau lucruri legate de bunul mers al instituţiei sau de îngrijirea pacienţilor. Era, după cum îi plăcea profesorului Diomedes să spună, o încercare de a implica pacienţii în propriul tratament şi de a-i încuraja să-şi asume răspunderea pentru starea lor de bine; se înţelege de la sine că această încercare nu dădea roade întotdeauna. Istoricul de terapie în grup a lui Diomedes însemna că îi plac întrunirile de tot felul şi încurajează cât mai multă muncă în grup posibil. S-ar putea spune că e cel mai fericit când are public. Mi-am zis că are un pic aerul unui impresar de teatru când s-a ridicat ca să mă întâmpine, cu braţele întinse, şi mi-a făcut semn să mă apropii.

— Theo. Iată-te. Apropie-te, apropie-te.

Vorbea cu un uşor accent grecesc, abia simţit – îl pierduse în cea mai mare parte, căci trăia în Anglia de peste treizeci de ani. Era arătos şi, cu toate că avea peste şaizeci de ani, arăta mult mai tânăr – avea o purtare tinerească, zburdalnică, mai degrabă ca un unchi şugubăţ decât ca un psihiatru. Asta nu însemna că nu este devotat pacienţilor aflaţi în grija sa – ajungea dimineaţa înaintea echipei de curăţenie şi rămânea mult după ce tura

de noapte înlocuia tura de zi, uneori petrecându-şi noaptea pe canapeaua din biroul său. Lui Diomedes, divorţat de două ori, îi plăcea să spună că a treia sa căsătorie, şi cea mai reuşită, era cu The Grove.

— Aşază-te aici, a zis, arătând spre un scaun gol de lângă el. Şezi, şezi.

M-am supus. Diomedes m-a prezentat pompos.

— Permiteţi-mi să vi-l prezint pe noul nostru psihoterapeut. Theo Faber. Sper că o să-i uraţi împreună bun-venit lui Theo în mica noastră familie…

În vreme ce Diomedes vorbea, i-am privit pe cei din cerc, căutând-o pe Alicia. Însă n-o vedeam. În afară de profesorul Diomedes, îmbrăcat impecabil cu costum şi cravată, cei mai mulţi erau în cămaşă cu mânecă scurtă sau tricou. Era greu de spus care e pacient şi care e membru al personalului.

Două chipuri îmi erau cunoscute – Christian, de exemplu. Îl cunoşteam de la Broadmoor. Un psihiatru jucător de rugby, cu nasul rupt şi barbă neagră. Chipeş, în genul scandalagiu. A plecat de la Broadmoor la puţin timp după sosirea mea. Nu-mi plăcuse prea mult de Christian; dar, ca să fiu drept, nu-l cunoscusem prea bine, pentru că n-am lucrat multă vreme împreună.

Mi-o aminteam pe Indira, desigur, de la interviu Mi-a zâmbit, şi am fost recunoscător, pentru că faţa ei era singura prietenoasă. Cei mai mulţi pacienţi mă fulgerau cu privirea, cu o neîncredere morocănoasă. Nu-i învinuiam. Din pricina abuzurilor pe care le suferiseră – fizice, psihologice şi sexuale avea să treacă mult timp până să poată avea încredere în mine; dacă era să aibă vreodată încredere. Pacienţii erau în întregime femei, şi cele mai multe dintre ele aveau trăsături aspre, ridate, cu cicatrice. Avuseseră o viaţă grea, suferind de ororile care le-au făcut să se retragă pe tărâmul neştiut al bolii mintale; călătoria le era întipărită pe faţă, n-aveai cum să n-o vezi.

Însă Alicia Berenson? Unde era? M-am uitat din nou la cei din cerc, dar tot n-am găsit-o. Mai târziu mi-am dat seama – mă uitam drept la ea. Alicia stătea chiar în faţa mea, în partea opusă a cercului.

N-o văzusem din cauză că era invizibilă.

Alicia se lăsase pe spate în scaun. Era limpede că o îndopaseră cu calmante. Ţinea un pahar din carton plin cu ceai, şi mâna tremurătoare făcea lichidul să se prelingă tot timpul pe podea. M-am abţinut să mă duc la ea şi să îndrept paharul. Era aşa de dusă de pe lume, încât mă îndoiesc că ar fi observat.

Nu mă aşteptasem ca ea să fie într-o stare atât de proastă. Existau nişte ecouri ale femeii frumoase care fusese cândva: ochi de un albastru profund, faţa perfect simetrică. Dar era prea slabă şi părea nespălată. Părul roşcat îi atârna pe umeri în laţe încâlcite şi murdare. Avea unghiile roase şi rupte. Pe amândouă încheieturile mâinilor se vedeau cicatrice – aceleaşi pe care le văzusem redate cu fidelitate în portretul *Alcesta.* Degetele îi tremurau necontenit, fără îndoială un efect secundar al combinaţiei de medicamente pe care le lua – Risperidon şi alte antipsihotice puternice. Şi în jurul gurii deschise i se aduna salivă care sclipea; salivaţia necontrolată era alt efect secundar neplăcut al medicaţiei.

Am observat că Diomedes se uita la mine. Mi-am întors atenţia de la Alicia şi m-am concentrat asupra lui.

— Sunt convins că te poţi prezenta mai bine decât aş face-o eu, Theo, a zis. N-ai vrea să spui câteva cuvinte?

— Mulţumesc. Am dat din cap. Nu prea am ce să adaug. Doar că mă bucur foarte mult să fiu aici. Încântat, emoţionat, plin de speranţă. Şi abia aştept să vă cunosc pe toţi – în special pacienţii. Eu…

Am fost întrerupt brusc de o bufnitură, când uşa s-a deschis năvalnic. La început am crezut că am vedenii. În încăpere s-a năpustit o uriaşă, ţinând

două ţepuşe de lemn zimţuite pe care le-a ridicat deasupra capului şi apoi le-a azvârlit spre noi ca pe nişte suliţe. Una dintre paciente şi-a acoperit ochii şi a ţipat.

Aproape că mă aşteptam ca suliţele să ne străpungă; însă au aterizat violent pe podea în mijlocul cercului. Şi apoi am văzut că nici vorbă să fie suliţe. Era un tac rupt în două. Pacienta voinică, o turcoaică brunetă, de vreo patruzeci de ani, a zbierat:

— Asta mă scoate din ţâţâni. Tacul e rupt de o săptămână şi încă nu l-ai înlocuit dracului.

— Ai grijă cum vorbeşti, Elif, a zis Diomedes. Nu sunt pregătit să discut chestiunea tacului până nu hotarâm dacă se cuvine sau nu să-ţi permitem să te-alături Comunităţii atât de târziu. Şi-a întors capul cu viclenie şi mi-a aruncat întrebarea: Tu ce crezi, Theo?

Am clipit şi mi-a trebuit un moment ca să-mi regăsesc vocea.

— Cred că e important să respectam orarul şi să ajungem la timp la Comunitate…

— Cum ai făcut tu, vrei să zici? a zis un bărbat din partea cealaltă a cercului.

M-am răsucit şi am văzut că acela care vorbise era
Christian. A râs amuzat de propria glumă. M-am silit să zâmbesc şi m-am întors spre Elif.

— Are dreptate, şi eu am întârziat în dimineaţa asta.
Aşa că este, poate, o lecţie pe care o putem învăţa împreună.

— Care-i chestia? a zis Elif. Şi, oricum, cine mama dracului eşti tu?

— Elif. Ai grijă cum vorbeşti, a zis Diomedes. Nu mă face să te trimit la izolare. Ia loc.

Elif a rămas în picioare.

— Şi cum rămâne cu tacul?

Întrebarea îi era adresată lui Diomedes, iar el s-a uitat la mine, aşteptând ca eu să răspund.

— Elif, îmi dau seama că eşti furioasă din cauza tacului, am zis. Bănuiesc că persoana care l-a rupt era şi ea furioasă. Asta mă face să mă întreb ce facem cu furia într-o instituţie ca aceasta. Ce-ar fi să rămânem la asta şi să vorbim un moment despre furie? N-ai vrea să te aşezi?

Elif şi-a dat ochii peste cap. Dar s-a aşezat.

Indira a dat din cap, părând mulţumită. Eu şi Indira am început să vorbim despre furie încercând să atragem pacienţii într-o discuţie despre mânia pe care o simt. Lucrăm bine împreună, mi-am zis. Simţeam că Diomedes ne urmăreşte, evaluându-mă. Părea satisfăcut.

I-am aruncat o privire Aliciei. Şi, spre surprinderea mea, se uita la mine, sau, cel puţin, în direcţia mea. În expresia ei era un fel de înceţoşare, ca şi cum de străduia să-şi concentreze privirea şi să vadă.

Dacă mi-ar fi spus cineva că această cochilie spartă a fost cândva strălucitoarea Alicia Berenson, descrisă de cei care o cunoşteau ca uluitoare, fascinantă, plină de viaţă, pur şi simplu n-aş fi crezut. Am ştiut în acea clipă că am luat hotărârea corectă când am venit la The Grove. Toate îndoielile mi-au dispărut. Am hotărât să nu mă las până când Alicia nu devine pacienta mea.

N-aveam prea mult timp: Alicia era pierdută. Lipsea.

Şi aveam de gând s-o găsesc.

6

Cabinetul profesorului Diomedes se afla în partea cea mai părăginită a spitalului. Prin colţuri erau pânze de păianjen şi numai două dintre luminile de pe coridor funcţionau. Am bătut la uşă şi a trecut o vreme până ce i-am auzit vocea înăuntru.

— Intră.

Am apăsat pe clanţă şi uşa s-a deschis cu un scârţâit. Pe dată m-a izbit mirosul din încăpere. Era altfel decât în restul spitalului. Nu mirosea a antiseptic sau a dezinfectant; lucru ciudat, mirosea ca în fosa unei orchestre. A lemn, coarde şi arcuşuri, a lac şi ceară. A trecut un moment până ce ochii să mi se deprinde cu lumina slabă, apoi am observat pianina de lângă perete; era un obiect neaşteptat într-un spital. Vreo douăzeci de stative metalice licăreau în umbră, şi un teanc mare de partituri zăcea pe o masă; un turn clătinător de hârtii care se înălţa spre cer. Pe altă masă era o vioară, alături de un oboi şi un flaut. Iar alături se afla o harpă – un obiect uriaş, cu un cadru frumos din lemn şi o cascadă de coarde.

M-am uitat la ea cu gura căscată. Diomedes a râs.

— Te întrebi ce-i cu instrumentele? a zis.

S-a aşezat la biroul său, chicotind.

— Sunt ale tale?

— Da. Muzica e hobby-ul meu. Nu, mint – e pasiunea mea.

A ridicat un deget, dramatic. Profesorul avea un fel de a vorbi animat, folosind o gamă largă de gesturi ale mâinilor cu care însoţea şi sublinia cuvintele, ca şi cum ar fi dirijat o orchestră nevăzută.

— Conduc un grup muzical de amatori, a zis, deschis oricui doreşte să ni se alăture – atât din personal, cât şi dintre pacienţi. Consider că muzica

este un instrument terapeutic foarte eficient. S-a oprit ca să recite pe un ton cadenţat, muzical: „Muzica are farmece care-l îmblânzesc pe sălbatic”[4]… Eşti de acord?

— Sunt convins că ai dreptate.

— Hmm. Diomedes m-a privit ţintă un moment. Cânţi?

— La ce?

— La orice. Un trianglu ar fi un început.

Am clătinat din cap.

— Nu prea am talent muzical. Am cântat la fluier o vreme când eram tânăr, la şcoală. Asta-i tot.

— Atunci poţi să citeşti partituri? Ăsta e un avantaj. Bine. Alege orice instrument. O să te învăţ.

Am zâmbit şi am clătinat iarăşi din cap.

— Mă tem că n-am destulă răbdare.

— Nu? Mă rog, răbdarea e o virtute pe care ai face bine s-o cultivi ca psihoterapeut. Ştii, în tinereţe nu eram hotărât dacă să devin muzician, preot ori medic. Diomedes a râs. Şi acum sunt toate trei.

— Presupun că e adevărat.

— Ştii a zis, schimbând subiectul fără să facă vreo pauză, eu am fost glasul hotărâtor la interviul tău. Votul decisiv, ca să zic aşa. Te-am susţinut cu tărie. Ştii de ce? O să-ţi spun. Am văzut în tine ceva, Theo. Îmi aminteşti de mine însumi… Cine ştie? În câţiva ani ai putea să conduci acest loc. A lăsat o vreme fraza să atârne în aer, apoi a oftat. Dacă va mai exista, desigur.

— Crezi că n-o să mai existe?

— Cine ştie? Prea puţini pacienţi, prea mulţi angajaţi.

Lucrăm în strânsă colaborare cu Trustul ca să vedem dacă poate fi găsit un model mai „viabil din punct de vedere economic“. Ceea ce înseamnă că suntem necontenit supravegheaţi, evaluaţi – spionaţi. Cum izbutim să facem muncă terapeutică

în astfel de condiţii? ai putea să întrebi. Aşa cum a spus Winnicott, nu poţi face terapie într-o clădire care arde. A clătinat din cap şi, brusc, şi-a arătat vârsta – epuizat şi sastisit. A coborât vocea şi a vorbit într-o şoaptă de conspirator: Cred că directoarea, Stephanie Clarke, e mână în mână cu ei. La urma urmei, Trustul îi plăteşte salariul.
Urmăreşte-o, şi o să vezi ce vreau să zic.

Mi-am zis că Diomedes pare un pic paranoic, poate că era de înţeles. Nu voiam să spun ceva aşa că am păstrat o vreme o tăcere diplomatică. Şi apoi…

— Vreau să te întreb ceva, am zis. Despre Alicia.

— Alicia Berenson? Diomedes mi-a aruncat o privire ciudată. Ce-i cu ea?

— Sunt curios ce tip de muncă terapeutică se face cu ea. E în terapie individuală?

— Nu.

— Există un motiv?

— S-a încercat – şi s-a renunţat.

— De ce? Cine s-a ocupat de ea? Indira?

— Nu. Diomedes a clătinat din cap. De fapt, m-am ocupat eu însumi de Alicia.

— Aha. Ce s-a întâmplat?

A ridicat din umeri.

— A refuzat să vină în biroul meu, aşa că m-am dus eu în camera ei. În timpul şedinţelor stătea, pur şi simplu, pe pat şi se uita pe fereastră. N-a vrut să vorbească, desigur. N-a vrut nici măcar să se uite la mine. Şi-a azvârlit braţele în sus, exasperat. Am hotărât că toată chestia asta era o pierdere de timp.

Am încuviinţat din cap.

— Presupun… în fine, mă gândesc la transfer…

— Da? Diomedes m-a privit, curios. Spune mai departe.

— S-ar putea, nu-i aşa, ca ea să te fi văzut ca o prezenţă autoritară… poate… posibil punitivă? Nu ştiu ce relaţie a avut cu tatăl ei, dar…

Diomedes asculta cu un mic zâmbet, ca şi cum i s-ar fi spus o glumă şi aştepta cu nerăbdare poanta.

— Dar crezi că s-ar putea să i se pară mai uşor să creeze o relaţie cu cineva mai tânăr? a zis. Dă-mi voie să ghicesc… Cineva ca tine? Crezi că o poţi ajuta, Theo? Poţi s-o salvezi pe Alicia? S-o faci să vorbească?

— Nu ştiu cum e cu salvarea ei, dar mi-ar plăcea s-o ajut. Mi-ar plăcea să încerc.

Diomedes a zâmbit, cu aceeaşi impresie de amuzament.

— Nu eşti primul. Am crezut că o să izbutesc. Alicia e o sirenă tăcută, băiete, care ne ademeneşte spre stânci, unde ambiţiile noastre terapeutice se sfărâmă. A zâmbit. M-a învăţat o lecţie preţioasă despre eşec. Poate că ai nevoie să înveţi aceeaşi lecţie.

I-am susţinut privirea, sfidător.

— În afară, desigur, de cazul în care voi izbuti.

Zâmbetul lui Diomedes a pierit, înlocuit de ceva mai greu de descifrat. A tăcut un timp, apoi a luat o hotărâre.

— Vom vedea, nu-i aşa? Mai întâi, trebuie să faci cunoştinţă cu Alicia. Încă nu i-ai fost prezentat, nu?

— Nu, încă nu.

— Atunci spune-i lui Yuri să aranjeze asta, bine? Vino după aceea să-mi spui cum a fost.

— Bine, am zis, încercând să-mi stăpânesc entuziasmul. Aşa o să fac.

7

Sala de terapie era mică, un dreptunghi îngust; goală ca o celulă de închisoare, sau şi mai goală. Ferestrele erau închise şi zăbrelite. O cutiuţă cu şerveţele de un roz intens, aflată pe o masă mică, dădea o notă veselă discordantă – probabil că fusese pusă acolo de Indira; nu mi-l puteam închipui pe Christian oferindu-le pacienţilor săi şerveţele.

M-am aşezat pe unul dintre fotoliile şubrede, cu tapiţeria decolorată. Minutele treceau. Nici urmă de Alicia. Poate că n-avea să vină? Poate că refuzase să se întâlnească cu mine. Ar fi perfect îndreptăţită s-o facă.

Nerăbdător, neliniştit, agitat, m-am ridicat brusc şi m-am dus la fereastră. M-am uitat printre zăbrele.

Curtea era trei etaje mai jos. Avea mărimea unui teren de tenis şi era înconjurată de ziduri înalte din cărămidă netencuită; ziduri prea înalte ca să te poţi căţăra pe ele, cu toate că, fără îndoială, unii au încercat. Pacientele erau mânate afară în fiecare după-amiază ca să stea o jumătate de oră la aer curat, cu sau fără voia lor; iar pe gerul ăsta nu le învinuiam că se împotriveau. Unele stăteau separat, vorbind singure, ori se plimbau de colo colo, ca nişte zombi fără astâmpăr, fără ţintă. Altele se strângeau în grupuri şi vorbeau, fumau, se ciorovăiau. Vocile şi strigătele şi râsetele nervoase pluteau în sus spre mine.

La început n-am văzut-o pe Alicia. Apoi am descoperit-o. Stătea singură în capătul îndepărtat al curţii, lângă zid. Complet nemişcată, ca o statuie. Yuri a traversat curtea până la ea. A vorbit cu asistenta care stătea în apropiere. Asistenta a încuviinţat din cap. Yuri s-a apropiat de Alicia cu atenţie, încet, aşa cum te apropii de un animal despre care nu ştii cum va reacţiona.

Îi cerusem să nu dea amănunte, doar să-i spună Aliciei că noul psihoterapeut ar vrea să se întâlnească cu ea. I-am spus să formuleze asta ca pe o cerere, nu ca pe un ordin. Alicia nu s-a clintit în vreme ce e i-a vorbit. Dar n-a încuviinţat, n-a clătinat din cap, n-a dat vreun semn că l-ar fi auzit. A urmat o scurtă pauză, după care Yuri s-a răsucit şi a plecat.

Ei bine, asta e, mi-am zis – n-o să vină. La naiba, ar fi trebuit să ştiu. Toată chestia a fost o pierdere de timp.

Şi apoi, spre surprinderea mea, Alicia a făcut un pas în faţă. Clătinându-se un pic, s-a luat după Yuri, târşâindu-şi picioarele prin curte în urma lui, până ce au dispărut din raza mea vizuală.

Aşadar, venea. Am încercat să-mi stăpânesc nervozitatea şi să mă pregătesc. Am încercat să fac să tacă vocile negative din capul meu – vocea tatălui meu – care ziceau că nu-s la înălţimea postului, că nu-s bun de nimic, un şarlatan. „Tăceţi”, mi-am zis, „tăceţi, tăceţi…”

După vreo două minute cineva a bătut la uşă.

— Intră, am zis.

Uşa s-a deschis. Alicia stătea pe coridor lângă Yuri. M-am uitat la ea. Dar ea nu s-a uitat la mine; ţinea ochii în pământ.

Yuri mi-a zâmbit, mândru.

— E aici.

— Da. Văd. Bună, Alicia.

N-a răspuns.

— Vrei, te rog, să intri?

Yuri s-a aplecat în faţă, ca şi cum ar fi îmboldit-o, însă fără s-o atingă. În schimb, a şoptit:

— Haide, dragă. Intră şi aşază-te.

Alicia a şovăit o clipă. I-a aruncat o privire, apoi s-a hotărât. A intrat în încăpere, un pic nesigură pe picioare. S-a aşezat pe un fotoliu, tăcută ca o pisică, cu mâinile tremurătoare în poală.

Voiam să închid uşa, însă Yuri n-a plecat. Mi-am coborât vocea:

— O preiau eu, mulţumesc.
Yuri părea îngrijorat.
— Dar ea trebuie să fie supravegheată permanent. Şi profesorul a zis…
— Îmi asum pe deplin responsabilitatea. E în ordine. Am scos din buzunar dispozitivul de alarmă. Vezi, îl am, însă n-o să am nevoie de el.
I-am aruncat o privire Aliciei. N-a dat niciun semn că m-ar fi auzit. Yuri a ridicat din umeri, vădit nemulţumit.
— O să fiu de cealaltă parte a uşii, în cazul în care ai nevoie de mine.
— Nu-i nevoie, dar mulţumesc.
Yuri a plecat şi am închis uşa. Am pus dispozitivul de alarmă pe masă. M-am aşezat în faţa Aliciei. Ea n-a ridicat privirea. Am cercetat-o un moment. Faţa îi era lipsită de expresie, privirea, absentă. O mască produsă de medicamente. M-am întrebat ce zace dedesubt.
— Mă bucur că ai acceptat să ne vedem, am zis.
Am aşteptat un răspuns. Ştiam că nu va fi niciunul.
Am continuat:
— Am avantajul că ştiu mai multe despre tine decât ştii tu despre mine. Eşti faimoasă – ca pictoriţă, vreau să spun. Sunt un mare admirator al lucrărilor tale. Nicio reacţie. M-am foit în fotoliu. L-am întrebat pe profesorul Diomedes dacă aş putea vorbi cu tine, iar el a avut amabilitatea să organizeze această întâlnire. Îţi mulţumesc că ai fost de acord.
Am şovăit, sperând să obţin un fel de recunoaştere – o clipire, o înclinare a capului, o încruntare. Nimic.
Am încercat să ghicesc ce gândeşte. Poate că era prea plină de medicamente ca să gândească.
M-am gândit la fosta mea terapeută, Ruth. Ce-ar face ea? Spunea că suntem alcătuiţi din diferite părţi, unele bune, altele rele; şi că o minte sănătoasă poate să tolereze această ambivalenţă şi

să jongleze simultan cu cele bune şi cele rele. Boala mintală este tocmai lipsa acestui fel de integrare – ajungem să pierdem contactul cu părţile noastre inacceptabile. Dacă voiam s-o ajut pe Alicia, trebuia să localizăm părţile pe care le-a ascuns de sine însăşi, dincolo de marginile conştiinţei; şi să unim diferitele puncte din peisajul său mintal. De-abia atunci am putea să punem în context groaznicele evenimente din noaptea în care şi-a ucis soţul. Avea să fie un proces lent, dificil.

În mod normal, când începi lucrul cu un pacient nu există grabă, vreun program terapeutic predeterminat. Într-o lume ideală, Alicia mi-ar povesti despre sine, viaţa, copilăria. Eu aş asculta, alcătuind încetul cu încetul un tablou până ce e destul de amănunţit ca să pot face interpretări corecte, care să fie de folos. În acest caz, n-avea să fie vorbire. N-avea să fie ascultare. Şi va trebui să strâng informaţiile de care am nevoie din indicii nonverbale, cum ar fi contratransferul meu – sentimentele pe care le stârnea în mine Alicia în timpul şedinţelor – şi orice mai puteam să aflu din alte surse.

Cu alte cuvinte, pusesem în mişcare un plan de a o ajuta pe Alicia fără să ştiu de fapt cum să-l duc la îndeplinire. Şi acum trebuia să obţin rezultate, nu numai ca să mă afirm în faţa lui Diomedes; ci, mult mai important, ca să-mi fac datoria faţă de Alicia: s-o ajut.

Privind-o cum şade în faţa mea, într-o ceaţă dată de medicamente, cu saliva adunându-i-se în jurul gurii, cu degetele fluturând ca nişte molii murdare, am simţit un junghi neaşteptat de tristeţe. Mi-a fost cumplit de milă de ea şi de cei ca ea – de noi toţi, cei răniţi şi pierduţi.

Fireşte, nu i-am spus nimic din toate astea. În schimb, am făcut ceea ce ar fi făcut Ruth.

Şi am stat amândoi, pur şi simplu, în tăcere.

8

Am deschis pe birou dosarul Aliciei. Diomedes mi-l oferise fără să i-l cer.

— Trebuie să-mi citeşti însemnările, a zis. Te vor ajuta.

N-aveam niciun chef să mă chinuiesc cu însemnările lui; ştiam deja ce gândeşte Diomedes; aveam nevoie să aflu ce gândesc eu. Cu toate astea, l-am acceptat politicos.

— Mulţumesc. O să-mi fie de mare ajutor.

Cabinetul meu era mic şi cu puţin mobilier, înghesuit în partea din spate a clădirii, lângă scara de incendiu. M-am uitat pe fereastră. O mierlă micuţă ciugulea pe un petic de iarbă îngheţată; într-o doară, fără mare nădejde.

Am tremurat. Camera era tare rece. Micul radiator de sub fereastră era stricat; Yuri a zis că o să încerce să-l dreagă, dar cel mai bine era să vorbesc cu Stephanie sau, dacă asta nu mergea, să aduc subiectul în Comunitate. Am simţit un val brusc de simpatie faţă de Elif şi lupta ei de a înlocui tacul rupt.

M-am uitat prin dosarul Aliciei fără să mă aştept la prea mult. Cele mai multe dintre informaţiile de care aveam nevoie se aflau în baza de date online. Însă Diomedes, la fel ca o droaie de membri mai vechi ai personalului, prefera să-şi scrie de mână rapoartele şi (ignorând cicăleala lui Stephanie de a renunţa la asta) continua s-o facă – ceea ce explica dosarul cu colţurile îndoite din faţa mea.

Am răsfoit însemnările lui Diomedes, neluând în seamă interpretările sale psihanalitice oarecum demodate, şi m-am concentrat pe rapoartele zilnice ale asistentelor, care arătau comportamentul de fiecare zi al Aliciei. Am citit cu multă atenţie acele rapoarte. Voiam fapte, cifre, amănunte, aveam nevoie să ştiu exact în ce mă bag, cu ce o să am de a face; şi dacă mă aşteaptă niscaiva surprize.

În cele din urmă, dosarul a dezvăluit foarte puţine lucruri. După ce a fost internată, Alicia şi-a tăiat de două ori venele şi s-a rănit cu orice a putut găsi. În primele şase luni a fost supravegheată permanent de câte două persoane – ceea ce însemna că două asistente vegheau asupra ei tot timpul – şi în cele din urmă s-a ajuns la supravegherea de către o singură persoană. Alicia n-a făcut nicio încercare de a interacţiona cu pacienţii sau cu personalul, rămânând retrasă şi izolată; şi, în cea mai mare parte a timpului, ceilalţi pacienţi o lăsau în legea ei. Dacă un om nu-ţi răspunde când îi vorbeşti şi niciodată nu deschide vorba, curând uiţi că există. Alicia s-a topit rapid în fundal, devenind invizibilă.

Doar un incident a ieşit în evidenţă. S-a petrecut în cantină, la câteva săptămâni după ce Alicia a fost internată. Elif a acuzat-o pe Alicia că i-a ocupat locul. Nu era clar ce anume se întâmplase, însă înfruntarea a degenerat rapid. Se pare că Alicia a devenit violentă – a spart o farfurie şi a încercat să-i taie beregata lui Elif cu un ciob ascuţit. A trebuit să fie legată, sedată şi izolată.

Nu eram sigur de ce mi-a atras atenţia acest incident. Însă era ceva ce părea să nu fie în ordine. Am hotărât s-o abordez pe Elif şi s-o întreb despre asta.

Am rupt o foaie de hârtie dintr-un bloc şi mi-am luat stiloul. Un obicei vechi, din facultate – ceva legat de procesul de a pune stiloul pe hârtie mă ajută să-mi organizez gândurile. Întotdeauna mi-a fost greu să-mi formez o părere până ce nu am scris totul.

Am început să scriu idei, însemnări, obiective – să alcătuiesc un plan de atac. Ca s-o ajut pe Alicia, trebuia s-o înţeleg şi să-i înţeleg relaţia cu Gabriel. Îl iubea? Îl ura? Ce s-a întâmplat ca s-o facă să-l ucidă? Şi de ce refuza să vorbească despre crimă – sau despre orice altceva? Niciun răspuns, nu încă – numai întrebări.

Am scris un cuvânt şi l-am subliniat: ALCESTA.

Autoportretul – era important, cumva, ştiam asta, iar aflarea motivului ar fi esenţială pentru dezlegarea enigmei. Acest tablou era singura comunicare făcută de Alicia, singura sa mărturie. Şi spunea un lucru pe care încă nu-l înţelesesem. Mi-am notat să mă duc iarăşi la galerie şi să mă uit la tablou..

Am scris alt cuvânt: COPILĂRIE. Dacă voiam să înţeleg uciderea lui Gabriel, trebuia să cunosc nu numai cele întâmplate în noaptea în care îl omorâse Alicia, ci şi cele întâmplate în trecutul îndepărtat. Seminţele celor petrecute în acele câteva minute în care şi-a împuşcat soţul au fost semănate, probabil, cu câţiva ani înainte. Furia turbată, furia criminală nu se naşte în prezent. Îşi are originea în ţinutul de dinaintea amintirii, în lumea de la începuturile copilăriei, cu abuz şi maltratare la vârstă fragedă, se tot acumulează pe parcursul anilor, până ce explodează – adesea asupra ţintei nepotrivite. Trebuie să aflu cum a modelat-o copilăria ei; şi, dacă Alicia n-o să poată ori n-o să vrea să-mi spună, va trebui să găsesc pe cineva care să vrea. Cineva care a cunoscut-o pe Alicia înainte de crimă, care m-ar putea ajuta să-i înţeleg istoria, cine a fost ea; şi cum a ajuns aşa.

În dosar, ca ruda cea mai apropiată apărea mătuşa ei – Lydia Rose – care o crescuse după moartea mamei Aliciei într-un accident de maşină. Şi Alicia fusese în acea maşină, însă supravieţuise. Trauma trebuie s-o fi afectat profund pe copilă. Nădăjduiam ca Lydia să-mi poată vorbi despre asta.

Nu mai exista decât o persoană de contact, avocatul Aliciei: Max Berenson. Max era fratele lui Gabriel. Ca atare, se afla într-o poziţie perfectă ca să observe căsătoria lor în plan intim. Dacă Max Berenson avea să-mi facă sau nu mărturisiri, asta era altă treabă. O abordare nesolicitată a rudelor

Aliciei de către psihoterapeutul ei era un lucru ieşit din comun, ca să nu zicem mai mult. Aveam vaga impresie că Diomedes n-ar fi de acord. Mai bine să nu-i cer permisiunea, am hotărât, decât să mă pomenesc că refuză.

Privind înapoi, asta a fost prima mea abatere profesională în ceea ce o priveşte pe Alicia, stabilind un precedent nefericit pentru ceea ce a urmat. Ar fi trebuit să mă opresc acolo. Dar chiar şi atunci era prea târziu ca să mă opresc. În multe privinţe, soarta îmi era deja hotărâtă – ca într-o tragedie greacă.

Am luat telefonul. L-am sunat pe Max Berenson la birou, folosind numărul de contact din dosarul Aliciei. A sunat de câteva ori înainte să răspundă cineva.

— Cabinetul Elliot, Barrow şi Berenson, a rostit o secretară răcită cobză.

— Cu domnul Berenson, vă rog.

— Cine îl caută?

— Mă numesc Theo Faber. Sunt psihoterapeut la Ţhe Grove. Aş vrea să ştiu dacă aş putea vorbi cu domnul Berenson despre cumnata sa.

A trecut o vreme până să-mi răspundă.

— Oh. Înţeleg. Păi, domnul Berenson e plecat până la sfârşitul săptămânii. E în Edinburgh, la un client. Dacă îmi lăsaţi numărul, o să-i spun să vă sune când se întoarce.

I-am dat numărul şi am închis.

Am format următorul număr din dosar – mătuşa Aliciei, Lydia Rose. De data asta receptorul a fost ridicat la primul ţârâit. O voce de femeie bătrână care părea că respiră greu şi cam ţâfnoasă.

— Da? Ce-i?

— Sunteţi doamna Rose?

— Cine eşti?

— Vă sun în privinţa nepoatei dumneavoastră, Alicia Berenson. Sunt un psihoterapeut care lucrează la…

— Te bag în mă-ta, a zis şi a închis.

M-am încruntat.
Nu începea prea bine.

9

Aveam nevoie disperată de o ţigară. Când am plecat de la The Grove am scormonit prin buzunarele paltonului, dar nu erau acolo.

— Cauţi ceva?

M-am răsucit. Yuri stătea în spatele meu. Nu-l auzisem şi am fost surprins să-l văd aşa de aproape.

— L-am găsit în biroul asistentelor, a zis, zâmbind larg, şi mi-a înmânat un pachet de ţigări. Trebuie să-ţi fi căzut din buzunar.

— Mulţumesc.

L-am luat şi am aprins o ţigară. I-am întins pachetul. Yuri a făcut semn cu capul că nu.

— Nu fumez. Nu ţigări, în orice caz. A râs. Arăţi ca şi cum nu ţi-ar strica o băutură. Hai cu mine, fac cinste cu o halbă.

Am şovăit. Instinctul mă îndemna să refuz – nu-mi plăcuse niciodată să am de-a face cu colegii în afara serviciului. Şi mă îndoiam că eu şi Yuri am avea prea multe în comun. Dar probabil că o cunoştea pe Alicia mai bine decât oricine din The Grove, şi impresiile lui mi-ar putea fi de folos.

— Bine, am zis. De ce nu?

Ne-am dus la un bar de lângă gară, La Mielul înjunghiat. Întunecos şi părăginit, avusese şi zile mai bune; la fel ca bătrânii care moţăiau deasupra halbelor pe jumătate golite. Yuri a cumpărat două beri şi ne-am aşezat la o masă din spate.

Yuri a luat o înghiţitură lungă de bere şi s-a şters la gură.

— Ei bine? a zis. Spune-mi despre Alicia.

— Alicia?

— Cum ai găsit-o?

— Nu-s sigur că am găsit-o.

Yuri mi-a aruncat o privire întrebătoare, apoi a zâmbit.

— Nu vrea să fie găsită? Mda, e adevărat. Se ascunde.

— Eşti mai apropiat de ea. Văd asta.

— Mă ocup în mod special de ea. Nimeni n-o cunoaşte ca mine, nici măcar profesorul Diomedes.

Avea în voce o notă lăudăroasă. Asta m-a iritat din cine ştie ce motiv – mă întrebam dacă o cunoaşte cu adevărat ori doar se împăunează.

— Ce spui despre tăcerea ei? Ce crezi că înseamnă?

Yuri a ridicat din umeri.

— Bănuiesc că înseamnă că încă nu-i pregătită să vorbească. O să vorbească atunci când o să fie pregătită.

— Pregătită pentru ce?

— Pregătită pentru adevăr, prietene.

— Şi anume?

Yuri înclinat un pic capul într-o parte, cercetându-mă. Şi întrebarea care i-a ieşit din gură m-a surprins:

— Eşti însurat, Theo?

Am încuviinţat din cap.

— Sunt, da.

— Mda, bănuiam. Şi eu am fost cândva însurat. Ne-am mutat aici din Letonia. Dar ea nu s-a adaptat ca mine. Nu s-a străduit, ştii, n-a învăţat engleza. Oricum, nu era… Nu eram fericit, dar nu voiam s-o recunosc, mă minţeam singur… A golit halba şi a zis:…Până ce m-am îndrăgostit.

— Probabil că nu de soţia ta?

Yuri a râs şi a clătinat din cap.

— Nu. De o femeie care locuia în apropiere. O femeie foarte frumoasă. A fost dragoste la prima vedere… Am văzut-o pe stradă. Mi-a trebuit mult timp ca să-mi iau inima-n dinţi să-i vorbesc. Mă ţineam după ea… Uneori o priveam fără ca ea să ştie. Stăteam în dreptul casei ei şi mă uitam, sperând că o să se arate la fereastră.

A râs.

Povestea asta începea să mă facă să mă simt stingherit. Mi-am isprăvit berea şi am aruncat o privire la ceas, sperând că Yuri o să priceapă aluzia, dar n-a făcut-o.

— Într-o bună zi, a zis, am încercat să vorbesc cu ea. Dar n-o interesam. Am încercat de câteva ori… însă mi-a spus să n-o mai sâcâi.

N-o învinuiam pe femeie, mi-am zis. Mă pregăteam să mă scuz şi să plec, dar Yuri a continuat:

— Era foarte greu de acceptat, a zis. Eram sigur că suntem sortiţi să fim împreună. Mi-a zdrobit inima. M-am supărat foarte tare pe ea. Eram furios.

— Şi ce s-a întâmplat? am întrebat, curios fără să vreau.

— Nimic.

— Nimic? Ai rămas cu soţia ta?

Yuri a clătinat din cap.

— Nu. Se terminase între noi. Dar a fost nevoie să mă îndrăgostesc de femeia asta ca s-o recunosc… Ca să înfrunt adevărul despre mine şi nevastă-mea. Uneori e nevoie de curaj, ştii, şi de mult timp, ca să fii sincer.

— Înţeleg. Şi crezi că Alicia nu-i gata să înfrunte adevărul despre căsnicia ei? Asta vrei să zici? S-ar putea să ai dreptate.

Yuri a ridicat din umeri.

— Iar acum sunt logodit cu o fată drăguţă din Ungaria Lucrează la un spa. Vorbeşte bine engleza. Ne potrivim de minune. Ne simţim bine împreună.

Am dat din cap şi m-am uitat din nou la ceas.

Mi-am luat paltonul.

— Trebuie să plec. Întârzii la întâlnirea cu soţia mea.

— Bine, e în ordine… Cum o cheamă? Pe soţia ta.

Nu ştiu de ce, nu voiam să-i spun. Nu voiam ca Yuri să ştie nimic despre ea. Dar asta era o prostie.

— Kathryn, am zis. O cheamă Kathryn… dar eu îi zic Kathy.

Yuri a zâmbit ciudat.

— Permite-mi să-ţi dau un sfat, a zis. Du-te acasă la nevastă. Du-te acasă la Kathy, care te iubeşte… Şi las-o în urmă pe Alicia.

10

M-am dus să mă întâlnesc cu Kathy la cafeneaua Teatrului Naţional de pe South Bank, unde artiştii se adunau deseori după repetiţii. Stătea în spatele cafenelei cu alte două actriţe, cufundate în discuţie. Au ridicat privirile când m-am apropiat.

— Îţi ţiuie urechile, iubitule? a zis Kathy şi m-a sărutat.

— Ar trebui să-mi ţiuie?

— Le povestesc fetelor despre tine.

— Ah. Să plec?

— Nu fi prostuţ. Ia loc, ai nimerit la fix. Tocmai ajunsesem la cum ne-am cunoscut.

M-am aşezat, iar Kathy şi-a continuat povestea. Era o poveste pe care îi plăcea s-o spună. Din când în când îmi arunca o privire şi zâmbea, ca şi cum m-ar fi inclus, însă era un gest de complezenţă, pentru că era povestea ei, nu a mea.

— Stăteam într-un bar când a apărut, în cele din urmă. În sfârşit, când renunţasem la speranţa să-l găsesc vreodată, iată-l intrând pe bărbatul visurilor mele. Mai bine mai târziu decât niciodată. Credeam că o să fiu măritată deja la douăzeci şi cinci de ani, ştiţi? La treizeci, urma să am doi copii, un căţeluş, o ipotecă mare. Dar iată-mă, pe la treizeci şi trei, şi lucrurile nu prea ieşiseră după cum am plănuit.

Kathy a spus asta cu un zâmbet şmecher şi le-a făcut cu ochiul fetelor.

— Mă rog, mă vedeam cu tipul ăsta australian, pe nume Daniel. Însă el nu voia să se însoare ori să aibă copii prea curând, aşa că ştiam că-mi pierd vremea. Şi ieşiserăm în oraş într-o seară, când s-a întâmplat dintr-odată, numai ce intră pe uşă Făt-Frumos… Kathy s-a uitat la mine, a zâmbit şi şi-a dat ochii peste cap – cu *iubita* lui.

Partea asta a poveştii trebuia manevrată cu băgare de seamă ca să-şi păstreze simpatia ascultătoarelor. Adevărul este că atât eu, cât şi Kathy aveam pe cineva atunci când ne-am cunoscut. Dubla infidelitate nu e cel mai atrăgător sau prielnic început al unei relaţii, mai ales că ne făcuseră cunoştinţă partenerii noştri de atunci. Exista un motiv pentru care se cunoşteau, nu-mi amintesc amănuntele – parcă Marianne ieşise o dată în oraş cu colegul de apartament al lui Daniel; sau ceva de genul acesta. Nu-mi amintesc exact cum am făcut cunoştinţă, dar îmi amintesc prima clipă în care am văzut-o pe Kathy. A fost ca o descărcare electrică. Îmi amintesc părul ei negru, lung, ochii verzi pătrunzători, gura – era frumoasă, rafinată. Un înger.

În acest punct al poveştii, Kathy s-a oprit, a zâmbit şi a întins mâna spre a mea.

— Îţi aminteşti Theo? Cum am început să vorbim? Ai zis că studiezi ca să devii psihoterapeut. Iar eu am zis că sunt zurlie – aşa că a fost o potrivire plănuită în ceruri.

Asta le-a făcut pe fete să râdă în hohote. Kathy a râs şi ea şi mi-a aruncat o privire sinceră, neliniştită, ochii ei iscodindu-i pe ai mei.

— Nu, zău… iubitule… Pe bune, a fost dragoste la prima vedere. Nu-i aşa?

Ăsta era semnalul pentru mine. Am încuviinţat din cap şi am sărutat-o pe obraz.

— Sigur că a fost. Dragoste adevărată.

Replica a primit o privire aprobatoare din partea prietenelor ei. Dar eu nu jucam un rol. Avea dreptate, a fost dragoste la prima vedere – mă rog, cel puţin dorinţă. Cu toate că eram cu Marianne în seara aceea, nu-mi puteam lua ochii de la Kathy. Mă uitam la ea de departe, cum îi vorbea cu însufleţire lui Daniel, şi apoi am văzut cum buzele ei rostesc „Te bag undeva". Se certau. Părea serios. Daniel i-a întors spatele şi a plecat.

— Eşti tăcut, a zis Marianne. Ce-i cu tine?

— Nimic.
— Atunci hai să mergem acasă. Sunt obosită.
— Încă nu, am spus, doar pe jumătate atent la ea. Hai să mai bem ceva.
— Vreau să plec acum.
— Atunci pleacă.
Marianne mi-a aruncat o privire rănită, apoi şi-a înhăţat haina şi a plecat. Ştiam că a doua zi o să ne certăm, dar nu-mi păsa. M-am dus la Kathy, care stătea la bar.
— Daniel se întoarce? am întrebat.
— Nu, a zis Kathy. Dar Marianne?
Am clătinat din cap.
— Nu. Ai vrea să mai bei ceva?
— Da, aş vrea.
Aşa că am mai comandat două băuturi. Am stat la bar şi am pălăvrăgit. Îmi amintesc că am vorbit despre faptul că studiez ca să devin psihoterapeut. Şi Kathy mi-a spus că a trecut pe la şcoala de actorie – n-a stat prea mult, căci la sfârşitul primului an a semnat contractul cu un impresar şi de atunci e actriţă profesionistă. Mi-am închipuit, fără să ştiu de ce, că era o actriţă foarte bună.
— Şcoala nu era pentru mine, a zis. Voiam să plec de acolo şi s-o fac – ştii?
— Să faci ce? Să joci?
— Nu. Să trăiesc. Kathy şi-a lăsat capul într-o parte şi m-a privit pe sub genele negre, cu ochii verzi ca smaraldul sclipind jucăuş. Aşadar, Theo? Cum de ai răbdare s-o faci în continuare – sa studiezi, vreau sa zic?
— Poate că nu vreau să ies în lume şi să „trăiesc”. Poate că sunt laş.
— Nu. Dacă ai fi fost laş, te-ai fi dus acasă cu iubita ta.
Kathy a râs. Era un râs surprinzător de răutăcios. Voiam s-o înşfac şi s-o sărut apăsat. Nu mai simţisem niciodată o dorinţă fizică atât de puternică; voiam s-o trag aproape, să-i simt buzele şi căldura trupului lipit de al meu..

— Îmi pare rău, a zis. N-ar fi trebuit să spun asta. Întotdeauna spun tot ce-mi trece prin cap. Ţi-am spus, sunt cam zurlie.

Kathy făcea deseori asta, pomenea de nebunia ei – „Sunt sărită de pe fix“, „Sunt dusă cu pluta”, „Nu-s în toate minţile“ –, însă n-am crezut-o niciodată. Râdea prea uşor şi prea des ca să cred că suferise vreodată soiul acela de întuneric de care am avut eu parte. Avea ceva spontan, o uşurinţă – o încânta să trăiască şi viaţa o distra la nesfârşit. În ciuda afirmaţiilor sale, era cea mai puţin sărită de pe fix persoană pe care o cunoscusem. În preajma ei, mă simţeam mai întreg la minte. Kathy era americancă. Născută şi crescută în Upper West Side din Manhattan. Mama ei englezoaică îi dăduse dublă cetăţenie, însă Kathy nu părea nici pe departe englezoaică. Era în mod hotărât, distinct, neenglezoaică – nu doar prin felul în care vorbea, ci şi prin felul în care privea lumea şi în care o aborda. Cu atâta încredere, cu atâta exuberanţă. Nu mai cunoscusem pe nimeni ca ea.

Am plecat din bar, am chemat un taxi şi am dat adresa apartamentului meu. Scurta călătorie s-a desfăşurat în tăcere. Când am ajuns, şi-a lipit blând buzele de ale mele. M-am lepădat de reţinere şi am tras-o spre mine. Am continuat să ne sărutăm în vreme ce bâjbâiam cu cheia de la intrare. Nici n-am intrat bine că am început să ne dezbrăcăm, ne-am împleticit până în dormitor şi ne-am prăbuşit pe pat.

Acea noapte a fost cea mai erotică, cea mai fericită din viaţa mea. Mi-am petrecut ore în şir explorând trupul lui Kathy. Am făcut dragoste toată noaptea, până în zori. Îmi amintesc că era atâta alb peste tot: lumina albă a soarelui furişându-se pe la marginile draperiilor, pereţii albi, cearşafurile albe; albul ochilor ei, al dinţilor, al pielii. Nu ştiusem că pielea poate să fie atât de luminoasă, de translucidă: albă ca fildeşul, cu câte o vinişoară albastră ivindu-se imediat sub

suprafaţă, ca firicelele colorate din marmura albă. Era o statuie; o zeiţă greacă trezită la viaţă în mâinile mele.

Zăceam acolo, ţinându-ne în braţe. Kathy era cu faţa la mine, cu ochii atât de aproape, încât nu se vedeau clar. Priveam într-o mare verde, ceţoasă.

— Ei bine? a zis.

— Ei bine?

— Cum rămâne cu Marianne?

— Marianne?

O licărire de zâmbet.

— Iubita ta.

— A, da. Da. Am şovăit, nesigur. Nu ştiu cum rămâne cu Marianne. Şi Daniel?

Kathy şi-a dat ochii peste cap.

— Uită-l pe Daniel. Eu l-am uitat.

— Chiar aşa?

Răspunsul lui Kathy a fost un sărut.

Înainte să plece, Kathy a făcut duş. Pe când se spăla, am sunat-o pe Marianne. Voiam să aranjam o întâlnire, să-i spun faţă în faţă ce aveam de spus. Însă era supărată şi a ţinut morţiş să lămurim lucrurile pe loc la telefon. Marianne nu se aştepta să rup relaţia cu ea. Însă asta am făcut, pe cât de blând am putut. A început să plângă şi s-a înfuriat. Până la urmă am trântit telefonul. Brutal, da – şi fără inimă. Nu sunt mândru de acea convorbire telefonică. Dar pe moment părea singurul lucru cinstit de făcut. Încă nu ştiu ce aş fi putut să fac altfel.

Prima întâlnire pe care ne-am dat-o eu şi Kathy a fost în Kew Gardens. Era uluită că nu mai fusesem niciodată acolo.

— Glumeşti, nu? a zis. N-ai fost niciodată în sere? E una mare cu toate orhideele tropicale şi înăuntru e aşa de cald, că e ca într-un cuptor. Când eram la şcoala de teatru mă duceam acolo doar ca să mă încălzesc. Ce-ar fi să ne vedem acolo, după

ce ieşi de la serviciu? Apoi a şovăit, dintr-odată nesigură: Ori e prea departe pentru tine?

— Pentru tine aş merge şi mai departe de Kew Gardens, dragă, am zis.

— Prostule, a zis, şi m-a sărutat.

Când am ajuns, Kathy aştepta la intrare, cu paltonul său imens şi cu fularul, fluturându-şi mâna ca un copil nerăbdător.

— Haide, haide, a zis, vino după mine.

M-a condus prin noroiul îngheţat până la construcţia uriaşă care adăpostea plantele tropicale, a deschis uşa şi s-a năpustit înăuntru. Am urmat-o, şi pe dată m-a izbit creşterea, temperaturii, un atac furibund de zăpuşeală. Mi-am smuls fularul şi paltonul. Kathy a zâmbit.

— Vezi? Ţi-am zis eu că-i ca-ntr-o saună. Nu-i super?

Ne-am plimbat pe alei, cu paltoanele în braţe şi ţinându-ne de mână, uitându-ne la florile exotice.

Simţeam o fericire neobişnuită doar să fiu cu ea; ca şi cum s-ar fi deschis o uşă tainică şi Kathy mi-ar fi făcut semn să trec pragul – într-o lume fermecată, plină de căldură, lumină şi culoare, cu sute de orhidee, într-o ploaie ameţitoare de confetti albastre, roşii şi galbene.

Simţeam cum mă dezgheţ în dogoare, cum mi se înmoaie muchiile tăioase, ca o ţestoasă care iese la soare după o lungă hibernare, clipind şi trezindu-se. Asta a făcut Kathy pentru mine – a fost invitaţia mea la viaţă; pe care am înşfăcat-o cu amândouă mâinile.

Aşadar, asta e, îmi amintesc că mi-am zis. Asta e iubirea.

Am recunoscut-o fără şovăială; şi mi-a fost clar ca nu mai trăisem niciodată aşa ceva. Întâlnirile romantice de până atunci fuseseră scurte, nesatisfăcătoare pentru cei implicaţi. În studenţie îmi luasem inima în dinţi, ajutat de o cantitate considerabilă de alcool, şi am făcut-o pentru prima oară cu o studenta a sociologie din Canada, pe

nume Meredith; purta un aparat dentar ascuţit care îmi intra în buze când ne sărutăm. A urmat un şir de relaţii neinspirate. Nu păream să găsesc niciodată acea legătură specială după care tânjeam. Crezusem că sunt prea afectat de trecut, prea puţin capabil de intimitate. Însă acum, de câte ori auzeam chicotitul molipsitor al lui Kathy, trecea prin mine un val de încântare. Printr-un soi de osmoză, îi absorbeam exuberanţa tinerească, degajarea totală şi bucuria. I-am spus „da” la fiecare sugestie şi la fiecare toană. Nu mă mai recunoşteam. Îmi plăcea această persoană nouă, acest bărbat lipsit de teamă care mă inspira Kathy să fiu. Ne-o trăgeam tot timpul. Eram mereu mistuit de dorinţă, foamea de ea era permanentă şi aprigă. Trebuia s-o ating tot timpul; trebuia să fiu tot mai aproape de ea.

În acel decembrie Kathy s-a mutat la mine, în apartamentul cu un dormitor din Kentish Town. Era o locuinţă umedă şi rece, cu covoare groase, de la subsol – ferestre, dar nicio privelişte. Am hotărât să sărbătorim cum se cuvine primul nostru Crăciun împreună. Am cumpărat un pom de la taraba de lângă staţia de metrou şi l-am împodobit cu un talmeş-balmeş de podoabe şi lumini cumpărate din piaţă.

Îmi amintesc foarte clar mirosul de ace de pin, de lemn şi de lumânări aprinse; şi ochii lui Kathy privind într-ai mei, scânteietori, licărind ca luminiţele din pom. Am vorbit fără să mă gândesc. Cuvintele au ţâşnit, pur şi simplu:

— Vrei să te măriţi cu mine?

Kathy s-a holbat la mine.

— Ce?

— Te iubesc, Kathy. Vrei să te măriţi cu mine?

Kathy a râs. Şi apoi, spre bucuria şi uimirea în a zis „Da“.

A doua zi ne-am dus să-şi aleagă un inel. Şi mi-am dat seama de realitatea situaţiei. Eram logodiţi.

Lucru ciudat, primii oameni la care m-am gândit au fost părinţii mei. Voiam să le-o prezint pe Kathy. Voiam să vadă cât sunt de fericit; că am scăpat, sfârşit; că sunt liber. Aşa că ne-am dus cu trenul în Surrey. Privind înapoi, a fost o idee proastă. Sortită de la bun început eşecului. Tata m-a întâmpinat cu ostilitatea tipică:

— Arăţi groaznic, Theo. Eşti prea slab. Ai părut prea scurt. Parcă eşti un puşcăriaş.

— Mulţumesc, tată. Mă bucur să te văd.

Mama părea şi mai deprimată decât de obicei. Mai tăcută, cumva împuţinată, ca şi cum n-ar fi fost cu adevărat acolo. Tata era o prezenţă mai apăsătoare, neprietenoasă, cu ochii fulgerând, fără să zâmbească. Nu şi-a luat nicio clipă privirea rece, întunecată, de la Kathy. A fost un prânz stânjenitor. Nu părea să le placă de ea, nici nu păreau prea fericiţi pentru noi. Nu ştiu de ce am fost surprins.

După prânz, tata a dispărut în biroul lui. N-a mai ieşit de acolo. La despărţire, mama m-a ţinut în braţe prea mult, prea strâns şi era nesigură pe picioare. Am simţit o tristeţe lipsită de speranţă. Când eu şi Kathy am ieşit din casă, o parte din mine n-a plecat, am ştiut, ci a rămas în urmă – pe veci copil, prins în capcană. Mă simţeam pierdut, deznădăjduit, aproape în lacrimi. Şi apoi Kathy m-a surprins, ca întotdeauna.

M-a prins în braţe.

— Acum înţeleg, mi-a şoptit. Înţeleg totul. Acum te iubesc şi mai mult.

N-a mai adăugat nimic. Nu era nevoie.

Ne-am căsătorit în aprilie, într-un mic birou de stare civilă din Euston Square. N-am invitat nicio rudă. Şi fără Dumnezeu. Nimic religios, la insistenţele lui Kathy. Însă în timpul ceremoniei am spus în taină o rugăciune. I-am mulţumit Lui în tăcere pentru că mi-a dăruit o astfel de bucurie neaşteptată, nemeritată. Acum vedeam lucrurile limpede, înţelegeam scopul Lui mai cuprinzător.

Dumnezeu nu mă părăsise în copilărie când m-am simţit atât de singur şi de speriat – El o ţinuse pe Kathy ascunsă în mâneca Sa, aşteptând s-o scoată la lumină ca un magician iscusit.

Simţeam o imensă smerenie şi recunoştinţă pentru fiecare secundă petrecută împreună. Îmi dădeam seama cât de norocos, cât de incredibil de norocos eram să am parte de o astfel de iubire, cat de rară era; şi că alţii nu erau atât de norocoşi. Cei mai mulţi dintre pacienţii mei nu erau iubiţi. Alicia Berenson nu era.

E greu de imaginat două femei mai deosebite decât Kathy şi Alicia. Kathy mă face să mă gândesc la lumină, căldură, culoare şi râsete. Când mă gândesc la Alicia, îmi vin în minte doar adâncime, întuneric, tristeţe.

Tăcere.

PARTEA A DOUA

Emoţiile care nu sunt exprimate nu mor niciodată. Sunt îngropate de vii şi revin mai târziu, în feluri mai urâte.

Sigmund Freud

1

JURNALUL ALICIEI BERENSON

16 iulie

N-aş fi crezut niciodată c-o să tânjesc după ploaie. E a patra săptămână de caniculă, şi pare un test de rezistenţă. Fiecare zi pare mai fierbinte decât cea dinainte. N-ai zice că suntem în Anglia. Mai degrabă într-o altă ţară – Grecia sau aşa ceva.

Scriu asta în Hampstead Heath. Tot parcul e presărat cu trupuri pe jumătate despuiate, cu feţele roşii, ca o plajă sau un câmp de luptă, pe pături, sau bănci, sau tolănite pe iarbă.

Stau sub un copac, la umbră. E ora şase după-amiaza şi a început să se răcorească. Soarele a coborât şi e roşu pe cerul auriu – parcul arată altfel în această lumină – umbre mai întunecate, culori mai vii. Iarba arată ca şi cum ar fi aprinsă, flăcări pâlpâind sub picioarele mele.

Mi-am scos pantofii venind încoace şi am mers desculţă. Asta îmi amintea de când eram mică şi mă jucam pe afară. Îmi amintea de altă vară, fierbinte ca asta – vara în care a murit mama –, când mă jucam pe afară cu Paul, plimbându-ne cu bicicletele pe câmpurile aurii presărate cu margarete sălbatice, explorând case părăsite şi livezi bântuite. În amintirile mele, acea vară e veşnică. Mi-o amintesc pe mama şi bluzele ei viu colorate, cu bretelele subţiri, galbene, atât de delicate – întocmai ca ea. Era aşa de subţire, ca o păsăruică. Deschidea radioul, mă lua în braţe şi dansam pe cântecele pop. Îmi amintesc că mirosea a şampon şi ţigări şi cremă de mâini Nivea, întotdeauna cu un iz de votcă. Câţi ani avea pe atunci? Douăzeci şi opt? Douăzeci şi nouă? Era mai tânără decât sunt eu acum.

Ăsta-i un gând ciudat.

Pe drum încoace am văzut pe alee o pasăre micuţă, zăcând la rădăcina unui copac. Mi-am zis că o fi căzut din cuib. Nu se mişca, şi m-am întrebat dacă nu cumva şi-a frânt aripile. Am mângâiat-o blând pe căpşor cu un deget. N-a reacţionat. Am întors-o; partea de dedesubt dispăruse, mâncată, lăsând o gaură plină de viermi. Viermi graşi, albi, alunecoşi… care se răsuceau, se roteau, se zvârcoleau… Am simţit cum mi se întoarce stomacul pe dos – mi-am zis că o să vomit. Era aşa de spurcat, de dezgustător – mortal.

Nu-mi pot scoate asta din minte.

17 iulie

Am început să mă ascund de căldură în cafeneaua cu aer condiţionat de pe strada mare – Caffe dell'Artista. Înăuntru e o gheţărie, ca şi cum ai intra într-un frigider. E o masă care îmi place, la fereastră, unde stau şi beau café-frappé. Uneori citesc, fac schiţe sau scriu. De cele mai multe ori îmi las, pur şi simplu mintea să rătăcească, lăfăindu-mă în răcoare. Fata frumoasă, din spatele tejghelei stă acolo arătând plictisită, holbându-se la telefon, verificându-şi ceasul, oftând periodic. Ieri după-amiază oftaturile mi s-au părut deosebit de lungi, şi mi-am dat seama că aştepta să plec, ca să poată închide. Am plecat fără tragere de inimă.

Să mergi pe arşiţa asta e ca şi cum te-ai târî prin noroi. Mă simt uzată, bătută, învinsă de ea. Nu suntem echipaţi pentru aşa ceva, nu în ţara asta – eu şi Gabriel n-avem în casă aer condiţionat – dar cine are? Însă fără el, nu-i chip să dormi. Noaptea dăm deoparte cuverturile şi stăm acolo în întuneric, goi, scăldaţi în sudoare. Lăsăm geamurile deschise, dar nu-i nicio adiere. Numai aerul fierbinte încremenit.

Ieri am cumpărat un ventilator. L-am pus la picioarele patului, pe comodă, şi Gabriel a început imediat să se plângă.

— Face prea mult zgomot. N-o să putem dormi.

— Oricum nu putem dormi, am zis. Cel puţin n-o să mai stăm aici ca într-o saună.

Gabriel a mârâit, dar până la urmă a adormit înaintea mea. Am stat întinsă, ascultând ventilatorul: îmi place sunetul pe care îl scoate, un huruit blând. Pot să închid ochii, să mă pierd în el şi să dispar.

Am cărat după mine ventilatorul prin casă, punându-l în priză şi scoţându-l. În după-amiaza asta l-am luat în atelierul din fundul grădinii. Faptul că aveam ventilatorul făcea să fie cât de cât suportabil. Însă tot era prea cald ca să lucrez mult. Am rămas în urmă, dar mi-e prea cald ca să-mi pese.

Am avansat totuşi un pic – mi-am dat seama, în cele din urmă, ce nu-i în ordine la tabloul cu Iisus. De ce nu-mi iese. Problema nu este compoziţia – Iisus pe cruce –, problema e că nu-i deloc un tablou cu Iisus. Nici măcar nu arată ca El – oricum o fi arătat El. Pentru că nu-i Iisus.

E Gabriel.

Nu-mi vine să cred că n-am văzut asta înainte. Cumva, fără să vreau, l-am pus acolo pe Gabriel. E faţa *lui* cea pe care am pictat-o, trupul *lui.* Nu-i asta o nebunie? Aşa că trebuie să mă predau – şi să fac ceea ce pretinde tabloul de la mine.

Acum ştiu că atunci când plănuiesc să fac un tablou, când îmi fac dinainte o idee despre cum ar trebui să fie, nu-mi iese niciodată. Se naşte mort, fără viaţă. Însă, dacă sunt cu adevărat atentă, cu adevărat conştientă, uneori aud o şoaptă care-mi arată direcţia cea bună. Şi dacă mă supun, ca într-un act de credinţă, mă duce într-un loc neaşteptat, nu unde voiam să ajung, ci într-un loc plin de viaţă, minunat – şi rezultatul nu ţine de mine, are propria trăire.

Presupun că lucrul care mă sperie este cedarea în faţa necunoscutului. Îmi place să ştiu încotro mă îndrept. De aceea fac întotdeauna atât de multe

schiţe, încercând să controlez rezultatul; nu-i de mirare că nimic nu prinde viaţă, pentru că nu reacţionez cu adevărat la ceea ce se petrece în faţa mea. Am nevoie *să deschid ochii* şi *să privesc* – şi să fiu conştientă de viaţă aşa cum se desfăşoară ea, nu doar cum aş vrea eu să fie. Acum că ştiu că e un portret al lui Gabriel, pot să mă întorc la el. Pot s-o iau de la capăt.

O să-l rog să-mi pozeze. Nu mi-a mai pozat de mult. Sper să-i placă ideea – şi să nu creadă că e un sacrilegiu ori ceva de genul acesta.

El poate să aibă uneori felul ăsta de ciudăţenii.

18 iulie

Azi-dimineaţă am coborât dealul până la piaţa din Camden. N-am mai fost acolo de ani de zile; de când m-am dus cu Gabriel într-o după-amiază, în căutarea tinereţii sale pierdute. Obişnuia să meargă acolo când era adolescent, când petrecea împreună cu prietenii nopţi întregi dansând, bând, tăifăsuind. Ajungeau în piaţă în zori, priveau cum negustorii îşi scot mărfurile pe tarabe şi încercau să facă rost de nişte marijuana de la dealerii rastafarieni care se aţineau pe lângă podul de lângă ecluza din Camden. Dealerii nu mai erau acolo când m-am dus cu Gabriel – spre disperarea lui.

— Nu mai recunosc locurile, a zis. E o capcană igienizată pentru turişti.

Plimbându-mă azi pe acolo, m-am întrebat dacă problema nu era atât că piaţa se schimbase, cât faptul că Gabriel se schimbase. Locul încă mai e plin de puşti de şaisprezece ani care stau la soare, împrăştiaţi pe amândouă malurile canalului, un amestec haotic de trupuri – băieţi în şorturi şi cu pieptul gol, fete în bikini şi sutien – piele peste tot, carne arzând, înroşindu-se. Energia sexuală era palpabilă – setea lor de viaţă aprigă, nerăbdătoare. Am simţit brusc că-l doresc pe Gabriel – trupul şi picioarele lui puternice, coapsele grele aşezate

peste ale mele. Când facem dragoste simt întotdeauna o foame neostoită de el – de un fel de uniune între noi –, ceva mai mare ca mine, mai mare ca noi, mai presus de vorbe – ceva sfânt.

Deodată am văzut un om al străzii care stătea lângă mine pe trotuar, fixându-mă cu privirea. Avea pantalonii legaţi cu sfoară, pantofii lipiţi cu scotch. Avea ulceraţii şi faţa îi era plină de bubuliţe. Am simţit brusc tristeţe şi scârbă. Duhnea a transpiraţie stătută şi a urină. La început am crezut că vorbeşte cu mine. Dar nu făcea decât să înjure în şoaptă – „băga-mi-aş" în asta şi „băga-mi-aş" în aia. Am scormonit prin geantă după mărunţiş şi i l-am dat.

Apoi am urcat dealul înapoi spre casă, încet, pas cu pas. Părea mult mai abrupt acum. A durat o veşnicie pe arşiţa cumplită. Nu ştiu de ce, nu-mi ieşea din minte omul ăla care trăia pe stradă. Pe lângă milă, mai era un sentiment imposibil de numit, cumva – un soi de teamă. Mi l-am închipuit bebeluş în braţele mamei sale. Oare i-o fi trecut vreodată prin cap că bebeluşul o să ajungă nebun, murdar, duhnind, ghemuit pe trotuar şi bolborosind măscări?

M-am gândit la mama. Era nebună? De-asta o făcuse? De-asta mă legase pe scaunul pasagerului din Mini Cooperul ei galben şi se repezise spre zidul acela din cărămidă? Îmi plăcuse întotdeauna maşina aceea, galbenul ei vesel, ca de canar. Acelaşi galben ca în cutia mea cu vopsele. Acum urăsc acea culoare – de câte ori o folosesc, mă gândesc la moarte.

De ce-o făcuse? Presupun că n-o să aflu niciodată. Până acum credeam că dorise să se sinucidă. Acum cred că a fost tentativă de crimă. Pentru că eram şi eu în maşină, nu? Uneori cred că eu eram victima vizată – pe mine încerca să mă omoare, nu pe ea. Dar asta e o nebunie. De ce să vrea să mă omoare?

În timp ce urcam dealul, ochii mi s-au umplut de lacrimi. Nu plângeam pentru mama – ori pentru mine –, nici măcar pentru bietul om al străzii. Plângeam pentru noi toţi. E atâta suferinţă peste tot şi nu facem decât să închidem ochii în faţa ei. Adevărul e că suntem cu toţii speriaţi. Suntem speriaţi unii de alţii. Mi-e teamă de mine însămi – şi de partea din mama care e în mine. Oare am în sânge nebunia ei? Aşa să fie? O să…

Nu. Opreşte-te, opreşte-te.

N-o să scriu despre asta. N-o să scriu.

20 iulie

Aseară, eu şi Gabriel am cinat în oraş. De obicei facem asta vinerea. „Seară de întâlnire“, îi zice el, prostindu-se, cu accent american.

Gabriel îşi bagatelizează întotdeauna sentimentele şi face băşcălie de tot ce consideră „siropos”. Îi place să se creadă cinic şi deloc sentimental. Însă, în realitate, e un bărbat foarte romantic – în adâncul inimii, dacă nu în vorbe. Faptele vorbesc mai tare decât vorbele, nu-i aşa? Iar faptele lui Gabriel mă fac să mă simt pe deplin iubită.

— Unde vrei să mergem? am întrebat.

— Ai trei încercări ca să ghiceşti.

— La Augusto’s?

— Ai nimerit-o din prima.

Augusto’s este restaurantul nostru italian din vecinătate, nu departe pe aceeaşi stradă. Nu e nimic special, dar este casa noastră din afara casei, şi am petrecut acolo multe seri fericite. Ne-am dus pe la opt. Aerul condiţionat nu funcţiona, aşa că am stat lângă fereastra deschisă, în aerul umed, nemişcat, dogoritor, şi am băut vin alb sec de la gheaţă. La sfârşit eram destul de ameţită, şi am râs mult, fără motiv, de fapt. Ne-am sărutat după ce am ieşit din restaurant şi când am ajuns acasă am făcut dragoste.

Slavă Domnului, Gabriel se împăcase cu ventilatorul portabil, cel puţin cât eram în pat. L-am aşezat în faţa noastră şi am stat culcaţi în adierea răcoroasă, ţinându-ne în braţe. M-a mângâiat pe păr şi m-a sărutat. Mi-a şoptit „Te iubesc”. N-am zis nimic; nu era nevoie. Ştie ce simt.

Însă am stricat atmosfera în mod prostesc, stângaci, întrebându-l dacă vrea să-mi pozeze.

— Vreau să te pictez, am zis.

— Iarăşi? Ai făcut-o deja.

— Asta a fost acum patru am. Vreau să te pictez din nou.

— Hmm. Nu părea entuziasmat. La ce anume te gândeşti?

Am şovăit – şi apoi am spus ca e pentru tabloul cu Iisus. Gabriel s-a ridicat în capul oaselor şi a scos un soi de hohot de râs gâtuit.

— Ei, şi tu, Alicia.

— Ce-i?

— Ştiu şi eu ce să zic, iubito. Nu-mi sună bine.

— De ce nu?

— Oare de ce? Să mă pictezi pe cruce? Ce o să zică lumea?

— De când te sinchiseşti de ce zice lumea?

— Nu mă sinchisesc, în cele mai multe cazuri, dar… vreau să zic, ar putea crede că aşa mă vezi tu.

Am râs.

— Nu cred că eşti fiul lui Dumnezeu, dacă asta vrei să zici. E doar o imagine, ceva care mi-a venit de la sine pe când pictam. Nu m-am gândit anume la asta.

— Păi, poate că ar trebui să te gândeşti.

— De ce? Nu-i un comentariu despre tine ori despre căsnicia noastră.

— Şi atunci, ce e?

— De unde să ştiu?

Gabriel a râs şi şi-a dat ochii peste cap. M

— Foarte bine, a zis. La naiba. Dacă asta vrei. Putem încerca. Presupun că ştii ce faci.

Asta nu prea sună a aprobare. Însă ştiu că Gabriel crede în mine şi în talentul meu – n-aş fi ajuns pictoriţă dacă nu era el. Dacă nu mă îmboldea şi nu mă încuraja şi nu mă silea, n-aş fi mers mai departe în acei primi ani morţi de după facultate, când zugrăveam pereţi împreună cu Jean-Felix. Înainte să-l întâlnesc pe Gabriel, îmi pierdusem calea cumva – mă pierdusem. Nu duc dorul acelor petrecăreţi drogaţi care îmi treceau drept prieteni pe când aveam douăzeci de ani. Nu-i vedeam decât noaptea, dispăreau în zori, ca vampirii care fug de lumină. Când l-am întâlnit pe Gabriel, s-au făcut nevăzuţi cu toţii, iar eu nici măcar n-am băgat de seamă. Nu mai aveam nevoie de ei; nu mai aveam nevoie de nimeni acum, când îl aveam pe el. El m-a mântuit – ca Iisus. Poate că despre asta e tabloul. Gabriel e întreaga mea lume – şi a fost aşa din ziua în care ne-am cunoscut. Îl iubesc, orice ar face, orice s-ar întâmpla – oricât de mult m-ar necăji –, oricât de dezordonat sau de enervant ar fi – de nesocotit, de egoist. O să-l iau exact aşa cum este.

Până ce moartea ne va despărţi.

21 iulie

Astăzi Gabriel a venit şi mi-a pozat în atelier

— N-a să mai fac asta câteva zile de-acum, a zis. Despre cât timp e vorba?

— O să fie nevoie de mai mult de o şedinţă ca să iasă bine.

— E cumva o uneltire ca să petrecem mai mult timp împreună? Dacă da, ce-ar fi să renunţăm la preambul şi să mergem în pat?

Am râs.

— Poate după aceea. Dacă eşti cuminte şi nu te fâţâi prea mult.

L-am pus să stea în faţa ventilatorului. Curentul îi făcea părul să fluture.

— Cum trebuie să arăt? a întrebat, pozând.

— Nu aşa. Fii, pur şi simplu, tu însuţi.

— Nu vrei să fac o mutră chinuită?

— Nu-s sigură că Iisus arăta chinuit. Nu aşa îl văd. Nu face nicio mutră, stai doar acolo. Şi nu te mişca.

— Tu eşti şefa.

A stat vreo douăzeci de minute. După care şi-a schimbat poziţia, spunând că-i obosit.

— Atunci stai, am zis. Dar nu vorbi. Lucrez la faţă.

Gabriel s-a aşezat pe un scaun şi a tăcut în vreme ce lucram. Îmi plăcea să-i pictez faţa. E o faţă buna. Maxilar puternic, pomeţi înalţi, nas elegant. Stand acolo, cu lumina fixată pe el, arăta ca o statuie grecească. Un soi de erou.

Dar ceva nu era în ordine. Nu ştiu ce anume – poate că mă străduiam prea tare. Pur şi simplu nu izbuteam să-i redau corect forma ochilor, nici culoarea. Primul lucru pe care l-am observat la Gabriel a fost sclipirea din ochii lui – ca un mic diamant în fiecare iris. Dar acum, cine ştie de ce, n-o puteam prinde. Poate că nu sunt destul de iscusită – sau poate că Gabriel are ceva în plus care nu poate fi prins într-un tablou. Ochii rămâneau şterşi, lipsiţi de viaţă. Simţeam cum încep să mă enervez.

— La naiba, am zis. Nu merge bine.

— E timpul să luăm o pauză?

— Mda. Luăm o pauză.

— Facem dragoste?

Asta m-a făcut să râd.

— Bine.

Gabriel a sărit în picioare, m-a înşfăcat şi m-a sărutat. Am făcut dragoste acolo, în atelier, pe podea.

Tot timpul am privit ochii fără viaţă din portretul lui Gabriel. Se uitau ţintă la mine, mă

ardeau. A trebuit să-mi întorc privirea.
Dar îi simţeam în continuare aţintindu-mă.

2

M-am dus să-l caut pe Diomedes ca să-i dau raportul despre întâlnirea cu Alicia. Era în cabinetul lui, scotocind printre teancuri de partituri.

— Ei bine, a zis, fără să ridice privirea. Cum a mers?

— De fapt, n-a mers.

Diomedes mi-a aruncat o privire iscoditoare, şi am şovăit.

— Dacă vreau să ajung la vreun rezultat, am nevoie ca Alicia să fie în stare să gândească şi să simtă.

— Absolut. Şi îngrijorarea ta este că…?

— Nu poţi ajunge la cineva care primeşte atât de multe medicamente. E ca şi cum s-ar afla la doi metri sub apă.

Diomedes s-a încruntat.

— N-aş merge chiar aşa departe, a zis. Nu ştiu exact ce doze primeşte…

— L-am întrebat pe Yuri. Şaisprezece miligrame de Risperidon. Doză de cal.

Diomedes a înălţat o sprânceană.

— Doza e cu siguranţă mare, da. Probabil poate fi redusă. Ştii Christian e şeful echipei care se ocupă de Alicia. Ar trebui să vorbeşti cu el despre asta.

— Cred că ar suna mai bine venind de la tine.

— Hmm. Diomedes s-a uitat la mine cu îndoială. Tu şi Christian vă cunoaşteţi dinainte, nu? De la Broadmoor?

— Foarte puţin.

Diomedes n-a răspuns imediat. A întins mâna spre o farfurioară cu migdale caramelizate şi mi-a oferit una. Am făcut semn că nu. Şi-a vârât în gură o migdală şi a ronţăit-o, privindu-mă în timp ce mesteca.

— Spune-mi, a zis, relaţia dintre tine şi Christian e amicală?

— E o întrebare ciudată. De ce mi-o pui?

— Pentru că simt o oarecare ostilitate.

— Nu din partea mea.

— Ci dintr-a lui?

— Va trebui să-l întrebi pe el. Eu n-am nicio problemă cu Christian.

— Hmm. Poate că-i doar în închipuirea mea. Dar simt ceva… Nu scăpa lucrul acesta din vedere. Orice agresivitate sau competitivitate influenţează munca. Voi doi trebuie să lucraţi împreună, nu unul împotriva celuilalt.

— Îmi dau seama.

— Ei bine, Christian trebuie să fie inclus în această discuţie. Vrei ca Alicia să simtă, da. Însă nu uita, cu cât simte mai mult, cu atât creşte şi primejdia.

— Primejdia pentru cine?

— Pentru Alicia, fireşte. Diomedes m-a ameninţa degetul. Nu uita că atunci când am adus-o aici avea un comportament suicidal. A avut multe tentative de a-şi lua viaţa. Şi medicaţia o face să fie stabilă. O ţine în viaţă. Dacă reducem doza, există toate şansele să fie copleşită de sentimente şi să nu fie în stare să le facă faţă. Eşti pregătit să-ţi asumi acest risc?

Am luat foarte în serios ceea ce spusese Diomedes. Însă am încuviinţat din cap.

— E un risc pe care cred că trebuie să ni-l asumăm, profesore, am zis. Altfel, nu vom ajunge niciodată la ea.

Diomedes a ridicat din umeri.

— Atunci am să vorbesc cu Christian în numele tău.

— O să vedem ce zice. Adesea, psihiatrii nu reacţionează prea bine când li se spune ce medicaţie să administreze pacienţilor lor. Desigur, pot să-mi impun punctul de vedere, însă nu sunt

înclinat s-o fac; lasă-mă să abordez subiectul în mod subtil. O să-ţi spun ce a zis.

— S-ar putea să fie mai bine să nu pomeneşti de mine când vorbeşti cu el.

— Înţeleg, a zis, cu un zâmbet ciudat. Prea bine, n-o s-o fac.

Diomedes a scos din birou o cutiuţă, a făcut capacul să alunece lăsând să se vadă un rând de trabucuri. Mi-a oferit unul. Am clătinat din cap.

— Nu fumezi? Părea surprins. Îmi pari fumător.

— Nu, nu. Doar câte o ţigară, din când în când… Încerc să mă las.

— Bine, e bine pentru tine. A deschis fereastra. Ştii gluma aceea, de ce nu poţi fi terapeut şi să fumezi? Pentru că asta înseamnă că încă eşti dus cu sorcova. A râs şi şi-a vârât între buze un trabuc. Cred că toţi de pe aici suntem un pic săriţi de pe fix. Ştii ce plăcuţă aveau în birouri? „Nu trebuie să fii nebun ca să lucrezi aici, dar nu strică.“

Diomedes a râs iarăşi. A aprins trabucul şi a pufăit din el, suflând fumul afară. M-am uitat la el cu invidie.

3

După prânz am hălăduit pe coridoare, căutând o ieşire. Voiam să mă furişez afară şi să fumez o ţigară, dar lângă ieşirea de incendiu a dat peste mine Indira. A presupus că mă rătăcisem.

— Nu-ţi face griji, Theo, a zis, luându-mă de braţ. Mi-au trebuit câteva luni ca să mă descurc pe aici. E ca un labirint fără ieşire. Încă mă mai rătăcesc câteodată, şi sunt aici de zece ani.

A râs. Până să mă pot împotrivi, mă conducea pe scară în sus, ca să bem un ceai în „acvariul cu peştişori aurii".

— O să pun la fiert ceainicul. Ce vreme afurisită, nu-i aşa? Aş vrea să ningă odată şi să terminăm cu asta… Zăpada e un simbol foarte puternic pentru imaginaţie, nu crezi? Curăţă totul. Ai observat că pacienţii tot vorbesc despre asta? O aşteaptă. E interesant.

Şi apoi, spre surprinderea mea, a băgat mâna în poşetă şi a scos o felie subţire de prăjitură învelită în folie. Mi-a pus-o în mână.

— Ia-o. Prăjitură cu nucă. Am făcut-o aseară. Pentru tine.

— Oh, mulţumesc, eu…

— Ştiu că nu-i ca la carte, însă întotdeauna obţin rezultate mai bune cu pacienţii dificili dacă le dau în timpul şedinţei o bucată de prăjitură.

Am râs.

— Pariez că da. Sunt oare un pacient dificil?

Indira a râs.

— Nu, cu toate că am constatat că merge la fel de bine şi cu membrii dificili ai personalului – şi nu-i cazul tău, apropo. Un pic de zahăr e grozav pentru starea de spirit. Obişnuiam să fac prăjituri pentru cantină, însă Stephanie a făcut aşa un tărăboi, toate prostiile alea despre sănătate şi siguranţă legate de mâncarea adusă din afară. Ai zice că strecuram în instituţie ceva de pilit

zăbrelele. Dar tot mai coc câte puţin, pe furiş. Revolta mea împotriva dictaturii. Gustă.

Nu era o invitaţie, ci o poruncă. Am muşcat. Era bună. Crocantă, cu multă nucă, dulce. Aveam gura plină, aşa că mi-am acoperit-o când am vorbit.

— Nu încape vorbă că asta o să-ţi binedispună pacienţii.

Indira a râs şi a părut încântată. Şi mi-am dat seama de ce îmi plăcea de ea – radia un fel de calm matern. Îmi amintea de vechea mea terapeută, Ruth. Era greu să ţi-o închipui ţâfnoasă ori supărată.

În vreme ce pregătea ceaiul, m-am uitat prin încăpere. Camera asistentelor e întotdeauna punctul central al unei instituţii psihiatrice, inima ei: personal se scurge înăuntru şi afară, şi de acolo este dirijată clinica, în sensul de zi cu zi; cel puţin, locul în care se iau toate hotărârile practice. „Acvariul cu peştişori aurii” era porecla pe care asistentele o dăduseră încăperii, întrucât avea pereţii din sticlă securizată – ceea ce însemna că personalul putea fi cu ochii pe pacienţii din camera de relaxare; în teorie, cel puţin. În practică, pacienţii bântuiau fără astâmpăr pe afară, se uitau înăuntru, se uitau la noi, aşa că noi eram cei aflaţi sub supraveghere continuă. Era un spaţiu mic, nu existau suficiente scaune, iar cele existente erau ocupate, în general, de asistentele care dactilografiau însemnări. Aşa că, în cea mai mare parte, stăteai în picioare în mijlocul încăperii ori te rezemai stingher de un birou, făcând spaţiul să pară înghesuit, indiferent câţi oameni erau în el.

— Poftim, dragă, a zis Indira, dându-mi o cană cu ceai.

— Mulţumesc.

Christian a intrat agale şi a dat din cap spre mine. Mirosea puternic a gumă de mestecat mentolată pe care o molfăia tot timpul. Îmi amintesc că fuma zdravăn când eram amândoi la Broadmoor; era unul dintre puţinele lucruri pe care

le aveam în comun. De când demisionase, Christian se însurase şi avea o fetiţă. M-am întrebat ce fel de tată era. Nu mi se părea deosebit de afectuos. Mi-a zâmbit cu răceală.

— Ciudat să te văd iar aşa, Theo.

— E mică lumea.

— Din punct de vedere al sănătăţii mintale, este – da.

Christian a spus asta ca şi cum ar fi existat şi alte lumi, mai mari, în care ar putea fi găsit. Am încercat să-mi imaginez care ar putea fi. Ca să fiu sincer, nu mi-l puteam imagina cu adevărat decât în sala de sport sau într-o grămadă de pe terenul de rugby.

Christian s-a holbat la mine câteva secunde. Uitasem că are acest obicei de a face pauze, adesea lungi, făcându-te să aştepţi în vreme ce se gândea cum să răspundă. Asta mă enerva aici la fel de tare cum mă enerva şi la Broadmoor.

— Te-ai alăturat echipei într-un moment cam nepotrivit, a zis în cele din urmă. Sabia lui Damocles atârnă peste The Grove.

— Crezi că e chiar aşa de grav?

— Nu-i decât o chestiune de timp. Trustul o să ne închidă mai devreme sau mai târziu. Aşa că întrebarea este ce cauţi aici?

— Ce vrei să zici?

— Păi, şobolanii fug de pe corabia care se scufundă. Nu se caţără în ea.

Am fost uimit de atacul făţiş al lui Christian. Am hotărât să nu muşc momeala. Am ridicat din umeri.

— O fi, am zis. Dar eu nu-s şobolan.

Înainte ca Christian să poată răspunde, o bufnitură teribilă ne-a făcut să tresărim. Elif era de partea cealaltă a sticlei, izbind în ea cu pumnii. Avea faţa apăsată pe sticlă, cu nasul turtit şi trăsăturile deformate, făcând-o să arate aproape monstruos.

— N-o să mai rabd rahatul ăsta. Le urăsc… pilulele astea afurisite, fir'ar…

Christian a deschis un panou mic din sticlă şi a vorbit prin el.

— Acum nu-i momentul să discutăm asta, Elif.

— Îţi spun, nu le mai iau, mă fac să-mi fie al dracului de rău…

— Nu discutăm acum. Fă-ţi o programare să ne vedem. Du-te de aici, te rog.

Elif s-a strâmbat, chibzuind o clipă. Apoi s-a răsucit şi s-a îndepărtat greoi, lăsând un mic cerc de condens acolo unde nasul îi fusese apăsat pe sticlă.

— Mare figură, am zis.

Christian a mormăit:

— Dificilă.

Indira a încuviinţat din cap.

— Biata Elif.

— De ce e aici?

— Dublă omucidere, a zis Christian. Şi-a omorât mama şi sora. Le-a sufocat în somn.

M-am uitat prin peretele de sticlă. Elif se alăturase celorlalte paciente. Se înălţa ca un turn deasupra lor. Una dintre ele i-a strecurat în mână nişte bani, şi ea i-a băgat în buzunar.

Apoi am observat-o pe Alicia în capătul cel mai îndepărtat al încăperii, stând singură, la fereastră, uitându-se afară. Am privit-o o vreme. Christian mi-a urmărit privirea.

— Apropo, a zis, am vorbit cu profesorul Diomedes despre Alicia. Vreau să văd cum se comportă la o doză mai mică de Risperidon. Am redus-o la cinci miligrame.

— Aha.

— Mi-am zis că poate ai vrea să ştii, de vreme ce am auzit că ai făcut o şedinţă cu ea.

— Da.

— Va trebui s-o supraveghem strict ca să vedem cum reacţionează la schimbare. Şi, că tot veni vorba, data viitoare când ai o problemă cu felul

cum îmi tratez pacienţii, vino direct la mine. Nu te furişa pe la spatele meu până la Diomedes.

M-a fulgerat cu privirea când a spus asta. I-am zâmbit.

— Nu m-am furişat nicăieri. N-am nicio problem să vorbesc direct cu tine, Christian.

A urmat o pauză stânjenitoare. Christian a dat din cap pentru sine, ca şi cum s-ar fi hotărât într-o privinţă.

— Îţi dai seama că Alicia are BPD[5]? N-o să reacţioneze la terapie. Îţi pierzi timpul.

— De unde ştii că are BPD, am zis, dacă nu poate să vorbească?

— Nu vrea să vorbească.

— Crezi că se preface?

— Da, de fapt, aşa cred.

— Dacă se preface, cum ştii că are BPD?

Christian părea enervat. Indira a intervenit înainte ca el să poată răspunde:

— Nu vă fie cu supărare, dar nu cred că termeni generici ca „BPD" sunt de mare ajutor. Nu ne spun nimic prea util. I-a aruncat o privire lui Christian. E un subiect pe care mă contrazic adesea cu Christian.

— Şi ce crezi despre Alicia? am întrebat-o.

Indira a chibzuit un moment.

— Am sentimente materne faţă de ea. Acesta este contratransferul meu, e ceea ce stârneşte în mine – simt că are nevoie de cineva care să aibă grijă de ea. Indira mi-a zâmbit. Şi acum are pe cineva. Te are pe tine.

Christian a râs, cu râsul ăla al lui nesuferit.

— Scuză-mă sunt aşa greu de cap, dar cum poate să-i fie de folos Aliciei terapia dacă nu vorbeşte?

— Terapia nu înseamnă doar vorbire, a zis Indira. Înseamnă oferirea unui spaţiu sigur – un mediu care „conţine"[6]. Cea mai mare parte a comunicării e fără cuvinte, după cum sunt sigură că ştii.

Christian şi-a dat ochii peste cap spre mine.
— Noroc, omule, a zis. O să ai nevoie.

4

— Bună, Alicia, am zis.

Trecuseră doar câteva zile de când îi fusese redusă doza de medicamente, dar se vedea deja diferenţa. Părea să se mişte mai uşor. Avea ochii mai limpezi. Dispăruse privirea înceţoşată. Părea altă persoană.

Stătea la uşă împreună cu Yuri şi şovăia. Se holba la mine, ca şi cum m-ar fi văzut limpede pentru prima oară, cercetându-mă, cântărindu-mă. M-am întrebat la ce concluzie o fi ajuns. Evident, i s-a părut că nu-i nicio primejdie şi a intrat. Fără să i se spună, s-a aşezat.

I-am făcut semn cu capul lui Yuri să plece. El a cumpănit o clipă, apoi a închis uşa în urma sa.

M-am aşezat în faţa Aliciei. A urmat un moment de tăcere. Doar sunetul neliniştit al ploii afară, picături care răpăiau în geam. În cele din urmă am vorbit.

— Cum te simţi?

Niciun răspuns. Alicia se uita ţintă la mine. Cu ochii ca nişte lămpi, fără să clipească.

Am deschis gura şi am închis-o la loc. Eram hotărât să-mi stăpânesc nevoia de a umple golul cu vorbe. În schimb, prin faptul că tăceam şi nu făceam altceva decât să stau acolo, nădăjduiam să comunic altceva, ceva de natură neverbală: că era în ordine să stăm aşa împreună, că n-o să-i fac rău, că poate să aibă încredere în mine. Dacă voiam sa reuşesc s-o fac pe Alicia să vorbească, trebuia să-i câştig încrederea. Şi asta avea să dureze – nimic nu avea să se întâmple peste noapte. Avea să se mişte încet, ca un gheţar, dar avea să se mişte.

Cum stăteam acolo în tăcere, au început să-mi zvâcnească tâmplele. Debutul unei dureri de cap. Un simptom grăitor. M-am gândit la Ruth, care obişnuia să spună că „pentru a fi un bun terapeut trebuie să fii receptiv la sentimentele pacienţilor

tăi, dar nu trebuie să te agăţi de ele – nu sunt ale tale, nu-ţi aparţin". Cu alte cuvinte, acest bum, bum, bum din capul meu nu era durerea mea; îi aparţinea Aliciei. Şi nici acest val brusc de tristeţe – această dorinţă de a muri, a muri, a muri – nu-mi aparţinea. Era a ei, întru totul a ei. Am stat acolo, simţind-o pentru ea, cu capul bubuind, cu stomacul răsucindu-se, un timp care a părut ore întregi. În cele din urmă, cele cincizeci de minute s-au terminat. M-am uitat la ceas.

— Acum trebui să punem punct, am zis.

Alicia şi-a plecat capul şi s-a holbat în poală. Am şovăit. Mi-am pierdut reţinerea. Am coborât vocea şi i-am vorbit din suflet:

— Vreau să te ajut, Alicia. Am nevoie să crezi asta. Adevărul este că vreau să te ajut să vezi limpede.

Atunci, Alicia a ridicat privirea. S-a uitat la mine – prin mine.

„Nu mă poţi ajuta", strigau ochii ei. „Uită-te la tine, de-abia te poţi ajuta pe tine însuţi. Pretinzi că ştii atâtea şi eşti aşa de înţelept dar tu ar trebui să stai aici în locul meu. Anormalule. Şarlatanule. Mincinosule. Mincinosule…"

În timp ce se uita la mine, mi-am dat seama de ce mă tulburase întreaga şedinţă. E greu de pus în cuvinte, însă un psihoterapeut reuşeşte rapid să recunoască suferinţa psihică începând de la comportamentul fizic, vorbire, un licăr din ochi – ceva bântuit, temător, nebunesc. Şi asta mă deranja: în ciuda anilor de luat medicamente, în ciuda a tot ce făcuse şi îndurase, ochii albaştri ai Aliciei rămăseseră la fel de limpezi, la fel de senini precum cerul unei zile de vară. Nu era nebună. Şi atunci ce era? Ce era expresia din ochii săi? Care era cuvântul potrivit? Era…

Înainte să-mi pot duce gândul până la capăt, Alicia a ţâşnit de pe scaun. S-a năpustit la mine, cu mâinile întinse ca nişte gheare. N-am apucat să mă

mişc, să mă trag într-o parte, a aterizat peste mine, dezechilibrându-mă. Ne-am prăbuşit pe podea.

M-am lovit cu ceafa de zid cu o bufnitură. Mi-a izbit de câteva ori capul de zid şi a început să zgârie, să lovească cu palmele, să-şi înfigă ghearele; am avut nevoie de toată forţa ca s-o dau deoparte. M-am târât pe podea şi am întins mâna în sus, spre masă. Am bâjbâit după dispozitivul de alarmă. Chiar când degetele mele au dat de el, Alicia a sărit pe mine şi mi-a azvârlit alarma din mână.

— Alicia…

Avea degetele strânse în jurul gâtului meu ca o menghină, sufocându-mă; am bâjbâit după alarmă, dar n-am putut să ajung la ea. Mâinile i s-au înfipt şi mai adânc; nu mai puteam să respir. Mi-am repezit din nou mâna – de data asta am izbutit să apuc dispozitivul – şi am apăsat butonul.

Pe dată, un vaier mi-a umplut urechile, asurzindu-mă. Auzeam în depărtare cum se deschide uşa şi Yuri strigă după ajutor. Alicia a fost smulsă de pe mine, mi-a dat drumul din încleştare, şi am tras cu greu aer în piept.

A fost nevoie de patru asistente ca s-o ţină pe Alicia; se zvârcolea, lovea cu picioarele şi se lupta ca o creatură posedată de diavol. Nu părea om, mai degrabă un animal sălbatic; ceva monstruos. Christian şi-a făcut apariţia şi i-a dat un sedativ. Ea şi-a pierdut cunoştinţa.

În cele din urmă, s-a făcut linişte.

5

— O să te usture un pic.

Yuri îmi oblojea zgârieturile în „acvariu“. A deschis sticla cu dezinfectant şi a turnat pe un tampon. Mirosul medicinal m-a dus cu gândul la infirmeria şcolii, trezindu-mi amintiri despre rănile de pe terenul de joacă, genunchi jupuiţi şi coate julite. Mi-am amintit senzaţia de căldură, de confort, când eram îngrijit la cabinetul medical, pansat şi răsplătit pentru vitejie cu o acadea. Apoi arsura dezinfectantului pe piele m-a readus brutal în prezentul în care vătămările pe care le aveam nu erau la fel de uşor de vindecat. Am tresărit.

— Îmi simt capul de parcă m-ar fi lovit cu un afurisit de ciocan.

— E o vânătaie urâtă. Mâine o să ai un cucui. Ar fi bine să-l supraveghem. Yuri a clătinat din cap. N-ar fi trebuit să te las singur cu ea.

— Nu ţi-am dat de ales.

A mârâit.

— Asta cam aşa-i.

— Îţi mulţumesc că nu zici „Ţi-am spus eu”. Am notat şi apreciez.

Yuri a ridicat din umeri.

— Nu-i nevoie s-o fac, omule. O s-o spună profesorul

în locul meu. A zis să te duci la el în cabinet.

— Ah.

— Mai bine tu decât eu, după cum arăta.

Am dat să mă ridic. Yuri mă privea cu atenţie.

— Nu te grăbi. Mai stai un pic. Asigură-te că eşti gata. Dacă ai ameţeli ori dureri de cap, dă-mi de ştire.

— Sunt bine. Zău.

Nu era întru totul adevărat, dar nu mă simţeam aşa de rău cum arătam. Zgârieturi însângerate şi vânătăi negre în jurul gâtului; când încercase să mă

sugrume, îşi înfipsese atât de tare degetele, că-mi dăduse sângele.

Am bătut la uşa profesorului. Diomedes a făcut ochii mari când m-a văzut. A ţâţâit.

— Ai nevoie de cusături?

— Nu, nu, sigur că nu. N-am nimic.

Diomedes mi-a aruncat o privire neîncrezătoare şi m-a poftit înăuntru.

— Intră, Theo. Ia loc.

Ceilalţi erau deja acolo. Christian şi Stephanie stăteau în picioare. Indira era la fereastră. Părea o primire oficială, şi m-am întrebat dacă nu cumva o să fiu concediat.

Diomedes stătea la birou. Mi-a făcut semn să mă aşez pe scaunul care rămăsese gol. M-am conformat. M-a privit o vreme în tăcere, bătând darabana cu degetele, gândindu-se ce să spună sau cum să spună. Dar înainte să se hotărască, Stephanie a intervenit:

— E un incident neplăcut, a zis. Extrem de neplăcut. S-a răsucit spre mine. Evident, suntem cu toţii uşuraţi că eşti mea întreg. Însă asta nu schimbă faptul că se ridică tot felul de întrebări. Şi prima este de ce erai singur cu Alicia.

— A fost vina mea, am zis. I-am cerut lui Yuri să plece. Îmi asum întreaga răspundere.

— Cine te-a împuternicit să iei această hotărâre? Dacă vreunul dintre voi ar fi fost rănit grav…

Diomedes a întrerupt-o.

— Hai să nu devenim aşa melodramatici. Slavă Domnului, nimeni n-a fost rănit. A făcut spre mine un gest nepăsător. Câteva zgârieturi nu prea sunt temei pentru curtea marţială.

Stephanie s-a strâmbat.

— Nu cred că glumele sunt tocmai potrivite, profesore. Chiar nu cred.

— Cine glumeşte? a zis Diomedes, răsucindu-se spre mine. Sunt cât se poate de serios. Spune-ne, Theo, ce s-a întâmplat?

Am simţit ochii tuturor asupra mea. M-am adresat lui Diomedes. Mi-am ales cu grijă cuvintele.

— Păi, m-a atacat, am zis. Iată ce s-a întâmplat.

— Asta e evident. Dar de ce? Presupun că fără să fie provocată?

— Da. Cel puţin, nu în mod conştient.

— Şi inconştient?

— Păi, e evident că Alicia a reacţionat faţă de mine la un anumit nivel. Cred că asta arată cât de mult doreşte să comunice.

Christian a râs.

— Numeşti asta comunicare?

— Da, aşa o numesc, am zis. Furia este o formă puternică de comunicare. Celelalte paciente – nişte zombi care nu fac altceva decât să stea, goale pe dinăuntru – au renunţat. Alicia nu. Atacul ei ne spune ceva ce nu poate să articuleze direct – despre durerea, disperarea, neliniştea ei. Îmi spune să nu renunţ la ea. Încă nu.

Christian şi-a dat ochii peste cap.

— O interpretare mai puţin poetică ar fi că nu şi-a luat medicamentele şi a luat-o razna. S-a răsucit spre Diomedes. Ţi-am spus că asta o să se întâmple, profesore. Te-am avertizat în legătură cu reducerea dozei.

— Nu, zău, Christian! am zis. Credeam că a fost ideea ta.

Christian mi-a respins vorbele dându-şi din nou ochii peste cap. Era psihiatru până-n vârful unghiilor, mi-am zis. Prin asta vreau să zic ca psihiatrii tind să se ferească de gândirea psihodinamică. Preferă o abordare mai biologică, chimică şi, mai presus de toate, practică – aşa ca păhărelul cu pastile care îi era înmânat Aliciei la fiecare masă. Nu era nimic ce aş fi putut să adaug eu, îmi spunea privirea neprietenoasă, cu ochii mijiţi, a lui Christian.

Însă Diomedes mă privea mai gânditor.

— Nu te-a demoralizat ceea ce s-a întâmplat, Theo?

Am clătinat din cap.

— Dimpotrivă, sunt încurajat.

Diomedes a încuviinţat din cap, părând mulţumit.

— Bine. Sunt de acord, o reacţie atât de intensă merită, cu siguranţă, să fie cercetată. Cred că ar trebui să continui.

La asta, Stephanie nu s-a mai putut stăpâni:

— Nici nu poate fi vorba.

Diomedes a continuat să vorbească, de parcă ea n-ar fi zis nimic. Se uita în continuare la mine.

— Crezi că o poţi face să vorbească?

Înainte să pot răspunde, s-a auzit o voce din spatele meu.

— Cred că poate, da.

Era Indira. Aproape că uitasem că se afla acolo. M-am întors spre ea.

— Şi, într-un fel, a zis Indira, Alicia a început să vorbească. Comunică prin Theo – e avocatul ei. Se întâmplă deja.

Diomedes a încuviinţat. O vreme a părut să reflecteze. Ştiam ce îl preocupă – Alicia Berenson era o pacientă celebră şi un instrument puternic în negocierea cu Trustul. Dacă reuşeam să facem progrese demonstrabile cu ea, aveam mult mai multe şanse să salvăm The Grove de la închidere.

— Cât durează până să se vadă rezultatele? a întrebat Diomedes.

— N-aş putea să-ţi răspund, am zis. Ştii asta la fel de bine ca mine. Va dura atât cât va fi nevoie. Şase luni. Un an. Probabil mai mult – ar putea să fie ani întregi.

— Ai la dispoziţie şase săptămâni.

Stephanie şi-a îndreptat spatele şi şi-a încrucişat braţele.

— Sunt directoarea acestei instituţii şi, pur şi simplu, nu pot permite…

— Sunt directorul medical al clinicii The Grove, a întrerupt-o Diomedes. Asta e decizia mea, nu a ta. Îmi asum întreaga răspundere pentru orice vătămări ar suferi terapeutul nostru răbdător de aici.

Mi-a făcut cu ochiul când a zis asta.

Stephanie n-a mai spus nimic. L-a fulgerat cu privirea pe Diomedes, apoi pe mine. S-a răsucit pe călcâie şi a ieşit.

— Vai de mine, a zis Diomedes. Se pare că ţi-ai făcut un duşman din Stephanie. Ce neplăcut. I-a zâmbit Indirei, şi ea lui, apoi m-a privit serios. Şase săptămâni. Sub supravegherea mea. Ai priceput?

Am încuviinţat, desigur; n-aveam încotro.

— Şase săptămâni, am zis.

— Bine.

Christian şi-a îndreptat spatele, vizibil iritat.

— Alicia n-o să vorbească, indiferent că trec şase săptămâni sau şaizeci de ani, a zis. Îţi pierzi timpul.

A ieşit. M-am întrebat de ce era Christian aşa de sigur că o să dau greş.

Dar asta m-a făcut să fiu şi mai hotărât să reuşesc.

6

Am ajuns acasă sleit de puteri. Puterea obişnuinţei m-a făcut să răsucesc comutatorul din hol, cu toate că becul era ars. Voiam să-l schimbăm, însă tot uitam.

Kathy nu era acolo, am ştiut imediat. Prea era linişte; iar ea nu era în stare de linişte. Nu era zgomotoasă, însă lumea ei era plină de sunete – vorbea la telefon, repeta replicile, se uita la filme, cânta, fredona, asculta formaţii de care nu auzisem. Însă acum apartamentul era tăcut ca un mormânt. Am strigat-o. Puterea obişnuinţei, iarăşi – ori o conştiinţă vinovată, poate, vrând să mă asigur că eram singur înainte să fac ceva necuvenit?

— Kathy?

Niciun răspuns.

Am bâjbâit prin întuneric până în living. Am aprins lumina. Încăperea a sărit la mine, aşa cum fac întotdeauna mobilele noi până reuşeşti să te obişnuieşti cu ele: fotoliile noi, pernele noi; culori noi, roşu şi galben unde înainte fuseseră alb şi negru. O vază cu liliac roz – florile preferate ale lui Kathy – era pe masă; parfumul lor puternic de mosc făcea aerul dens şi greu de respirat.

Cât era ceasul? Opt şi jumătate. Unde era? La repetiţie? juca într-o nouă montare a lui *Othello* la Royal Shakespeare Company şi nu mergea prea bine. Repetiţiile nesfârşite lăsaseră urme. Era vizibil obosită, palidă mai slabă decât de obicei, luptându-se cu o răceală. „Mi-e al naibii de greaţă tot timpul”, a zis, „sunt sleită”.

Şi era adevărat, se întorcea de la repetiţii tot mai târziu în fiecare seară, arătând groaznic; căsca şi se împleticea direct spre pat. Aşa că probabil n-avea să ajungă acasă decât cel mai devreme peste vreo două ore. Am hotărât să risc.

Am luat borcanul cu marijuana din ascunzătoare şi am început să-mi rulez o ţigară.

Fumez marijuana din facultate. Am făcut cunoştinţă cu ea în primul trimestru, când eram singur, fără prieteni, la o petrecere a bobocilor, prea paralizat de teamă ca să intru în vorbă cu vreunul dintre tinerii arătoşi şi siguri pe sine din jur. Plănuiam s-o şterg de acolo, când fata care stătea lângă mine mi-a oferit ceva. Am crezut că e o ţigară obişnuită până când am mirosit fumul negru iute, înţepător. Prea timid ca să refuz, am primit-o şi am dus-o la buze. Era rulată prost şi se desfăcea la capăt. Vârful era umed şi mânjit cu roşu de la rujul ei. Gustul era altfel decât al ţigărilor, mai bogat, mai aspru, mai exotic. Am înghiţit fumul gros şi am încercat să nu tuşesc. La început m-am simţit un pic mai uşor. La fel ca în cazul sexului, era limpede că se făcea mai mult caz de marijuana decât merita. Şi apoi – după vreun minut – s-a întâmplat ceva. Ceva incredibil. Era ca şi cum aş fi fost scufundat într-un val imens de bine. M-am simţit în siguranţa, relaxat, în largul meu.

Şi asta a fost. N-a trecut mult până să fumez marijuana în fiecare zi. Mi-a devenit cea mai bună prietenă, inspiraţia, consolarea. Un ritual nesfârşit de rulare, lingere, aprindere. Eram drogat deja la foşnetul hârtiei şi anticiparea stării de euforie, caldă, îmbătătoare.

Au apărut tot soiul de teorii despre originile dependenţei. Ar putea fi genetică; ar putea fi chimică; ar putea fi psihologică. Însă marijuana făcea mult mai mult decât să mă calmeze: schimba în mod crucial felul în care îmi trăiam emoţiile; mă lua în braţe şi mă ţinea în siguranţă ca pe un copil mult iubit.

Cu alte cuvinte, mă conţinea.

Psihanalistul W.R. Bion a fost cel care a folosit termenul „conţinere”[7] pentru a descrie capacitatea unei mame de a se ocupa de durerea bebeluşului.

Nu uitaţi, pruncia nu e o perioadă de extaz; e una de teroare. Ca bebeluşi, suntem prinşi în capcană într-o lume ciudată, străină, nu putem să vedem bine şi suntem într-o stare permanentă de surprindere faţă de propriul trup, alarmaţi de foame şi gaze şi excreţii, copleşiţi de sentimentele noastre. Suntem, literalmente, atacaţi. Avem nevoie ca mama să ne aline şi să înţeleagă ceea ce trăim. În vreme ce ea face asta, învăţăm încetul cu încetul să ne descurcăm singuri cu stările noastre fizice şi emoţionale. Însă capacitatea noastră de a ne conţine depinde în mod direct de capacitatea mamei de a ne conţine – dacă n-a avut parte de conţinere de la propria mamă, cum ne-ar putea învăţa ceea ce ea însăşi nu ştie? Cineva care n-a învăţat niciodată să se conţină e bântuit tot restul vieţii de sentimente din zona neliniştii; sentimente pe care Bion le-a numit pe drept cuvânt, „groaza fără nume". Şi o astfel de persoană caută la nesfârşit această conţinere, de care nu se poate lipsi, în surse exterioare – are nevoie de o băutură sau de o ţigară cu marijuana ca să „îndulcească" această nelinişte nesfârşită – ca urmare, dependenţa mea de marijuana.

Am vorbit mult despre marijuana la terapie. M-am luptat cu ideea de a renunţa; şi m-am întrebat de ce oare această perspectivă mă sperie aşa de tare. Ruth spunea că impunerea şi constrângerea n-au dus niciodată la ceva bun şi că, mai degrabă decât să mă oblig să trăiesc fără iarbă, un punct mai bun de pornire ar fi să recunosc că în prezent sunt dependent de ea şi nu doresc sau nu pot să renunţ. Orice făcea pentru mine marijuana încă funcţiona, mi-a explicat Ruth – până în ziua în care nu avea să se mai dovedească utilă, când, probabil, aveam să renunţ la ea cu uşurinţă.

Şi Ruth avea dreptate. Când am întâlnit-o pe Kathy şi m-am îndrăgostit de ea, marijuana s-a topit în fundal. Eram euforic în mod natural datorită iubirii, fără să am nevoie să-mi induc în

mod artificial starea de bine. A fost de folos şi faptul că ea nu fuma marijuana. Cei care fumează iarbă, după părerea ei, n-au voinţă şi sunt leneşi, şi trăiesc cu încetinitorul – îi înţepi şi peste şase zile zic „au”. Am încetat să fumez marijuana în ziua în care Kathy s-a mutat la mine. Şi – aşa cum a prezis Ruth – o dată ce am fost în siguranţă şi fericit, obişnuinţa s-a desprins de mine firesc, la fel ca noroiul uscat de pe o gheată.

Aş fi putut să nu mai fumez niciodată dacă nu n-am fi dus la petrecerea de rămas-bun a prietenei lui Kathy, Nicole, care se muta la New York. Kathy a fost monopolizată de prietenii ei actori şi m-am pomenit singur. Un bărbat scund, îndesat, cu ochelari de un roz electric, m-a înghiontit şi m-a întrebat: „Vrei şi tu?” Îmi întindea o ţigară cu marijuana. Eram pe cale să-l refuz, când ceva m-a împiedicat. Nu ştiu ce anume. O toană? Sau un atac inconştient la adresa lui Kathy pentru că mă silise să vin la petrecerea asta idioată ca apoi să mă lase baltă? M-am uitat în jur şi ea nu se vedea. La dracu’, mi-am zis. Am dus ţigara la buze şi am tras în piept.

Şi, uite-aşa, am ajuns înapoi de unde pornisem – ca şi cum n-ar fi fost nicio întrerupere. Dependenţa mă aşteptase răbdătoare în tot acest timp, ca un câine credincios. Nu i-am spus lui Kathy ce făcusem, şi mi-am scos asta din minte. De fapt, aşteptam un prilej – şi peste şase săptămâni s-a arătat. Kathy s-a dus la New York pentru o săptămână ca s-o vadă pe Nicole. Fără influenţa lui Kathy, singur şi plictisit, am cedat ispitei. Nu mai aveam un furnizor, aşa că am făcut ce făcusem în studenţie – m-am dus în Camden Market.

Când am ieşit din staţie am adulmecat deja marijuana, amestecată cu mirosurile de tămâie şi de ceapă prăjită de la tarabele cu mâncare. M-am dus spre podul de lângă ecluza Camden. Am stat acolo stingher, îmbrâncit de colo colo de şuvoiul

nesfârşit de turişti şi adolescenţi care treceau podul într-o parte şi în cealaltă.

Am privit mulţimea. Nu era nici urmă de furnizorii care obişnuiau să stea înşiraţi pe pod, strigându-te când treceai pe lângă ei. Am zărit doi poliţişti, imposibil de ratat cu jachetele lor de un galben aprins, care patrulau prin mulţime. S-au îndepărtat de pod, spre staţie. Şi atunci am auzit lângă mine o voce scăzută.

— Vrei niscaiva verdeaţă, omule?

— M-am uitat în jos, şi acolo era un bărbat foarte scund. La început am crezut că-i un copil, aşa era de mic şi de slab. Însă faţa îi era harta unui teren accidentat cu riduri drepte şi crucişe, ca un băieţel îmbătrânit înainte de vreme. Îi lipseau cei doi dinţi din faţă, ceea ce ăi făcea cuvintele un pic şuierătoare.

— Verdeaţă? a repetat.

Am încuviinţat.

Mi-a făcut semn cu capul să-l urmez, s-a strecurat prin mulţime şi a dat colţul pe o strada dosnică. A intrat într-o cârciumă veche şi l-am urmat. Înăuntru era pustiu, un loc sărăcăcios şi părăginit, mirosea a vomă şi a fum de ţigară stătut.

— Bere, a zis, apropiindu-se de bar. Era aşa de scund încât abia reuşea să vadă peste tejghea. N-am avut încotro şi i-am cumpărat un ţap de bere. L-a dus la o masă din colţ. M-am aşezat în faţa lui. A aruncat priviri furişe în jur, apoi a băgat mâna sub masă şi mi-a dat un pacheţel învelit în celofan. I-am dat nişte bani.

M-am dus acasă şi am desfăcut pacheţelul – pe jumătate aşteptându-mă să fi fost tras pe sfoară – însă un miros înţepător familiar a plutit spre nasul meu. Am văzut micuţii boboci verzi vârstaţi cu auriu. Inima mi-a luat-o la trap de parcă aş fi întâlnit un prieten de mult pierdut; presupun că aşa era.

De atunci mă droghez uneori, ori de câte ori mă trezesc singur în apartament pentru câteva ore,

când sunt sigur că n-o să se întoarcă prea curând Kathy.

Iar în seara aceea, când am ajuns acasă obosit şi frustrat şi am descoperit că ea e la repetiţie, mi-am răsucit repede o ţigară. Am fumat-o la fereastra din baie. Însă am fumat prea mult, prea repede – m-a pocnit zdravăn, ca un pumn dat la mir. M-am ameţit aşa de tare, încât până şi să merg mi-era greu, de parcă mă târâm prin melasă. Am trecut prin ritualul obişnuit de igienizare – deodorant pentru încăpere, spălat pe dinţi, un duş – şi m-am dus cu băgare de seamă în living. M-am prăbuşit pe canapea.

Am căutat telecomanda, dar nu o vedeam nicăieri. Şi apoi am găsit-o, iţindu-se din spatele laptopului lui Kathy care era deschis pe măsuţa de cafea. M-am întins după ea, însă eram aşa de drogat că am dărâmat laptopul. Am pus laptopul la loc – şi ecranul s-a luminat. Era deschis la contul ei de e-mail. Cine ştie de ce, m-am holbat la el. Eram ţintuit locului – căsuţa de mesaje se holba la mine ca o gaură căscată larg. Nu-mi puteam lua ochii de acolo. Tot soiul de lucruri m-au asaltat înainte să-mi dau seama ce citesc: cuvinte ca „sexy“ şi „coţăială” din titlurile mesajelor – şi mesaje repetate de la „BĂIATRĂU22”.

Măcar dacă m-aş fi oprit acolo. Dacă m-aş fi ridicat şi aş fi plecat – dar n-am făcut-o.

Am dat clic pe cel mai recent e-mail şi l-am deschis:

Subiect: Re: Miss Coţăială
De la: Katerama_l
Pentru: BĂIATRĂU22

Sunt în autobuz. Tânjesc după tine. Îţi simt mirosul pe mine. Mă simt ca o târfă! Kxx

Trimis de pe iPhone

Subiect: Re: re: re: Miss Coţăială
De la: BĂIATRĂU22
Pentru: Katerama_1

Eşti o târfă! Ne vedem mai târziu? După repetiţie.

Subiect: Re: re: re: re: re: Miss Coţăială
De la: BĂIATRĂU22
Pentru: Katerama_1

OK. Să vedem când pot să scap. Îţi trimit mesaj.

Subiect: Re: re: re: re: Miss Coţăială
De la: Katerama_1
Pentru: BĂIATRĂU22

OK. 8.30? 9? xx
Trimis de pe iPhone.

Am tras laptopul de pe masă. Am stat cu el în poală, holbându-mă la ecran. Nu ştiu cât am stat aşa. Zece minute? Douăzeci de minute? O jumătate de oră? Poate mai mult. Timpul părea că se târăşte.

Am încercat să prelucrez ce tocmai văzusem – însă eram încă aşa de drogat, că nu eram sigur *ce* văzusem. Era adevărat? Ori un soi de neînţelegere – o glumă pe care n-o pricepeam din pricină că eram aşa de dus?

M-am silit să citesc alt e-mail.

Şi altul.

Până la urmă am citit toate mesajele trimise de Kathy lui BĂIATRĂU22. Unele erau sexuale, chiar obscene. Altele erau mai lungi, confesiuni, emoţii, şi părea beată – poate că erau scrise noaptea târziu, după ce mă dusesem la culcare. M-

am imaginat în dormitor, adormit, în vreme ce Kathy era aici, scriindu-i mesaje intime acestui străin. Acest străin cu care şi-o trăgea.

Timpul şi-a reluat curgerea. Brusc, nu mai pluteam. Eram cumplit, dureros de treaz.

Am simţit o durere cumplită în stomac; am azvârlit laptopul într-o parte. Am dat fuga în baie.

Am căzut în genunchi în faţa WC-ului şi am vomitat.

7

— Pare altfel decât data trecută, am zis.

Nicio reacţie.

Alicia stătea pe fotoliu în faţa mea, cu capul întors un pic spre fereastră. Era complet nemişcată, cu spatele drept, ţeapăn. Arăta ca o violoncelistă. Ori ca un soldat…

— Mă gândesc la felul cum s-a încheiat ultima şedinţă. Când m-ai atacat fizic şi a trebuit să fii legată.

Nicio reacţie. Am şovăit.

— Mă întreb dacă ai făcut-o ca un soi de test? Să vezi ce-mi poate pielea? Cred că e important să ştii că nu sunt uşor de intimidat. Pot face faţă la orice vine din partea ta…

Alicia s-a uitat pe fereastră la cerul cenuşiu de dincolo de zăbrele. Am aşteptat o clipă şi am continuat.

— E ceva ce trebuie să-ţi spun, Alicia. Că sunt de partea ta. Sper ca într-o bună zi să crezi asta. Desigur, trebuie timp ca să apară încrederea. Fosta mea terapeută spunea că pentru intimitate e nevoie de experienţa repetată a faptului că ţi se răspunde – şi asta nu se face cât ai bate din palme.

Alicia s-a holbat la mine, fără să clipească, cu o privire imposibil de descifrat. Minutele treceau. Părea mai degrabă un test de anduranţă decât o şedinţă de terapie.

Se părea că nu progresez în nicio direcţie. Poate că era totul lipsit de speranţă. Christian avusese dreptate să spună că şobolanii fug de pe corabia care se scufundă. Ce mama naibii mă apucase să mă caţăr la bordul acestei epave, să mă leg de catarg, să mă pregătesc să mă înec?

Răspunsul, desigur, se afla în faţa mea. Aşa cum spusese Diomedes, Alicia era o sirenă tăcută, ademenindu-mă spre pieire.

Dintr-odată m-am simţit disperat. Aş fi vrut să strig la ea: „Zi ceva. Orice. Doar să vorbeşti."

Dar n-am spus asta. În schimb, am încălcat tradiţia terapeutică. N-am mai păşit cu băgare de seama, m-am dus direct la ţintă.

— Aş vrea să vorbim despre tăcerea ta. Despre ce înseamnă ea… Cum te face să te simţi. Şi, mai ales, de ce n-ai mai vorbit.

Alicia nu s-a uitat la mine. Oare asculta măcar?

— Aşa cum stau aici cu tine, îmi tot vine în gând un tablou – imaginea cuiva care îşi muşcă pumnul, îşi stăpâneşte un urlet, înghite un strigăt. Îmi amintesc că atunci când am început eu terapia mi-era foarte greu să plâng. Mă temeam că voi fi luat pe sus de potop, copleşit. Poate că asta simţi şi tu. De aceea e important să-ţi iei răgazul să te simţi în siguranţă şi să ai încredere că nu vei fi singură în acest potop – ca înot alături de tine.

Tăcere.

— Mă consider terapeut relaţional, am zis. Ştii ce înseamnă asta?

Tăcere.

— Înseamnă că eu cred că Freud se înşela în două privinţe. Nu cred că un terapeut poate vreodată să fie cu adevărat o tăbliţă nescrisă, aşa cum spunea el. Fără voie, lăsăm să se scurgă tot soiul de informaţii despre noi înşine – prin culoarea şosetelor mele, prin felul în care stau sau merg, prin felul în care vorbesc –, prin simplul fapt că stau aici cu tine, dezvălui o grămadă de lucruri despre mine. Cu toate că încerc din răsputeri să fiu invizibil, îţi arăt cine sunt.

Alicia a ridicat ochii. S-a uitat fix la mine, cu bărbia puţin ridicată – să fi fost o provocare în acea privire? Cel puţin îi atrăsesem atenţia. M-am foit în fotoliu.

— Chestiunea este ce putem face în această privinţă. Putem s-o ignorăm şi s-o negăm şi să pretindem că în această terapie este vorba doar despre tine. Sau putem să recunoaştem că este un

drum cu două benzi şi să lucrăm cu asta. Şi atunci putem cu adevărat să începem să obţinem rezultate.

Mi-am ridicat mâna. Am dat din cap spre verigheta.

— Acest inel îţi spune ceva, nu-i aşa?

Ochii Aliciei s-au mişcat încet, foarte încet, spre verighetă.

— Îţi spune că sunt însurat. Îţi spune că am o soţie. Suntem căsătoriţi de aproape nouă ani.

Nicio reacţie şi totuşi se uita în continuare la verighetă.

— Ai fost căsătorită şapte ani, nu-i aşa?

Niciun răspuns.

— Îmi iubesc foarte mult soţia. Ţi-ai iubit soţul?

Ochii Aliciei s-au mişcat. Au fulgerat în sus, spre faţa mea. Ne-am uitat lung unul la altul.

— În iubire intră tot soiul de sentimente, nu-i aşa? Bune şi rele. Îmi iubesc soţia – o cheamă Kathy –, însă uneori mă supăr pe ea. Uneori… *o urăsc.*

Alicia continua să se uite la mine. Mă simţeam ca un iepure prins în lumina farurilor, îngheţat, neputând să privească în altă parte ori să se mişte. Dispozitivul de alarmă era pe masă, la îndemână. M-am străduit să nu mă uit spre el.

Ştiam că n-ar trebui să mai vorbesc – că ar trebui să-mi ţin gura –, însă nu mă puteam opri. Am turuit mai departe:

— Şi când zic că o urăsc, nu vreau să spun că *totul* din mine o urăşte. Doar o parte a mea urăşte. Trebuie să te ţii de amândouă părţile în acelaşi timp. O parte din tine îl iubea pe Gabriel… O parte din tine îl ura.

Alicia şi-a scuturat capul – nu. O mişcare scurtă, dar fermă. În sfârşit – o reacţie. M-am simţit brusc entuziasmat. Ar fi trebuit să mă opresc aici, însă n-am făcut-o.

— O parte din tine îl ura, am zis iarăşi, mai apăsat.

Altă scuturare din cap. Ochii ei arzători mă sfredeleau. Se înfurie, mi-am zis.

— E adevărat, Alicia. Altfel nu l-ai fi omorât.

Alicia a sărit brusc în picioare. Am crezut că o să se repeadă la mine. Trupul mi s-a încordat în aşteptare, însă ea s-a întors şi s-a dus la uşă. A bătut în ea cu pumnii.

S-a auzit o cheie răsucindu-se, şi Yuri a deschis uşa cu o smucitură. A părut uşurat că n-o găseşte pe Alicia strângându-mă de gât pe podea. Ea l-a împins într-o parte şi a fugit pe coridor.

— Uşurel, ia-o mai încet, scumpo, a zis. A întors capul spre mine. Totul e în ordine? Ce s-a întâmplat?

N-am răspuns. Yuri mi-a aruncat o privire ciudată şi a plecat. Am rămas singur.

„Idiotule”, mi-am zis. „Idiotule”. Ce făceam? Am împins-o prea departe, prea tare, prea curând. Era un lucru îngrozitor de lipsit de profesionalism, ca să nu mai spun că era al dracului de prostesc. Dezvăluia mai multe despre starea mea de spirit decât despre a ei.

Dar asta îţi făcea Alicia. Tăcerea ei era ca o oglindă – reflectându-te pe tine.

Şi era, adesea, o privelişte urâtă.

8

Nu-i nevoie să fii psihoterapeut ca să bănuieşti că ea şi-a lăsat laptopul deschis fiindcă – în subconştient cel puţin – a vrut ca eu să aflu de infidelitatea ei.

Ei bine, acum aflasem. Acum ştiam.

Nu vorbisem cu ea de seara trecuta, m-am prefăcut că dorm când s-a întors şi dimineaţa am plecat înainte ca ea să se fi trezit. O evitam – mă evitam pe mine însumi. Eram şocat. Ştiam că trebuie să-mi îndrept atenţia asupra mea – pentru că altfel riscam să mă pierd. „Vino-ţi în fire”, mormăiam în vreme ce rulam o ţigară cu marijuana. Am fumat-o pe fereastră şi apoi, ameţit în mod convenabil, mi-am turnat un pahar de vin în bucătărie…

Paharul mi-a alunecat din mână când l-am ridicat. Am încercat să-l prind în timp ce cădea, dar n-am reuşit decât să-mi înfig mâna într-un ciob când s-a spart pe masă şi mi-am tăiat o fâşie de carne de pe deget.

Dintr-odată, era sânge peste tot: sânge scurgându-mi-se pe braţ, sânge pe paharul spart, sânge amestecându-se cu vinul alb de pe masă. M-am chinuit să rup o bucată din prosopul de hârtie şi mi-am înfăşurat strâns degetul ca să opresc sângerarea. Mi-am ţinut mâna deasupra capului, privind cum sângele îmi curge pe braţ în pârâiaşe împrăştiate, imitând tiparul venelor de sub piele.

M-am gândit la Kathy.

Kathy era cea spre care mă întorceam în momentele de criză – când aveam nevoie de simpatie sau de încurajare sau de cineva care să pupe cucuiul ca să treacă durerea. Voiam ca ea să mă îngrijească. M-am gândit s-o sun, dar chiar în clipa în care mi-a venit acest gând mi-am imaginat o uşă care se închide de tot, se trânteşte, ca să nu pot ajunge la ea. Kathy plecase – o pierdusem. Aş

fi vrut să plâng, însă nu puteam – eram blocat pe dinăuntru, plin de noroi şi mizerie.

„La dracu' ", îmi tot ziceam, „la dracu' ".

Am devenit conştient de ticăitul ceasului. Părea acum, cumva, mai tare. Am încercat să mă concentrez pe el şi să-mi ancorez gândurile care mi se învârtejeau: tic, tic, tic – însă corul vocilor din capul meu a devenit mai tare şi nu se lăsa amuţit. Desigur, mi-am zis, trebuia ca ea să mă înşele, asta trebuia să se întâmple, era inevitabil – niciodată n-am fost destul de bun pentru ea, eram inutil, urât, mizerabil, un nimic –, trebuia ca ea să se plictisească de mine în cele din urma – n-o meritam, nu meritam nimic – şi tot aşa, gândurile îngrozitoare mă pocneau unul după altul.

Cât de puţin o cunoşteam. Acele mesaje dovedeau că trăisem cu o străină. Şi acum vedeam adevărul. Kathy nu mă salvase – nu era în stare să salveze pe nimeni. Nu era vreo eroină pe care s-o admiri – doar o fată speriată, sărită de pe fix, o mincinoasă trădătoare. Întreaga mitologie a *noastră* pe care o construisem, speranţele şi visurile noastre, ce ne plăcea şi ce nu ne plăcea, planurile noastre de viitor; o viaţă care părea atât de sigură, atât de solidă, se prăbuşea acum în câteva clipe ca un castel din cărţi de joc la o rafală de vânt.

Mintea mi-a zburat la camera aceea rece din studenţie, în urmă cu atâţia ani – când rupeam cu degete stângace, amorţite, pacheţelele cu paracetamol. Aceeaşi amorţeală m-a cuprins acum, aceeaşi dorinţă să mă fac covrig şi să mor. M-am gândit la mama. Aş putea s-o sun? Să mă întorc la ea în momentul acesta de disperare şi nevoie? Mi-am închipuit-o răspunzând la telefon, cu vocea tremurătoare; cât de tremurătoare, asta depindea de dispoziţia tatălui meu, şi dacă ea băuse sau nu. Ar putea să mă asculte cu simpatie, însă mintea i-ar fi altundeva, cu un ochi la tata şi la toanele lui. Cum

ar putea să mă ajute? Cum ar putea un şobolan care se îneacă să-l salveze pe altul?

Trebuia să ies. Nu puteam să respir aici, în acest apartament cu liliacul ăsta care duhnea. Aveam nevoie de aer. Aveam nevoie să respir.

Am plecat de acasă. Mi-am înfundat mâinile în buzunare şi mi-am ţinut capul aplecat. Am mers pe străzi cu paşi apăsaţi, cu paşi repezi, fără ţintă. În gând tot derulam relaţia noastră, scenă cu scenă, amintindu-mi-o, examinând-o, răsucind-o pe toate feţe căutând indicii. Mi-am amintit certuri care au rămas în aer, absenţe inexplicabile şi întârzieri frecvente. Dar mi-am amintit şi mici gesturi de bunătate – bileţele afectuoase pe care mi le lăsa în locuri neaşteptate, clipe de afecţiune şi de aparentă iubire sinceră. Cum era cu putinţă? Jucase un rol tot timpul? Oare mă iubise vreodată?

Mi-am amintit urma de îndoială când i-am cunoscut prietenii; erau cu toţii actori; stridenţi, narcisişti, spilcuiţi, vorbind la nesfârşit despre ei înşişi şi despre oameni pe care nu-i cunoşteam – dintr-odată, eram iar la şcoală, stând singur la marginea terenului de joacă, privind cum se joacă ceilalţi copii. M-am convins singur că ea nu era deloc ca ei, însă e limpede că era. Dacă i-aş fi întâlnit în prima seară, la bar, când am cunoscut-o, oare m-ar fi făcut să nu mă apropii de ea? Mă îndoiesc. Nimic n-ar fi putut să împiedice unirea noastră: din clipa în care am văzut-o pe Kathy, soarta mi-a fost pecetluită.

Ce-ar trebui să fac?

Să mă confrunt cu ea, desigur. Să-i spun tot ce am văzut. Va reacţiona tăgăduind – apoi, văzând că nu-i chip, va recunoaşte adevărul şi se va prăbuşi, cuprinsă de remuşcare. Mă va implora s-o iert, nu-i aşa?

Şi dacă n-o va face? Dacă mă va lua peste picior? Dacă va râde, se va răsuci pe călcâie şi va pleca? Ce se va întâmpla atunci?

Dintre noi doi, eu aveam cel mai mult de pierdut, asta era evident. Kathy va supravieţui – îi plăcea să spună că era cea mai tare din parcare. Se va ridica de la pământ, se va scutura de praf şi mă va uita cu totul, însă eu n-o voi uita. Cum aş putea? Fără Kathy, m-aş întoarce la acea existenţă singuratică, goală, pe care am avut-o înainte. N-aş mai întâlni niciodată pe cineva ca ea, n-aş mai avea niciodată aceeaşi legătură cu altcineva şi n-aş mai ajunge la acea profunzime a sentimentelor. Era iubirea vieţii mele – era viaţa mea şi nu eram pregătit să renunţ la ea. Încă nu. Cu toate că mă înşelase, încă o iubeam.

Poate că eram smintit, la urma urmei.

O pasăre singuratică a ţipat deasupra capului meu, speriindu-mă. M-am oprit şi m-am uitat în jur. Ajunsesem mult mai departe decât credeam. Am simţit un mic şoc când am văzut unde mă purtaseră picioarele – mă aflam la două străzi distanţă de casa lui Ruth.

Fără să vreau, în acel moment greu mă dusesem la fosta mea terapeută; aşa cum făcusem de atâtea ori în trecut. Asta dovedea cât de tulburat eram, dacă luasem în considerare să mă duc la uşa ei, să sun şi să cer ajutor.

Şi de ce nu, mi-am zis dintr-odată; da, era un comportament lipsit de profesionalism şi deloc corect, însă eram disperat şi aveam nevoie de ajutor. Şi, până să mă dezmeticesc, stăteam în faţa uşii verzi a lui Ruth, privindu-mi mâna cum se ridică spre sonerie şi o apasă.

A trecut un pic până să vină. S-a aprins o lumină în hol şi ea a deschis uşa, cu lanţul pus.

Ruth s-a uitat prin crăpătură. Părea îmbătrânită. Trebuie să fi avut acum peste optzeci de ani; mai împuţinată, mai firavă decât mi-o aminteam şi un pic adusă de spate. Purta un jerseu cenuşiu peste o cămaşă noapte de un roz şters.

— Bună seara, a zis temătoare. Cine e?

— Bună seara, Ruth, am zis, păşind în lumină.

M-a recunoscut şi s-a uitat surprinsă la mine.

— Theo? Dar cum, Doamne sfinte…

Ochii i s-au mutat de la faţa mea la bandajul stângaci, improvizat, de la deget, cu sângele prelingându-se prin el.

— E totul în ordine?

— Nu prea. Pot să intru? Trebuie… trebuie să vorbesc cu tine.

Ruth n-a şovăit deloc, arăta doar îngrijorată. A încuviinţat din cap.

— Sigur. Vino în casă.

A desfăcut lanţul şi a deschis uşa.

Am păşit înăuntru.

9

— Vrei o cană de ceai? m-a întrebat Ruth, pe când mă conducea în living.

Camera era ca întotdeauna, aşa cum mi-o aminteam – covorul, draperiile groase, ceasul argintiu care ticăia pe poliţa şemineului, fotoliul, canapeaua de un albastru şters. M-am simţit imediat mai liniştit.

— Ca să fiu sincer, am zis, mi-ar prinde bine ceva mai tare.

Ruth mi-a aruncat o privire pătrunzătoare dar n-a comentat. Nici n-a refuzat, aşa cum mă aşteptam pe jumătate.

A turnat într-un pahar sherry şi mi l-a dat. M-am aşezat pe canapea. Puterea obişnuinţe m-a făcut să mă aşez aşa cum făceam întotdeauna la terapie, în capătul stâng, cu braţul pe rezemătoare. Stofa de sub mâna mea era roasă de frecarea neliniştită a degetelor multor pacienţi, printre care mă număram şi eu.

Am sorbit din sherry. Era cald, dulce şi un pic greţos, însă l-am băut, conştient că Ruth se uita la mine. Privirea ei era evidentă, însă nu apăsătoare sau stânjenitoare; în cei douăzeci de ani, Ruth n-a reuşit niciodată să mă facă să mă simt stânjenit. N-am scos niciun cuvânt înainte să golesc paharul de sherry.

— E ciudat să stau aici cu un pahar în mână. Ştiu că nu obişnuieşti să le oferi pacienţilor băutură.

— Nu-mi mai eşti pacient. Doar prieten – şi, după cum arăţi, a zis cu blândeţe, în clipa asta ai nevoie de un prieten.

— Arăt chiar atât de rău?

— Mă tem că da. Şi trebuie să fie grav, altfel n-ai fi venit aşa, nepoftit. Cu siguranţă, nu la zece seara.

— Ai dreptate. Am simţit… Am simţit că n-am încotro.

— Ce e, Theo? Despre ce e vorba?

— Nu ştiu cum să-ţi spun. Nu ştiu de unde să încep.

— Ce-ar fi să începi cu începutul?

Am încuviinţat din cap. Am răsuflat adânc şi am început. I-am spus tot ce se întâmplase; i-am spus că m-am apucat iar de marijuana şi că o fumam pe ascuns – şi că asta m-a făcut să descopăr mesajele lui Kathy şi aventura ei. Am vorbit repede, pe nerăsuflate, vrând sa scap de povara din piept. Mă simţeam ca la spovedanie.

Ruth m-a ascultat până la capăt fără să mă întrerupă. Era greu să-i descifrez expresia. În cele din urmă, a spus:

— Îmi pare foarte rău că s-a întâmplat asta, Theo. Ştiu cât de mult înseamnă Kathy pentru tine. Cât de mult o iubeşti.

— Da. O iubesc pe… M-am oprit, neputând să-i rostesc numele.

Vocea îmi tremura un pic. Ruth şi-a dat seama şi a împins spre mine cutia cu şerveţele. Mă înfuria când făcea asta în timpul şedinţelor; o învinuiam că încearcă să mă facă să plâng. În general, izbutea. Însă nu în seara asta. În seara asta, lacrimile îmi erau îngheţate. Un rezervor cu gheaţă.

Mergeam la Ruth de mult timp când am cunoscut-o pe Kathy şi am continuat terapia în primii trei ani ai relaţiei noastre. Îmi amintesc sfatul pe care mi l-a dat când am început să mă văd cu Kathy. „Alegerea unei iubite seamănă mult cu alegerea unui terapeut”, a zis Ruth. „Trebuie să ne întrebăm: oare această persoană o să fie sinceră cu mine, o să asculte criticile, o să-şi recunoască greşelile şi n-o să promită ceva imposibil?” I-am spus toate astea lui Kathy la vremea aceea şi ea a propus să facem un pact. Am jurat să nu ne minţim

niciodată unul pe altul. Să nu ne prefacem niciodată. Să fim întotdeauna cinstiţi.

— Ce s-a întâmplat? am zis. Ce n-a mers cum trebuie?

Ruth a şovăit înainte să vorbească. Ceea ce a spus m-a surprins.

— Bănuiesc că ştii răspunsul. Trebuie doar să recunoşti faţă de tine însuţi.

— Nu ştiu, am zis scuturând din cap, zău că nu.

M-am cufundat într-o tăcere revoltată şi totuşi mi-a venit brusc în minte imaginea lui Kathy scriind toate acele mesaje, şi cât de pasionate erau, cât de intense; ca şi cum s-ar fi îmbătat de la scrierea lor, de la natura secretă, clandestină, a relaţiei ei cu acest bărbat. Îi plăcea să mintă şi să se furişeze; era ca actoria, însă în afara scenei.

— Cred că se plictiseşte, am zis, în cele din urmă.

— Ce te face să spui asta?

— Pentru că are nevoie de excitare. De spectacol. Întotdeauna a avut. Se tot plânge – de o vreme, presupun, că nu ne mai distrăm – că sunt tot timpul stresat, că muncesc prea mult. Ne-am certat pe tema asta de curând. Tot folosea expresia „focuri de artificii”.

— Focuri de artificii?

— În sensul că nu mai există. Între noi.

— A înţeleg, a încuviinţat Ruth. Am mai vorbit despre asta. Nu-i aşa?

— Despre focuri de artificii?

— Despre iubire. Despre faptul ca adesea luam dragostea drept un foc de artificii – drept spectacol şi ceva ieşit din comun. Însă iubirea adevărată e foarte tăcută, foarte liniştită. E plictisitoare, dacă priveşti din perspectiva spectaculosului. Iubirea e profundă şi calmă – şi constantă. Îmi închipui că tu îi oferi iubire lui Kathy – în sensul adevărat al cuvântului. Dacă ea este sau nu în stare să ţi-o ofere ţie, asta-i altă treabă.

M-am holbat la cutia cu şerveţele de pe masa din faţa mea. Nu-mi plăcea încotro se îndrepta Ruth. Am încercat s-o abat din drum.

— Există greşeli de ambele părţi, am zis. Şi eu am minţit-o. Despre marijuana.

Ruth a zâmbit cu tristeţe.

— Nu cred că trădarea sexuală şi emoţională continuă cu alt bărbat e la acelaşi nivel cu a fuma iarbă din când în când. Cred că indică un cu totul alt tip de persoană – cineva care e în stare să mintă în mod repetat şi să mintă bine, care îşi poate înşela partenerul fără să simtă nicio remuşcare…

— N-ai de unde să ştii asta, am zis, şi suna la fel penibil cum mă simţeam. Poate că se simte îngrozitor.

Dar, chiar în timp ce rosteam vorbele, mi-am da seama că nu le cred. Şi nici Ruth.

— Nu cred, a zis. Cred că purtarea ei arată că are probleme – în lipsesc empatia şi simpla bunătate – toate calităţile pe care tu le ai cu vârf şi-ndesat.

Am clătinat din cap.

— Nu-i adevărat.

— E adevărat, Theo. A şovăit. Nu crezi că, poate, ai mai fost în această situaţie?

— Cu Kathy?

Ruth a clătinat din cap.

— Nu mă refer la asta. Mă refer la părinţii tăi. Când erai mai tânăr. Dacă e aici o dinamică din copilărie, s-ar putea s-o repeţi.

— Nu, am zis, simţindu-mă brusc iritat. Ceea ce se întâmplă cu Kathy n-are nimic de-a face cu copilăria mea.

— Chiar aşa? Ruth părea neîncrezătoare. Să încerci să mulţumeşti o persoană imprevizibilă, indisponibilă în planul emoţional, căreia nu-i pasă de tine, care nu e blândă – să încerci s-o faci fericită, să-i câştigi iubirea – asta nu-i o poveste veche, Theo? O poveste cunoscută?

Mi-am încleştat pumnul şi n-am zis nimic. Ruth a continuat, şovăielnic:

— Ştiu cât de trist eşti. Însă vreau să te gândeşti că se poate să fi simţit această tristeţe cu mult înainte s-o întâlneşti pe Kathy. E o tristeţe pe care o duci cu tine de mulţi ani. Ştii, Theo, unul dintre lucrurile pe care e cel mai greu să le recunoaştem e faptul că n-am fost iubiţi atunci când aveam cea mai mare nevoie. E un sentiment îngrozitor durerea de a nu fi iubit.

Avea dreptate, desigur. Bâjbâisem după cuvintele care să exprime acel sentiment întunecat de trădare din mine, cumplita durere vidă; şi când am auzit-o pe Ruth rostind „durerea de a nu fi iubit“, mi-am dat seama că s-a întins în întreaga mea conştiinţă şi este, în acelaşi timp, povestea trecutului, prezentului şi viitorului meu. Nu era vorba doar de Kathy: era vorba despre tata şi despre sentimentul de abandon din copilărie; jalea pentru tot ce n-am avut şi, în adâncul inimii, încă mai credeam că n-o să am niciodată. Şi Ruth spunea că de aceea am ales-o pe Kathy. Ce mod mai bun de a dovedi că tata avea dreptate – că nu-s bun de nimic şi nu merit să fiu iubit – decât găsindu-mi pe cineva care nu mă va iubi niciodată?

Mi-am îngropat faţa în mâini.

— Aşadar, toate astea erau inevitabile? Asta spui – că m-am pus singur în această postură? Că, la dracu, e fără speranţă?

— Nu-i fără speranţă. Nu mai eşti un băieţel la cheremul tatălui său. Acum eşti adult – şi ai de ales. Să foloseşti asta ca altă confirmare că nu eşti bun de nimic – sau s-o rupi cu trecutul. Să te eliberezi de repetarea la nesfârşit a formulei.

— Cum s-o fac? Crezi că ar trebui s-o părăsesc?

— Cred că e o situaţie foarte dificilă.

— Dar crezi că ar trebui să plec, nu-i aşa?

— Ai ajuns prea departe şi ai muncit prea mult ca să te întorci la o viaţă în care să nu fii cinstit

faţă de tine, o viaţă de negare şi abuz emoţional. Meriţi pe cineva care să se poarte mai bine cu tine, *mult* mai bine…

— Spune, Ruth. Spune. Crezi că ar fi bine să plec.

Ruth s-a uitat în ochii mei. Mi-a susţinut privirea.

— Cred că *trebuie* să pleci, a zis. Şi n-o spun în calitate de fostă terapeută, ci de prietenă veche. Nu cred că ar trebui să te întorci, chiar dacă ai vrea. Ar putea să dureze o vreme, cine ştie, dar în câteva luni o să ţi se întâmple altceva şi o să ajungi înapoi aici, pe canapea. Fii sincer cu tine, Theo, în privinţa lui Kathy şi a acestei situaţii, şi tot ce a fost clădit pe minciuni şi neadevăruri se va desprinde de rine. Nu uita, iubirea fără onestitate, nu merită să fie numită iubire.

Am oftat, dezumflat, deprimat şi cumplit de obosit.

— Îţi mulţumesc, Ruth, pentru sinceritatea ta. Înseamnă foarte mult pentru mine.

La plecare, Ruth m-a îmbrăţişat. Nu mai făcuse asta niciodată. Era firavă în braţele mele, cu oasele atât de delicate; am respirat mirosul discret de flori şi lână al jerseului, şi din nou mi-a venit să plâng. Dar n-am făcut-o sau n-am putut s-o fac.

În schimb, am plecat şi nu m-am uitat înapoi.

Am luat un autobuz până acasă. Am stat la fereastră, privind afară, gândindu-mă la Kathy, la pielea ei albă şi la acei minunaţi ochi verzi. Tânjeam enorm după dulceaţa buzelor ei, după moliciunea ei. Însă Ruth avea dreptate. Iubirea fără onestitate nu merită să fie numită iubire.

Trebuia să merg acasă şi să mă confrunt cu Kathy.

Trebuia s-o părăsesc.

10

Kathy era acasă când am ajuns. Stătea pe canapea, scriind un mesaj pe telefon.

— Unde ai fost? m-a întrebat fără să ridice privirea.

— Doar la o plimbare. Cum a fost repetiţia?

— În ordine. Obositoare.

M-am uitat la ea cum tastează, întrebându-mă cui îi scrie. Ştiam că acesta e momentul în care să vorbesc. „Ştiu că ai o aventură – vreau să divorţăm.” Am deschis gura să-i spun. Însă am constatat că n-am voce. Şi până să-mi pot regăsi glasul, Kathy mi-a luat-o înainte. S-a oprit din tastat şi a lăsat telefonul din mână.

— Theo, trebuie să vorbim.

— Despre ce?

— N-ai nimic să-mi spui?

Era o notă severă în vocea ei. I-am ocolit privirea ca să nu-mi poată citi gândurile. Mă simţeam ruşinat şi prins pe picior greşit – de parcă eu aş fi fost cel cu secretul ruşinos.

Şi eram, din punctul ei de vedere. Kathy a întins mâna în spatele canapelei şi a luat ceva. Şi pe dată am simţit cum îmi sare inima. Ţinea borcănelul cu marijuana. Uitasem să-l ascund la loc în camera de oaspeţi după ce m-am tăiat la deget.

— Ce-i asta? a întrebat, ridicându-l.

— Marijuana.

— Asta ştiu. Ce caută aici?

— Am cumpărat-o. Am avut chef de ea.

— Chef de ce anume? Să te droghezi? Vorbeşti serios?

Am ridicat din umeri, ferindu-mi privirea, ca un copil neascultător.

— Ce mama dracului? Adică, Dumnezeule! Kathy şi-a scuturat capul, indignată. Uneori mi se pare că nu te cunosc deloc.

Îmi venea s-o pocnesc. Îmi venea să sar la ea şi s-o lovesc cu pumnii. Îmi venea să dau iama prin încăpere, să izbesc mobilele de pereţi. Îmi venea să plâng, şi să urlu, şi să mă îngrop în braţele ei.

N-am făcut nimic din toate astea.

— Hai să mergem la culcare, am zis şi am ieşit din cameră.

Ne-am culcat în tăcere. Stăteam întins în întuneric lângă ea. Am stat aşa ore întregi, simţind căldura trupului ei, privind-o în timp ce dormea.

„De ce n-ai venit la mine”, aş fi vrut să zic. „De ce n-ai vorbit cu mine? Eram cel mai bun prieten al tău. Dacă ai fi spus doar un cuvânt, am fi putut să rezolvăm problema împreună. De ce n-ai vorbit cu mine? Sunt aici. *Sunt chiar aici.”*

Aş fi vrut s-o trag lângă mine. Aş fi vrut s-o ţin în braţe. Însă n-am putut. Kathy plecase – persoana pe care o iubeam atât de mult dispăruse pentru totdeauna, lăsând în locul ei această străină.

Un suspin mi-a urcat în gât. În cele din urmă, au venit lacrimile, şiroindu-mi pe obraji.

În tăcere, în întuneric, am plâns.

A doua zi dimineaţă ne-am sculat şi am făcut ce făceam de obicei – ea s-a dus în baie şi eu am făcut cafea. Când a venit în bucătărie, i-am dat o cană.

— Ai scos nişte sunete ciudate azi-noapte, a zis. Vorbeai în somn.

— Ce am spus?

— Nu ştiu. Nimic. N-avea noimă. Probabil din pricină că erai aşa de *drogat.* Mi-a aruncat o privire nimicitoare şi s-a uitat la ceas. Trebuie să plec. O să întârzii.

Kathy şi-a terminat cafeaua şi a pus cana în chiuvetă. M-a sărutat în fugă pe obraz. Atingerea buzelor ei aproape că m-a făcut să tresar.

După ce a plecat, am făcut duş. Am dat temperatura aproape până la clocot. Apa fierbinte îmi biciuia faţa în timp ce plângeam – alungând lacrimile năvalnice, ca de prunc. După aceea, în

vreme ce mă ştergeam, m-am zărit în oglindă. Am fost şocat – eram cenuşiu la faţă, smochinit, îmbătrânisem peste noapte cu treizeci de ani. Eram bătrân, sleit, tinereţea mea se evaporase.

M-am hotărât pe loc.

S-o părăsesc pe Kathy ar fi ca şi cum mi-aş smulge o mână sau un picior. Pur şi simplu, nu eram pregătit să mă mutilez singur. Indiferent ce zicea Ruth. Ruth nu era infailibilă. Kathy nu era tata; nu eram osândit să repet trecutul. Îmi puteam schimba viitorul. Eu şi Kathy fuseserăm fericiţi înainte; am putea să fim iarăşi. Într-o zi s-ar putea să-mi mărturisească totul, să-mi spună despre asta, iar eu aş ierta-o. Aveam s-o scoatem la capăt.

N-o s-o las pe Kathy să plece. N-o să spun nimic. O să mă prefac că n-am citit niciodată acele mesaje. Şi, cumva o să uit. O să îngrop totul. N-aveam de ales, trebuia să merg mai departe. Am refuzat să cedez; am refuzat să mă prăbuşesc şi să mă pierd cu firea.

La urma urmei, nu răspundeam doar pentru mine. Cum rămânea cu pacienţii aflaţi în îngrijirea mea? Unii oameni depindeau de mine.

Nu puteam să-i las baltă.

11

— O caut pe Elif, am zis. Ai idee unde o pot găsi?

Yuri s-a uitat la mine curios.

— Ai vreo treabă cu ea?

— Doar s-o salut. Vreau să cunosc toţi pacienţii – să ştie cine sunt, să ştie că sunt aici.

Yuri părea neîncrezător.

— Bine. În fine, nu te simţi vinovat dacă n-o să fie prea receptivă. S-a uitat la ceasul de pe perete. E trecut de jumătate, aşa că tocmai a ieşit de la terapia prin artă. Cel mai probabil e în camera de relaxare.

— Mulţumesc.

Camera de relaxare era o încăpere rotundă cu canapele ponosite, măsuţe joase, o bibliotecă plină cu cărţi uzate pe care nimeni nu voia să le citească. Mirosea a ceai răsuflat şi a fum de ţigară stătut care pătase mobilierul. Două paciente jucau table într-un colţ. Elif era singură la masa de biliard. M-am apropii zâmbind.

— Bună, Elif.

S-a uitat în sus cu ochi speriaţi, bănuitori.

— Ce-i?

— Nu te speria, nu-i nicio problemă. Vreau doar să vorbesc un pic cu tine.

— Nu eşti doctorul meu. Am deja unul.

— Nu sunt doctor. Sunt psihoterapeut.

Elif a mârâit cu dispreţ.

— Am unul şi dintr-ăştia.

Am zâmbit, uşurat în sinea mea că e pacienta Indirei, nu a mea. De aproape, Elif era şi mai fioroasă. Nu era vorba doar despre dimensiunile ei enorme, ci şi de furia încrustată adânc pe chip – o strâmbătură permanentă şi ochi negri mânioşi care, se vedea limpede, erau tulburaţi. Duhnea a transpiraţie şi de la ţigările pe care le fuma întruna

şi care îi înnegriseră vârfurile degetelor şi îi îngălbeniseră unghiile şi dinţii.

— Voiam doar să-ţi pun două întrebări, am zis, dacă îmi îngădui, despre Alicia.

Elif s-a strâmbat şi a trântit tacul pe masa. S-a apucat să aşeze bilele pentru jocul următor. Apoi s-a oprit. Stătea, pur şi simplu, acolo, părând că se gândeşte la altceva, în tăcere.

— Elif?

N-a reacţionat. Mi-am dat seama după expresia ei ce anume nu era în ordine.

— Auzi voci, Elif?

O privire bănuitoare. O ridicare din umeri.

— Ce spun?

— „Nu eşti în siguranţă.” Îmi spun să fiu atentă.

— Înţeleg. Corect. Nu mă cunoşti, aşa că e rezonabil să n-ai încredere în mine. Încă nu. Poate, cu timpul, asta o să se schimbe.

Elif mi-a aruncat o privire care sugera că se îndoia de asta.

Am făcut un gest din cap spre masa de biliard.

— Ai chef de un joc?

— Nu.

— De ce nu?

A ridicat din umeri.

— Celălalt tac e rupt. Încă nu l-au înlocuit.

— Dar pot folosi tacul tău, nu?

Tacul era aşezat pe masă. Am dat să-l ating – şi l-a tras deoparte.

— E tacul meu, la dracu’! Ia-ţi altul!

M-am tras înapoi, tulburat de ferocitatea reacţiei ei. A lovit bilele cu forţă. Am urmărit-o o vreme cum joacă. Apoi am încercat iarăşi.

— Mă întrebam dacă nu cumva mi-ai putea spune ceva ce s-a întâmplat când Alicia a fost adusă la The Grove. Îţi aminteşti?

Elif a făcut semn că nu. Am continuat:

— Am citit în dosarul ei că aţi avut o dispută la cantină. Tu ai fost cea atacată?

— O, da, da, a încercat să mă omoare, nu-i aşa? A încercat să-mi taie dracului beregata.

— În foaia de observaţie scrie că o asistentă te-a văzut şoptindu-i ceva Aliciei. Mă întrebam ce a fost.

— Nu. Elif a scuturat din cap cu înverşunare. N-am zis nimic.

— Nu vreau să spun că ai provocat-o. Sunt doar curios. Ce i-ai zis?

— Am întrebat-o ceva, ce naiba.

— Ce ai întrebat?

— Am întrebat dacă el a meritat-o.

— Cine?

— El. Bărba-su.

Elif a zâmbit; cu toate că nu era un zâmbet adevărat, mai degrabă o grimasă nereuşită.

— Vrei să zici – soţul ei? Am şovăit, nesigur că am înţeles. Ai întrebat-o pe Alicia dacă soţul ei a meritat să fie omorât?

Elif a încuviinţat şi a dat o lovitură.

— Şi am întrebat cum arăta el. Când l-a împuşcat şi ţeasta i s-a spart şi creierii i s-au scurs afară.

A râs.

Am simţit brusc un val de dezgust – la fel cu sentimentele pe care îmi închipui că Elif i le-a provocat Aliciei. Elif te făcea să simţi dezgust şi ură – asta era patologia ei, aşa o făcuse mama ei să se simtă când era foarte mică. Demnă de ură şi de dezgust. Aşa că Elif te provoca în mod inconştient s-o urăşti – şi de cele mai multe ori izbutea.

— Şi cum stau lucrurile acum? am întrebat. Tu şi Alicia vă înţelegeţi?

— O, da, omule. Ne batem pe burtă. Cele mai bune prietene.

Elif a râs iar. Înainte să pot răspunde, am simţit telefonul vibrând în buzunar. M-am uitat. N-am recunoscut numărul…

— Trebuie să răspund. Îţi mulţumesc. Mi-ai fost de mare ajutor.

Elif a bombănit ceva nedesluşit şi s-a întors la joc.

Am ieşit pe coridor şi am răspuns.

— Alo? am zis.

— Eşti Theo Faber?

— Da. Cine eşti?

— Max Berenson, ai lăsat vorbă să te sun.

— A, da. Bună. Mulţumesc că mă suni. Mă întrebam dacă am putea vorbi despre Alicia.

— De ce? Ce s-a întâmplat? E vreo problemă?

— Nu. Adică nu tocmai. O tratez şi voiam să-ţi pun vreo două întrebări despre ea. Oricând îţi convine.

— Oare n-am putea face asta la telefon? Sunt cam ocupat.

— Prefer să vorbim faţă în faţă, dacă se poate.

Max Berenson a oftat şi a mormăit, vorbind cu cineva din apropiere. Apoi:

— Mâine-seară la șapte, la mine la birou.

Tocmai voiam să-i cer adresa, dar a închis.

12

Recepţionera lui Max Berenson era răcită cobză. A luat un şerveţel, şi-a suflat nasul şi mi-a făcut semn să aştept.

— E la telefon. O să vină îndată.

Am încuviinţat din cap şi m-am aşezat în zona de aşteptare. Câteva scaune cu spătarul drept, incomode, o măsuţă cu un teanc de reviste vechi. Toate sălile de aşteptare arată la fel, mi-am zis; aş fi putut la fel bine să fiu nu la un avocat, ci la un doctor sau la un director de pompe funebre.

Uşa din partea opusă a holului s-a deschis. Max Berenson a apărut şi mi-a făcut semn să intru. A dispărut din nou în biroul său. M-am ridicat şi l-am urmat.

Mă aşteptam la ce-i mai rău, dat fiind stilul lui morocănos de la telefon. Dar, spre surprinderea mea, a început cu scuze.

— Îmi pare rău că am fost tăios când am vorbit, a zis. Am avut o săptămână grea şi nu mă simt prea bine. Vrei te rog, să iei loc?

M-am aşezat pe scaunul din faţa biroului.

— Mulţumesc, am zis. Şi mulţumesc că ai fost de acord să mă primeşti.

— Păi, la început n-am fost sigur că ar trebui. Mă gândeam că eşti un reporter care încearcă să mă facă să vorbesc despre Alicia. Dar apoi am sunat la The Grove ca să verific dacă lucrezi acolo.

— Înţeleg. Se întâmplă des? Să sune reporterii, vreau să zic.

— Nu de curând. O făceau înainte. Am învăţat să fiu cu ochii-n patru… Era pe cale să mai spună ceva, dar l-a împiedicat un strănut. A întins mâna spre o cutie cu şerveţele. Scuze, m-am molipsit de răceală în familie.

Şi-a suflat nasul. M-am uitat mai bine la el. Spre deosebire de fratele său mai mic, Max Berenson nu era un bărbat atrăgător. Max era impunător, cu

chelie care avansa, iar faţa îi era ciupită de cicatrice de la acnee. Îşi dăduse cu apă de colonie de modă veche, cu miros înţepător, de felul celei cu care îşi dădea tatăl meu. Şi biroul lui era la fel de tradiţional şi avea mirosul liniştitor de mobilier tapiţat cu piele, lemn şi cărţi. Nici că putea fi mai diferit de lumea în care trăise
Gabriel; o lume plină de culoare şi frumuseţe de dragul frumuseţii. Era evident că el şi Max nu semănau deloc.

Pe birou era o fotografie înrămată a lui Gabriel. Un instantaneu – poate că făcut de Max? – în care Gabriel stătea pe un gard pe un câmp, cu părul fluturând în vânt şi cu un aparat de fotografiat atârnat de gât. Arata mai degrabă a actor decât a fotograf.

Max m-a surprins privind fotografia şi a dat din cap, ca şi cum mi-ar fi citit gândurile.

— Fratele meu avea părul şi înfăţişarea atrăgătoare. Eu m-am ales cu creierul. A râs. Glumesc. De fapt, am fost adoptat. Nu eram rude de sânge.

— N-am ştiut asta. Aţi fost adoptaţi amândoi?

— Nu, numai eu. Părinţii noştri au crezut că nu pot avea copii. Însă, la puţin timp după ce m-au adoptat pe mine, au conceput propriul copil. Se pare că se întâmplă destul de frecvent. Are de-a face cu reducerea stresului.

— Tu şi Gabriel eraţi apropiaţi?

— Mai apropiaţi decât cei mai mulţi fraţi. Cu toate că el era în centrul atenţiei, desigur. Eu eram eclipsat de el.

— Din ce cauză?

— Păi, era greu să nu fiu. Gabriel era deosebit, chiar şi în copilărie. Max se juca cu verigheta. O tot răsucea pe deget în timp ce vorbea. Gabriel obişnuia să ia cu el peste tot aparatul de fotografiat, ştii, să facă poze. Tata credea că e nebun. S-a dovedit că era genial, fratele meu. Îi cunoşti lucrările?

Am zâmbit diplomatic. N-aveam chef să intru într-o discuţie despre meritele lui Gabriel ca fotograf. În schimb, am dirijat discuţia înapoi spre Alicia.

— Trebuie s-o fi cunoscut bine.

— Pe Alicia? Trebuie? Ceva din atitudinea lui Max s-a schimbat când am pomenit numele ei. Căldura i-a dispărut. Tonul a devenit rece. Nu ştiu dacă te pot ajuta, a continuat. N-am reprezentat-o pe Alicia la tribunal. Te pot pune în legătură cu colegul meu, Patrick Doherty, dacă vrei amănunte despre proces.

— Nu acesta e genul de informaţii pe care le caut.

— Nu? Mi-a aruncat o privire curioasă. Ca psihoterapeut, nu poate fi o practică uzuală să te întâlneşti cu avocatul pacientului?

— Nu dacă pacientul poate vorbi el însuşi, nu.

Max a părut să reflecteze la asta.

— Înţeleg. Păi, cum ziceam, nu ştiu cum te pot ajuta, aşa că…

— N-am decât vreo două întrebări.

— Foarte bine. Dă-i drumul

— Îmi amintesc că la vremea aceea am citit în presă că i-ai văzut pe Gabriel şi pe Alicia în seara de dinaintea crimei.

— Da, am cinat împreună.

— Cum păreau.

Ochii lui Max au devenit opaci. Probabil că i se pusese de sute de ori această întrebare şi răspunsul sau era automat, fără să gândească.

— Normali. Totul părea normal.

— Şi Alicia?

— Normală. A ridicat din umeri. Poate un pic mai nervoasă decât de obicei, însă…

— Însă?

— Nimic.

Am simţit că mai era ceva. Am aşteptat. Şi, după o clipă, Max a continuat:

— Nu am idee cât de multe ştii despre relaţia lor.

— Doar ce-am citit în ziare.

— Şi ce-ai citit?

— Că erau fericiţi.

— Fericiţi? Max a zâmbit cu răceală. Oh, erau fericiţi. Gabriel s-a străduit din răsputeri s-o facă fericită.

— Înţeleg.

Dar nu înţelegeam. Nu ştiam unde bate. Trebuie să fi arătat nedumerit, pentru că a ridicat din umeri şi a zis:

— N-o să intru în amănunte. Dacă bârfă e ceea ce cauţi, vorbeşte cu Jean-Felix, nu cu mine.

— Jean-Felix?

— Jean-Felix Martin. Cel care se ocupă de galeria Aliciei. Se cunosc de mulţi ani. Prieteni la cataramă. Niciodată nu mi-a plăcut de el, ca să fiu sincer.

— Nu mă interesează bârfa, am zis – notându-mi în minte să vorbesc cât mai curând cu putinţă cu Jean-Felix –, mă interesează mai mult părerea ta personală. Pot să-ţi pun o întrebare directă?

— Credeam că tocmai ai făcut asta.

— Îţi plăcea de Alicia?

Max s-a uitat la mine fără nicio expresie pe chip.

— Sigur că da.

Nu l-am crezut.

— Am impresia că joci două roluri. Cea de avocat, care este, bineînţeles, discretă. Şi cea de frate. Pe frate am venit să-l văd.

A urmat un moment de tăcere. M-am întrebat dacă Max o să-mi ceară să plec. A dat să spună ceva, dar s-a răzgândit. Apoi s-a ridicat brusc de la birou şi s-a dus la fereastră. A deschis-o. Un val de aer rece a năvălit înăuntru. Max a respirat adânc, ca şi cum s-ar fi sufocat în cameră. În cele din urmă a vorbit, cu vocea joasă:

— Adevărul este că… o uram… o detestam.

N-am spus nimic. Am aşteptat să continue. Se uita mai departe pe fereastră. A rostit rar:

— Gabriel nu era doar fratele meu, era cel mai bun prieten al meu. Era cel mai bun om din lume. Prea bun. Şi tot talentul lui, bunătatea lui, dragostea lui de viaţă – stinse, din pricina *acelei căţele.* Nu doar viaţa lui a distrus-o, ci şi pe a mea. Slavă Domnului că părinţii noştri n-au trăit să vadă asta…

S-a înecat, copleşit brusc de emoţie.

Era greu să nu simţi durerea lui Max, şi mi-a părut rău pentru el. Să organizezi

— Trebuie să-ţi fi fost extrem de greu să organizezi apărarea Aliciei, am zis.

Max a închis fereastra şi s-a întors la birou. Îşi recăpătase stăpânirea de sine. Era din nou în rolul avocatului. Neutru, echilibrat, lipsit de emoţii. A ridicat din umeri.

— E ceea ce ar fi dorit Gabriel. Întotdeauna voia tot ce e mai bun pentru Alicia. Era nebun după ea. Ea era doar nebună.

— Crezi că era nebună?

— Tu să-mi spui… Eşti psihoterapeutul ei.

— Ce crezi?

— Ştiu doar ce am observat.

— Adică?

— Schimbări de dispoziţie. Accese de furie. Crize de violenţă. Spărgea lucruri, sfărâma. Gabriel mi-a spus că l-a ameninţat de mai multe ori că îl omoară. Ar fi trebuit să-l ascult, să fac ceva după ce a încercat să se sinucidă, ar fi trebuit să intervin – să insist să primească ajutor. Dar n-am făcut-o. Gabriel era hotărât s-o protejeze şi, ca un tâmpit, l-am lăsat.

A oftat şi s-a uitat la ceas – un semnal pentru mine să încheiem conversaţia. Dar n-am făcut decât să mă holbez la el…

— Alicia a încercat să se sinucidă? Cum adică? Şi când? Vrei să zici, după crimă?

Max a clătinat din cap.

— Nu, cu câţiva ani înainte. Nu Ştii? Am presupus că ştii.

— Când a fost asta?

— După ce a murit tatăl ei. A luat o supradoză… Pilule, aşa ceva. Nu-mi amintesc exact. A avut un soi de cădere.

Tocmai voiam să insist, când s-a deschis uşa. A apărut recepţionera şi a spus, cu vocea fonfăită:

— Dragă, trebuie să plecăm. O să întârziem.

— Aşa e, a zis Max. Vin, dragă.

Uşa s-a închis. Max s-a ridicat, cerându-mi scuze din privire.

— Avem bilete la teatru.

Probabil că păream surprins, pentru că a râs.

— Noi – eu şi Tanya – ne-am căsătorit anul trecut.

— A. Înţeleg.

— Moartea lui Gabriel ne-a apropiat. N-aş fi rezistat fără ea.

Telefonul lui Max a sunat, distrăgându-i atenţia.

I-am făcut semn cu capul să răspundă.

— Mulţumesc, mi-ai fost de mare ajutor, am zis. M-am strecurat afară din birou. M-am uitat mai bine la Tanya de la recepţie – era blondă, drăguţă, minionă. Şi-a suflat nasul şi am observat diamantul mare de pe inelar…

Spre surprinderea mea, s-a ridicat şi a venit la mine, încruntată. Mi-a spus, precipitat, cu glas coborât:

— Dacă vrei să afli despre Alicia, a zis, vorbeşte cu vărul ei, Paul. El o cunoaşte mai bine decât oricine.

— Am încercat să vorbesc la telefon cu mătuşa ei, Lydia Rose, am zis. N-a fost prea binevoitoare.

— Las-o pe Lydia. Du-te la Cambridge. Vorbeşte cu Paul. Întreabă-l despre Alicia şi despre noaptea de după accident şi…

Uşa biroului s-a deschis. Tanya a amuţit pe dată. A apărut Max şi ea s-a repezit spre el, cu un zâmbet larg.

— Eşti gata, iubitule? a întrebat

Tanya zâmbea, dar părea agitată. Se teme de Max, mi-am zis. M-am întrebat de ce.

13

JURNALUL ALICIEI BERENSON

22 iulie

Urăsc faptul că există în casă o puşcă.

Aseară ne-am certat iar din pricina ei. Cel puţin, am crezut că de aceea ne certăm – acum nu mai sunt sigură.

Gabriel a zis că din vina mea ne-am certat. Presupun că aşa e. Nu-mi place să-l văd aşa de necăjit, privindu-mă cu ochii plini de suferinţă. Nu-mi place să-l rănesc – şi totuşi, uneori îmi doresc cu disperare să-l rănesc şi nu ştiu de ce.

A zis că m-am întors acasă într-o dispoziţie oribilă. Că am urcat la etaj şi am început să zbier la el. Poate că aşa am făcut. Presupun că eram supărată. Nu ştiu prea bine ce s-a întâmplat. Tocmai mă întorsesem din parc. Nu-mi amintesc prea multe despre plimbare – visam cu ochii deschişi, cu gândul la lucru, la tabloul cu Iisus. Îmi amintesc că la întoarcere am trecut pe lângă o casă. Doi băieţi se jucau cu un furtun. N-aveau mai mult de şapte sau opt ani. Cel mare îl stropea pe cel mic – un curcubeu care scânteia în lumină. Un curcubeu perfect. Cel mic şi-a întins braţele, râzând. Am trecut de ei şi mi-am dat seama că am obrajii uzi de lacrimi.

Nu m-am mai gândit la ei, însă acum pare evident. Nu vreau să recunosc adevărul – că o parte uriaşă din viaţa mea lipseşte. Că am negat că aş vrea copii, prefăcându-mă că nu mă interesează, că nu-mi pasă decât de arta mea. Şi nu-i adevărat. Nu-i decât o scuză – adevărul e că mă sperie ideea de a avea copii. Nu ar fi în siguranţă cu mine.

Nu cu sângele mamei mele curgându-mi prin vene. Asta aveam pe suflet, conştient sau

inconştient, când am ajuns acasă. Gabriel avea dreptate, eram într-o stare de spirit proastă.

Însă n-aş fi explodat dacă nu l-aş fi găsit curăţându-şi puşca. Mă supără foarte tare faptul că o are. Şi mă doare să văd că nu se descotoroseşte de ea, oricât l-am rugat s-o facă. Întotdeauna spune acelaşi lucru – că e una dintre vechile puşti ale tatălui său, de la fermă, şi i-a dat-o lui când avea şaisprezece ani, că are valoare sentimentală şi aşa mai departe. Nu-l cred. Cred ca există alt motiv pentru care o păstrează. Am spus asta. Iar Gabriel a zis că nu-i nimic rău în faptul că vrea sa fie în siguranţă – că vrea să-şi apere casa şi nevasta.

Dacă ne pomenim cu un spărgător?

— Atunci o să chemăm poliţia, am zis. Nu-l împuşcăm, fir'ar să fie!

Ridicasem vocea, dar el a ridicat-o şi mai mult şi, până să mă dezmeticesc, zbieram unul la altul. Poate sărisem peste cal. Dar nu făceam decât să-i răspund pe măsură – există în Gabriel o parte agresivă, o parte pe care n-o văd decât rareori – iar când se întâmplă, mă sperie. În acele clipe e ca şi cum aş trăi cu un străin. Şi asta e înspăimântător.

N-am mai vorbit în restul serii. Ne-am dus la culcare în tăcere.

Dimineaţa am făcut dragoste şi ne-am împăcat. Se pare că întotdeauna ne rezolvăm problemele în pat. E, cumva, mai uşor, când eşti despuiat şi pe jumătate adormit sub pătură, să şopteşti „Îmi pare rău" şi chiar s-o gândeşti. Toate apărările şi justificările de doi bani sunt lepădate, zac într-o grămadă pe podea laolaltă cu hainele noastre.

— Poate că ar trebui să facem o regulă, să ne certăm întotdeauna în pat. M-a sărutat. Te iubesc. O să mă despart de puşcă, promit.

— Nu, am zis. N-are importanţă, las-o baltă. E în ordine. Zău.

Gabriel m-a sărutat iar şi m-a luat în braţe. M-am lipit de el, cu trupul gol peste al lui. Am închis ochii şi m-am întins pe o stâncă prietenoasă care

era modelată după trupul meu. Şi m-am simţit împăcată, în sfârşit.

23 iulie

Scriu asta în Caffe dell'Artista. În ultima vreme vin aici aproape în fiecare zi. Simt mereu nevoia să plec de acasă. Când sunt în preajma altor oameni, fie şi numai a chelneriţei plictisite de aici, mă simt cumva legată de lume, ca o fiinţă omenească. Altfel, sunt în primejdie să nu mai exist. Ca şi cum aş putea să dispar de pe faţa pământului.

Uneori îmi doresc să pot dispărea – cum ar fi în seara asta. Gabriel şi-a invitat fratele la cină. Mi-a trântit-o în faţă de dimineaţa.

— Nu ne-a văzut cu Max de-o veşnicie, a zis. De la petrecerea de casă nouă a lui Joel. O să fac un grătar. Gabriel mi-a aruncat o privire ciudată. N-ai nimic împotrivă, nu?

— De ce-aş avea ceva împotrivă?

Gabriel a râs.

— Nu te pricepi deloc să minţi, ştii? Îţi pot citi faţa ca pe o carte foarte subţire.

— Şi ce spune?

— Că nu te dai în vânt după Max. Niciodată nu te-ai dat.

— Nu-i adevărat. Simţeam că mă înroşesc, am ridicat din umeri şi mi-am ferit privirea. Sigur că-mi place de Max, am zis. Va fi plăcut să-l vedem… Când o să-mi pozezi din nou? Trebuie să termin tabloul.

Gabriel a zâmbit.

— Ce zici de weekendul ăsta? Şi, apropo de tablou – fă-mi hatârul. Nu i-l arăta lui Max, bine? Nu vreau să mă vadă în chip de Iisus – n-o să mai pot trăi cu asta.

— Max n-o să-l vadă, am zis. Încă nu-i gata.

Şi chiar dacă ar fi, Max e ultima persoană care aş vrea să-mi calce în atelier. Am gândit asta, dar n-am spus-o.

Acum mă gândesc cu oroare la întoarcerea acasă. Vreau să stau aici, în această cafenea cu aer condiţionat, şi să mă ascund până după plecarea lui Max. Însă chelneriţa scoate deja mici sunete nerăbdătoare şi se uită ceas ostentativ. Curând o să fiu dată afară. Şi asta înseamnă că, doar dacă nu bântui toată seara pe străzi ca o nebună, nu-mi rămâne decât să mă duc acasă şi să înfrunt situaţia. Şi să-l suport pe Max.

22 iulie

Sunt iar în cafenea. Cineva stătea la masa mea şi chelneriţa mi-a aruncat o privire înţelegătoare – cel puţin cred că asta îmi transmitea, solidaritate, dar s-ar putea să mă înşel. M-am aşezat la altă masă, cu faţa spre interior, nu spre exterior lângă aparatul de aer condiţionat. Nu e prea multă lumina – e rece şi întunecat – ceea ce se potriveşte cu starea mea de spirit.

Aseară a fost groaznic. Mai rău decât mi-aş fi închipuit că o să fie.

Nu l-am recunoscut pe Max când a venit – nu cred că îl mai văzusem vreodată fără costum. Părea cam tălâmb în pantaloni scurţi. Transpira din abundenţă după drumul pe jos de la staţie – capul chel îi era roşu şi lucios, şi pete întunecate i se vedeau la subsuoară. La început nu m-a privit în ochi. Sau poate că eu am fost cea care nu se uita la el?

A lăudat casa, cât de schimbată arată, că a trecut aşa mult de când l-am invitat ultima oară pe la noi, încât începuse să creadă că n-o să-l mai invităm niciodată. Gabriel se tot scuza, zicând că am fost foarte ocupaţi, eu cu expoziţia care se apropie, şi el cu lucrul, şi nu ne-am văzut cu nimeni. Gabriel zâmbea, dar îmi dădeam seama că îl deranja faptul că Max făcea caz de asta.

La început m-am stăpânit destul de bine. Aşteptam momentul potrivit. Şi apoi l-am găsit.

Max şi Gabriel s-au dus în grădină şi au aprins grătarul. Eu am rămas în bucătărie, cu pretextul că fac o salată. Ştiam că Max o să găsească o scuză ca să vină la mine. Şi am avut dreptate. După vreo cinci minute i-am auzit paşii grei. Nu merge deloc ca Gabriel – Gabriel nu face zgomot, e ca o pisică, niciodată nu-l aud umblând prin casă.

— Alicia, a zis Max.

Mi-am dat seama că-mi tremură mâinile în timp ce tăiam roşiile. Am lăsat cuţitul din mână. M-am răsucit spre el.

Max a ridicat sticla de bere goală şi a zâmbit. Încă nu se uita la mine.

— Am venit să iau alta, a zis.

Am încuviinţat din cap. N-am spus nimic. A deschis frigiderul şi a luat altă sticlă. S-a uitat după desfăcător. I l-am arătat pe blatul de lucru.

Mi-a zâmbit ciudat când a desfăcut capacul, ca şi cum ar fi vrut să spună ceva. Dar i-am luat-o înainte:

— O să-i spun lui Gabriel ce s-a întâmplat, am zis. Cred că trebuie să ştii.

Lui Max i-a pierit zâmbetul. S-a uitat la mine pentru prima oară, cu ochii ca de şarpe.

— Ce?

— O să-i spun lui Gabriel. Ce s-a întâmplat acasă la Joel.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Nu?

— Nu-mi amintesc. Mă tem că eram beat turtă.

— Aiurea.

— E adevărat…

— Nu-ţi aminteşti că m-ai sărutat? Nu-ţi aminteşti că m-ai pipăit?

— Alicia, nu face asta.

— Să nu fac ce? Mare caz de asta? M-ai agresat.

Simţeam cum mă înfurii. Făceam un efort să-mi controlez vocea şi să nu încep sa strig. M-am uitat pe fereastră. Gabriel era în fundul grădinii, aplecat

peste grătar. Fumul şi aerul cald îi distorsionau imaginea şi silueta lui era complet lipsită de formă.

— Te respectă, am zis. Eşti fratele lui mai mare. O să sufere foarte mult când o să-i spun.

— Atunci n-o face. Nu-i nimic de spus.

— Trebuie să ştie adevărul. Trebuie să ştie cum este cu adevărat fratele lui. Tu…

Înainte să termin, Max m-a înşfăcat de braţ şi m-a tras spre el. M-am dezechilibrat şi m-am prăbuşit peste el. A ridicat pumnul şi am crezut că o să mă pocnească.

— Te iubesc, a zis, te iubesc, te iubesc, te…

Înainte să pot reacţiona, m-a sărutat. Am încercat să mă trag deoparte, însă nu mi-a dat drumul. I-am simţit buzele aspre peste ale mele şi limba făcându-şi loc în gura mea. Instinctul a ţâşnit la suprafaţă.

I-am muşcat limba cât de tare am putut.

Max a ţipat şi m-a îmbrâncit. Când a ridicat privirea, avea gura plină de sânge.

— Căţea afurisită!

Avea vocea schimbată, dinţii roşii. M-a fulgerat cu privirea ca un animal rănit.

Nu-mi vine să cred că Max e fratele lui Gabriel. Nu are niciuna dintre calităţile minunate ale lui Gabriel, niciun strop de decenţă, niciun strop de blândeţe. Max mă dezgustă – şi i-am spus-o.

— Alicia, să nu-i spui nimic lui Gabriel, a zis. Vorbesc serios. Te previn.

N-am mai spus nimic. Simţeam pe limbă gustul sângelui lui, aşa că am deschis robinetul şi mi-am clătit gura până a dispărut. Apoi m-am dus în grădină.

În timpul cinei am simţit din când în când privirea lui Max. Ridicam capul şi îi surprindeam ochii, iar el se uita în altă parte. N-am mâncat nimic. Gândul la mâncare îmi făcea greaţă. Nu puteam să scap de gustul sângelui lui.

Nu ştiu ce să fac. Nu vreau să-l mint pe Gabriel. Nici nu vreau să rămână un secret. Însă, dacă îi

spun lui Gabriel, n-o să mai vorbească niciodată cu Max. L-ar distruge să ştie că nu trebuia să aibă încredere în fratele lui. Pentru că are încredere în Max. E idolul lui. Şi n-ar trebui.

Nu cred că Max *chiar* mă iubeşte. Cred că-l urăşte pe Gabriel, asta-i tot. Cred că e nebun de invidie şi vrea să ia toate lucrurile care-i aparţin lui Gabriel, printre care mă număr şi eu. Însă acum, că i-am ţinut piept, nu cred că o să mă mai deranjeze – cel puţin sper să nu. Oricum, pentru o vreme.

Aşadar, pe moment o să păstrez tăcerea.

Fireşte, Gabriel mă poate citi ca pe o carte. Sau poate că nu sunt aşa de bună actriţă. Aseară, pe când ne pregăteam de culcare, a zis că m-am purtat ciudat tot timpul cât a fost aici Max.

— Eram doar obosită.

— Nu, a fost mai mult decât atât. Erai atât de distantă. Ai fi putut să-ţi dai un pic silinţa. Îl vedem atât de rar. Nu ştiu de ce te deranjează aşa de mult.

— Nu-i asta. N-avea nimic de-a face cu Max. Eram cu mintea în altă parte, mă gândeam la lucru. Sunt în urmă cu pregătirea expoziţiei, nu mă pot gândi la altceva.

Am spus asta cu toată convingerea de care am fost în stare.

Gabriel mi-a aruncat o privire neîncrezătoare, dar a lăsat-o baltă, pe moment. Va trebui să mă confrunt iar cu asta data viitoare când o să-l vedem pe Max, dar ceva îmi spune că nu se va întâmpla o bună bucată de timp.

Mă simt mai bine că am scris despre asta. Mă simt, cumva, mai în siguranţă pentru că e aşternut pe hârtie, înseamnă că am o dovadă – o probă.

Dacă va fi vreodată nevoie.

26 iulie

Azi e ziua mea. Am împlinit treizeci şi trei de ani.

Ce ciudat – sunt mai bătrână decât mi-am închipuit că o să fiu; imaginaţia mea nu mergea atât de departe. Am trăit mai mult decât mama – e un sentiment tulburător faptul că sunt mai bătrână decât ea. A ajuns la treizeci şi doi de ani, după care s-a oprit. Acum sunt mai mare decât ea şi n-o să mă opresc. O să înaintez tot mai mult în vârstă, însă ea n-o va face.

Gabriel a fost foarte drăguţ de dimineaţă – m-a trezit cu un sărut şi mi-a dăruit treizeci şi trei de trandafiri roşii. Erau minunaţi. Şi-a înţepat degetul într-un spin. O lacrimă roşie ca sângele. A fost perfect.

Apoi, m-a dus la picnic în parc, ca să luăm micul dejun. Soarele de-abia se înălţase, aşa că temperatura era suportabilă. Dinspre apă venea o boare răcoroasă şi mirosea a iarbă cosită. Am stat culcaţi pe malul heleşteului, sub o salcie plângătoare, pe pătura albastră pe care am cumpărat-o din Mexic. Ramurile sălciei formau un baldachin deasupra noastră, iar soarele ardea ca prin ceaţă printre frunze. Am băut şampanie şi am mâncat roşii mici şi dulci cu somon afumat şi pâine. Undeva, într-un ungher dosnic al minţii mele, era o impresie vagă de cunoscut; o impresie sâcâitoare de *déjà vu* pe care n-o puteam defini. Poate că era, pur şi simplu, o amintire a poveştilor copilăriei, a basmelor şi a copacilor fermecaţi care sunt porţi către alte lumi. Poate că era ceva mai prozaic. Şi apoi mi-am amintit:

M-am văzut, foarte mică, stând sub salcia din grădina noastră din Cambridge. Petreceam ore întregi ascunsă acolo. Poate că n-am fost un copil fericit, însă în timpul petrecut sub salcie simţeam aceeaşi mulţumire pe care o simt stând aici cu Gabriel. Şi acum era ca şi cum trecutul şi prezentul s-ar fi îmbinat într-un moment perfect. Aş fi vrut să dureze la infinit. Gabriel a adormit şi l-am desenat, încercând să prind petele de soare de pe faţa sa. De data asta m-am descurcat mai bine cu

ochii. A fost mai uşor pentru că erau închişi – dar, cel puţin, am izbutit să le dau forma corectă. Arăta ca un băieţel, încolăcit în somn şi respirând uşor cu firimituri în jurul gurii.

Am terminat picnicul, ne-am întors acasă şi am făcut dragoste. Şi Gabriel m-a ţinut în braţe şi a spus ceva uimitor:

— Alicia, iubito, ascultă. Mă tot gândesc să vorbim despre ceva.

Felul în care a spus-o m-a făcut să mă simt numaidecât agitată. Mi-am adunat puterile, temându-mă de ce e mai rău.

— Spune.

— Vreau să avem un copil.

A trecut o vreme până să pot vorbi. Eram aşa de uluită, că nu ştiam ce să spun.

— Dar… nu-ţi doreai copii. Ai zis…

— Uită de asta. M-am răzgândit. Vreau să avem un copil. Ei bine? Ce zici?

Gabriel se uita la mine plin de speranţă, aşteptându-mi răspunsul. Am simţit cum mi se umplu ochii de lacrimi.

— Da, am zis, da, da, da…

Ne-am îmbrăţişat şi am plâns şi am râs.

Acum e în pat, doarme. A trebuit să mă furişez în cameră şi să scriu toate astea – vreau să-mi amintesc această zi tot restul vieţii. Fiecare secundă din ea.

Sunt bucuroasă. Sunt plină de speranţă.

14

M-am tot gândit la ce a spus Max Berenson – despre încercarea de sinucidere a Aliciei după ce i-a murit tatăl. Nu apărea nimic despre asta în dosarul ei, şi m-am întrebat de ce.

A doua zi l-am sunat pe Max şi l-am prins tocmai când pleca de la birou.

— Aş vrea să-ţi mai pun vreo două întrebări, dacă nu te superi.

— Tocmai ies pe uşă.

— N-o să dureze mult.

Max a oftat şi a coborât telefonul ca să-i spună ceva neînţeles Tanyei.

— Cinci minute, a zis. Asta-i tot ce capeţi.

— Mulţumesc, îţi sunt recunoscător. Ai pomenit de încercarea de sinucidere a Aliciei. Mă întrebam la ce spital a fost tratată.

— N-a fost internată în spital.

— Nu?

— Nu. S-a vindecat acasă. A îngrijit-o fratele meu.

— Dar… cu siguranţă a văzut-o un medic? A fost o supradoză, spuneai?

— Da. Şi, desigur, Gabriel a adus un medic. Şi el… medicul, a fost de acord să nu vorbească despre asta.

— Cine era medicul? Îţi aminteşti numele lui?

A urmat o pauză, cât timp Max s-a gândit.

— Îmi pare rău, nu-ţi pot spune… Nu-mi amintesc.

— A fost medicul lor de familie?

— Nu, sunt sigur că nu. Fratele meu şi cu mine avem acelaşi medic de familie. Îmi amintesc că Gabriel a avut grijă să-mi ceară să nu-i pomenesc de asta.

— Şi eşti sigur că nu-ţi poţi aminti numele?

— Îmi pare rău. Asta-i tot? Trebuie să plec.

— Încă ceva… Eram curios în privinţa termenilor din testamentul lui Gabriel.

Aer tras brusc în piept, şi tonul lui Max a devenit pe dată mai aspru.

— Testamentul lui? Chiar că nu văd legătura…

— Alicia era principalul beneficiar?

— Trebuie să spun că mi se pare o întrebare ciudată.

— Păi, încerc să înţeleg…

— Să înţelegi ce anume? Max a continuat fără să mă lase să-mi termin vorba, părând iritat. Eu am fost principalul beneficiar. Alicia moştenise o grămadă de bani de la tatăl ei, aşa că Gabriel a considerat că e asigurată. Prin urmare, mi-a lăsat mie cea mai mare parte a bunurilor. Desigur, habar n-avea că aceste bunuri vor deveni atât de valoroase după moartea sa. Asta-i tot.

— Şi cum e cu testamentul Aliciei? Când moare ea, cine moşteneşte?

— Asta, a zis Max apăsat, e mai mult decât îţi pot spune. Şi sper, sincer, că e ultima noastră conversaţie.

S-a auzit un clic când a închis. Însă ceva din tonul lui îmi spunea că o să mai aud de Max Berenson.

N-a trebuit să aştept prea mult.

Diomedes m-a chemat în cabinetul lui după prânz. A ridicat privirea când am intrat, dar n-a zâmbit.

— Ce-i cu tine?

— Cu mine?

— Nu face pe prostul. Ştii de la cine am primit un telefon de dimineaţă? Max Berenson. Zice că ai luat legătura cu el de două ori şi ai pus o mulţime de întrebări personale.

— I-am cerut informaţii despre Alicia. Părea să nu-l deranjeze.

— Ei bine, acum îl deranjează. Zice că e hărţuire.

— Ei, zău aşa…

— Ultimul lucru de care avem nevoie e un avocat care face gură. Tot ce faci trebuie să fie între zidurile acestei instituţii şi sub supravegherea mea. S-a înţeles?

Eram furios, dar am încuviinţat. M-am uitat în podea ca un adolescent bosumflat. Diomedes a reacţionat corect, bătându-mă părinteşte pe umăr.

— Theo. Lasă-mă să-ți dau un sfat. Te ocupi de asta într-un fel nepotrivit. Pui întrebări, cauţi indicii, ca şi cum ar fi o poveste poliţistă. A râs şi a scuturat din cap. N-o să ajungi la el în acest fel.

— Să ajung la ce?

— La adevăr. Aminteşte-ţi de Bion: „Fără amintire, fără dorinţă". Fără un plan – ca terapeut, singurul tău scop este să fii prezent şi receptiv la sentimentele tale când stai în faţa ei. E tot ce trebuie să faci. Restul va veni de la sine.

— Ştiu, am zis. Ai dreptate.

— Da, am. Şi să nu mai aud că ai vizitat rudele Aliciei, s-a înţeles?

— Ai cuvântul meu.

15

În acea după-amiază m-am dus la Cambridge să-l văd pe vărul Aliciei, Paul Rose.

Pe măsură ce trenul se apropia de gară, peisajul devenea mai plat şi câmpurile lăsau la vedere o întindere de lumină albastră şi rece. M-am bucurat să ies din Londra – cerul era mai puţin apăsător şi puteam să respir mai bine.

Am coborât din tren împreună cu un şuvoi de studenţi şi turişti, folosind harta din telefon ca să mă orientez. Străzile erau liniştite; auzeam ecoul paşilor mei pe caldarâm. Dintr-odată, drumul s-a sfârşit. În faţă era un teren viran, sol mocirlos şi iarbă care se întindeau până la râu.

Numai o casă se afla lângă râu. Încăpăţânată şi impunătoare, ca o cărămidă mare, roşie, înfiptă în noroi. Era o casă urâtă, un monstru victorian. Zidurile erau acoperite de iederă şi grădina era năpădită de plante, mai mult buruieni. Am avut impresia că natura acaparase tot mai mult teren, recăpătându-şi teritoriul care fusese cândva al său. Aceasta era casa în care se născuse Alicia. Aici îşi petrecuse primii optsprezece ani din viaţă. Între aceste ziduri se formase personalitatea ei: rădăcinile vieţii de adult, toate cauzele şi alegerile ulterioare erau îngropate aici. Uneori e greu să-ţi dai seama de ce răspunsurile la prezent se află în trecut. O simplă analogie ar putea fi de ajutor, o psihiatră de frunte din domeniul abuzului sexual mi-a spus cândva că în cei treizeci de ani în care lucrase foarte mult cu pedofili, nu întâlnise niciunul care să nu fi suferit el însuşi abuzuri în copilărie. Asta nu înseamnă că toţi copiii care suferă abuzuri vor ajunge ei înşişi să comită abuzuri; dar e imposibil ca un om care n-a suferit abuzuri să ajungă să comită abuzuri. Nimeni nu se naşte rău. După cum spunea Winnicott. „Un bebeluş nu-şi poate urî mama fără ca mai întâi

mama să urască bebeluşul". În pruncie suntem nevinovaţi, ca nişte bureţi, tăbliţe pe care nu scrie nimic; avem doar nevoi elementare: să mâncăm, să defecăm, să iubim şi să fim iubiţi. Însă ceva nu merge cum trebuie, în funcţie de împrejurările naşterii noastre şi de casa în care creştem. Un copil chinuit, care suferă abuzuri, nu se poate răzbuna în realitate, pentru că e neputincios şi fără apărare, însă poate – şi trebuie – să viseze la răzbunare. Furia, la fel ca frica, are o natură reactivă. Ceva rău i s-a întâmplat Aliciei, probabil devreme în copilărie, ca să provoace impulsurile ucigaşe care au apărut după atâţia ani. Oricare ar fi fost provocarea, nu orice om din lumea asta ar fi luat arma şi ar tras direct în faţa lui Gabriel – de fapt, cei mai mulţi oameni n-ar putea. Faptul că Alicia a făcut-o arată spre ceva care nu e în ordine în lumea ei interioară. Iată de ce era crucial pentru mine să ştiu cum a trăit în aceasta casă, să aflu ce s-a întâmplat ca s-o modeleze, s-o facă persoana care a devenit – cineva în stare să ucidă.

Mi-am croit drum prin grădina năpădită de plante, printre buruieni şi flori sălbatice care se legănau în vânt, apoi am luat-o pe lângă o latură a casei. În spate era o salcie mare – un copac frumos, maiestuos cu ramurile lungi, goale, măturând pământul. Mi-am imaginat-o pe Alicia copil jucându-se în jurul ei şi în lumea tainică, fermecată, de sub ramuri.

Am zâmbit.

Apoi, brusc, m-am simţit neliniştit. Simţeam ochii cuiva aţintiţi asupra mea.

Am ridicat privirea spre casă. La o fereastră de la etaj era o faţă. O faţă urâtă, faţa unei bătrâne, lipită de geam – holbându-se la mine. Am simţit un fior de teamă, ciudat, inexplicabil.

N-am auzit paşii din spate decât când a fost prea târziu. S-a auzit un pocnet – o bufnitură puternică – şi am simţit o durere cumplită în ceafă.

Şi totul s-a întunecat.

16

Când mi-am venit în fire, eram culcat pe spate, pe pământul tare şi rece. Prima senzaţie a fost durerea. Capul îmi zvâcnea, mă înţepa, ca şi cum mi-ar fi crăpat ţeasta. Am ridicat mâna şi mi-am atins uşurel ceafa.

— Nu curge sânge, a zis o voce. Dar mâine o să ai o vânătaie urâtă. Unde mai pui şi o durere de cap înfiorătoare.

Am ridicat privirea şi l-am văzut pentru prima oară pe Paul Rose. Stătea deasupra mea, ţinând o bâtă de baseball. Era cam de vârsta mea, dar mai înalt şi mai solid. Avea o faţă de băieţandru şi o coamă de păr roşcat, de aceeaşi culoare cu a Aliciei. Duhnea a whisky.

Am încercat să mă ridic în capul oaselor, dar n-am putut.

— E mai bine să rămâi acolo. Să-ţi tragi un pic sufletul.

— Cred că am o comoţie.

— Se poate.

— De ce mama naibii ai făcut asta?

— La ce te aşteptai omule? Am crezut că eşti un hoţ.

— Bine, nu sunt.

— Acum ştiu. Ţi-am scormonit prin portofel. Eşti psihoterapeut.

A băgat mâna în buzunarul de la spate şi a scos portofelul meu. Mi l-a aruncat. Mi-a aterizat pe piept.

— Ţi-am văzut legitimaţia, a zis. Eşti la spitalul ăla – The Grove?

Am încuviinţat din cap şi mişcarea mi-a făcut ţeasta să zvâcnească.

— Da.

— Atunci ştii cine sunt.

— Vărul Aliciei?

— Paul Rose. Mi-a întins mâna. Haide. Te ajut să te ridici.

M-a săltat cu o uşurinţă surprinzătoare. Era puternic. Nu mă ţineam prea bine pe picioare.

— Ai fi putut să mă omori, am bombănit.

Paul a ridicat din umeri.

— Ai fi putut să fii înarmat. Ai intrat nepoftit pe proprietatea mea. La ce te aşteptai? De ce-ai venit?

— Am venit să te văd. M-am strâmbat de durere. Îmi doresc să n-o fi făcut.

— Hai înăuntru, să stai jos.

Mă durea prea tare ca să fac altceva decât să merg acolo unde m-a condus. Capul îmi zvâcnea la fiecare pas. Am intrat pe uşa din spate.

Pe dinăuntru, casa era la fel de părăginită ca pe dinafară. Pereţii bucătăriei erau acoperiţi cu un model geometric portocaliu demodat, care părea să fie vechi de patruzeci de ani. Tapetul se cojea; fâşii care se curbau, se răsuceau şi se înnegreau ca şi cum ar fi luat foc. Insecte mumificate spânzurau de pânzele de păianjen din colţurile tavanului. Praful de pe podea era aşa de gros, că părea un covor murdar. Şi un iz e urină de pisică m-a făcut să-mi vină să vărs. Am numărat cel puţin cinci pisici în bucătărie, dormind pe scaune sau pe celelalte suprafeţe. Pe podea erau saci de plastic plini cu conserve de mâncare pentru pisici, care puţeau.

— Şezi, a zis. O să fac ceai.

Paul a rezemat bâta de baseball de perete, lângă uşă. N-am scăpat-o din priviri. Nu mă simţeam în siguranţă în preajma lui.

Mi-a dat o cană crăpată plină cu ceai.

— Bea-l, a zis.

— Ai vreun calmant?

— Am pe undeva nişte aspirină, o s-o caut. Uite-aici… A ridicat o sticlă de whisky. Asta o să te ajute.

A turnat nişte whisky în cană. Am sorbit. Era fierbinte, dulce şi tare. Au urmat câteva momente

de tăcere cât timp şi-a băut Paul ceaiul, uitându-se la mine – îmi amintea de Alicia şi de privirea ei pătrunzătoare.

— Cum se simte? a întrebat în cele din urmă. A continuat înainte să apuc să răspund: N-am fost s-o văd. Nu-i uşor să plec… Mama nu se simte bine; nu-mi place s-o las singură.

— Înţeleg. Când ai văzut-o ultima dată pe Alicia?

— Oh, acum câţiva ani. N-am văzut-o mult timp. N-am mai ţinut legătura. Am fost la nunta lor şi am văzut-o de vreo două ori după aceea, dar… Gabriel era foarte posesiv, cred. Oricum, ea nu ne-a mai sunat după s-a măritat. Nu ne-a mai vizitat. Ca să fiu sincer, pe mama a durut-o destul de mult.

N-am spus nimic. Mi-era greu să gândesc, cu capul zvâcnindu-mi. Îl simţeam cum mă priveşte.

— Aşadar, de ce voiai să mă vezi? a zis.

— Doar câteva întrebări… Voiam să te întreb despre Alicia. Despre… copilăria ei.

Paul a încuviinţat din cap şi şi-a mai turnat nişte whisky în cană. Acum părea că se destinde; băutura avea efect şi asupra mea, atenuând durerea, şi gândeam mai bine. „Rămâi la obiect”, mi-am spus. „Află nişte lucruri. Apoi pleacă dracului de aici.”

— Aţi crescut împreună?

Paul a încuviinţat din cap.

— M-am mutat aici împreună cu mama când a murit tata. Aveam opt sau nouă ani. Trebuia să fie doar temporar, cred, dar apoi mama Aliciei a fost omorâtă în accident… Aşa că mama a rămas – să aibă grijă de Alicia şi de unchiul Vernon.

— Vernon Rose, tatăl Aliciei?

— Aşa e.

— Şi Vernon a murit nu demult?

— Da. Acum câţiva ani. Paul s-a încruntat. S-a sinucis. Spânzurat. Sus, în pod. Eu am găsit cadavrul.

— Trebuie să fi fost îngrozitor.

— Da a fost greu – mai ales pentru Alicia. Dacă stau să mă gândesc, e ultima dată când am văzut-o. La înmormântarea unchiului Vernon. Ea era într-o stare proastă. Paul s-a ridicat în picioare. Mai vrei un păhărel?

Am încercat să refuz, dar el vorbea în continuare în vreme ce turna whisky.

— N-am crezut niciodată, ştii. Că l-a omorât pe Gabriel; pentru mine, asta n-avea niciun sens.

— De ce nu?

— Păi, nu-i stătea deloc în fire. Nu era violentă.

„Acum este”, m-am gândit. Dar n-am spus nimic. Paul a sorbit din whisky.

— Tot nu vorbeşte?

— Nu. Tot nu vorbeşte.

— N-are niciun sens. Nimic din toate astea. Ştii, cred că ea era…

Am fost întrerupţi de o lovitură, un bubuit în tavan. S-a auzit o voce înăbuşită, voce de femeie; nu se înţelegea ce spune.

Paul a sărit în picioare.

— Un moment, a zis şi a ieşit.

S-a dus repede la baza scării. A ridicat vocea.

— Eşti bine, mamă?

De sus a venit un răspuns mormăit pe care nu l-am înţeles.

— Poftim? A, bine. Stai… stai un pic.

Părea stingherit. M-a privit din partea cealaltă a holului, încruntat. Mi-a făcut semn cu capul.

— Vrea să mergi sus.

17

Ţinându-mă mai bine pe picioare, dar încă slăbit, l-am urmat pe Paul, care tropăia în sus pe scara plină de praf.

Lydia Rose aştepta în capul scării. I-am recunoscut faţa încruntată pe care o văzusem la fereastră. Avea părul lung şi alb, împrăştiat pe umeri ca o pânză de păianjen. Era enormă – gâtul umflat, antebraţe cărnoase, picioare ca nişte trunchiuri de copac. Se lăsa greu pe baston, care se îndoia sub povara ei şi pare că dintr-o clipă în alta o să se frângă.

— Cine-i ăsta? Cine-i ăsta?

Întrebarea şuierată îi era adresata lui Paul, cu toate că se holba la mine. Nu-şi dezlipea privirea de mine. Din nou, aceeaşi privire intensă pe care o văzusem la Alicia.

Paul a vorbit cu glasul scăzut.

— Mamă. Nu te agita. E terapeutul Aliciei, asta-i tot. De la spital. A venit să stea de vorbă cu mine.

— Cu tine? Ce are de vorbit cu tine? Ce-ai făcut?

— Vrea doar să afle un pic mai multe despre Alicia.

— E reporter, tâmpitul dracului ce eşti. Vocea ei era aproape un urlet. Dă-l afară!

— Nu-i reporter. I-am văzut legitimaţia, bine? Haide, mamă, te rog. O să te duc înapoi în pat.

Bodogănind, s-a lăsat condusă înapoi în dormitor. Paul mi-a făcut semn cu capul să-i urmez.

Lydia s-a lăsat pe pat cu o bufnitură zdravănă. Patul s-a cutremurat absorbindu-i greutatea. Paul i-a potrivit pernele. O pisică bătrână dormea la picioarele ei. Era cea mai urâtă pisică pe care o văzusem în viaţa mea – cu cicatrice din încăierări, cheală pe alocuri, cu o ureche smulsă. Mârâia în somn.

M-am uitat prin cameră. Era plină de gunoaie: vrafuri de reviste vechi şi de ziare îngălbenite, mormane de haine vechi. Lângă perete era o butelie de oxigen şi pe noptieră o cutie de biscuiţi plină cu medicamente.

Simţeam tot timpul asupra mea ochii duşmănoşi ai Lydiei. În privirea ei era nebunie; am fost sigur de asta.

— Ce vrea? a întrebat. Ochii îi săgetau în sus şi în jos în timp ce mă studia. Cine-i ăsta?

— Doar ţi-am spus, mamă. Vrea să afle câte ceva despre trecutul Aliciei, ca să-l ajute s-o trateze. E psihoterapeutul ei.

Lydia n-a lăsat loc de îndoială în privinţa părerii sale despre psihoterapeuţi. A întors capul, a hârâit şi a scuipat pe podea în faţa mea.

Paul a gemut.

— Mamă, te rog…

— Gura. Lydia m-a fulgerat cu privirea. Alicia nu merită să fie la spital.

— Nu? am zis. Unde ar trebui să fie?

— Unde crezi? La închisoare. Lydia m-a privit cu dispreţ. Vrei să afli despre Alicia? O să-ţi spun eu despre ea. E o ticăloasă. Întotdeauna a fost, chiar şi în copilărie.

Am ascultat şi am simţit cum îmi zvâcneşte din nou capul. Lydia a continuat, din ce în ce mai furioasă:

— Sărmanul meu frate, Vernon. Nu şi-a revenit niciodată după moartea Evei. Eu am avut grijă de el. Am avut grijă de Alicia. Şi a fost ea oare recunoscătoare?

Era limpede că nu avea nevoie de un răspuns. Nici n-a aşteptat vreunul.

— Ştii cum m-a răsplătit Alicia? Pentru toată bunătatea mea? Ştii ce mi-a făcut?

— Mamă, te rog…

— Gura, Paul! Lydia s-a răsucit spre mine. M-a surprins câtă mânie era în vocea ei. Ticăloasa m-a *pictat.* M-a pictat, fără să ştiu şi fără să-i îngădui.

M-am dus la expoziţia ei – şi iată-mă acolo, atârnând pe perete. Vulgară, dezgustătoare – o batjocură obscenă.

Lydia tremura de furie, şi Paul părea îngrijorat. Mi-a aruncat o privire nefericită.

— Poate că-i mai bine să pleci acum, omule. Nu-i bine ca mama să se supere.

Am încuviinţat din cap. Lydia Rose nu era sănătoasă, fără îndoială. Eram mai mult decât bucuros să scap de acolo.

Am ieşit din casă şi m-am întors la gară cu capul umflat şi cu o durere de cap cumplită. Ce afurisită pierdere de vreme. N-am găsit nimic – în afara de faptul că era evident de ce plecase Alicia din acea casa cât de repede putuse. Îmi amintea de propria evadare de acasă, la optsprezece ani, fugind de tata. Era mai mult decât evident de cine fugise Alicia – de Lydia Rose.

M-am gândit la tabloul pe care i-l făcuse Alicia Lydiei. O batjocură obscenă, îl numise ea. Păi, venise vremea să fac o vizită la galeria Aliciei şi să găsesc pictura care o supărase atât de tare pe mătuşă ei.

Când am plecat din Cambridge, ultimul gând a fost la Paul. Îmi părea rău de el, că trebuia să trăiască împreună cu femeia aia monstruoasă – să fie sclavul ei neplătit. Era o viaţă singuratică – nu-mi închipuiam că are mulţi prieteni. Ori o iubită. De fapt, n-aş fi surprins dacă ar fi încă virgin. Era ceva pipernicit la el, în ciuda mărimii; ceva contradictoriu.

Lydia mi-a produs o antipatie bruscă şi violentă – probabil din pricină că îmi amintea de tata. Aş fi ajuns ca Paul dacă rămâneam în acea casă; dacă rămâneam cu părinţii mei în Surrey, la cheremul unui nebun.

M-am simţit deprimat pe tot drumul de întoarcere la Londra. Trist, obosit, aproape de lacrimi. N-aş fi putut spune dacă simţeam tristeţea lui Paul ori pe a mea.

18

Când am ajuns acasă, Kathy nu era acolo.

I-am deschis laptopul şi am încercat să intru în e-mail, dar n-am reuşit. Ieşise din cont.

A trebuit să accept posibilitatea ca ea să nu mai repete niciodată greşeala. Aveam să tot încerc până mi se apleacă, să cedez în faţa obsesiei, aducându-mă singur în pragul nebuniei? Eram destul de lucid ca să evaluez clişeul care devenisem – soţul gelos – şi nu mi-a scăpat ironia faptului că în acest moment Kathy repeta rolul Desdemonei din *Othello*.

Ar fi trebuit să-mi trimit mie mesajele în prima seară, de cum le-am citit. Atunci aş fi avut nişte dovezi concrete. Asta a fost greşeala mea. Ca atare, am început să mă îndoiesc de cele văzute. Oare mă puteam baza pe amintirile mele? La urma urmei, eram drogat până-n albul ochilor – oare nu înţelesesem aiurea ce citisem? M-am pomenit născocind teorii trase de păr ca să dovedesc nevinovăţia lui Kathy. Poate ca e doar un exerciţiu de actorie – scria intrând în pielea personajului, pregătindu-se pentru *Othello*. Când s-a pregătit pentru *Toţi fiii mei* şi-a petrecut şase săptămâni vorbind cu accent american. Poate că acum se petrecea ceva asemănător. Cu excepţia faptului că mesajele erau semnate de Kathy, nu de Desdemona.

Măcar de mi-aş fi închipuit totul – atunci aş putea să uit, aşa cum uiţi un vis – m-aş putea trezi, şi el s-ar destrăma. Însă eram prins în acest coşmar nesfârşit al neîncrederii, bănuielii, paranoiei. Cu toate că, la suprafaţă, nu se schimbaseră prea multe lucruri. Încă mai ieşeam la plimbare duminica, arătam la fel ca orice altă pereche care se preumbla prin parc. Poate că tăcerile noastre erau mai lungi decât de obicei, însă păreau destul de plăcute. Totuşi, sub tăcere, în mintea mea se purta o

conversaţie unilaterală febrilă. Repetam un milion de întrebări. De ce face asta? Cum poate s-o facă? De ce zice că mă iubeşte, şi s-a măritat cu mine, şi-o trage cu mine şi împarte patul cu mine – şi apoi mă minte de la obraz şi mă tot minte, an după an? De câtă vreme durează povestea? Îl iubeşte pe bărbatul acela? O să mă părăsească pentru el?

M-am uitat în telefonul ei de vreo două ori, când era la duş, căutând SMS-uri, dar n-am găsit nimic. Dacă primise mesaje care s-o dea de gol, le ştersese. Nu era proastă; doar neglijentă, uneori. Poate că n-o să ştiu niciodată adevărul. Poate că n-o să-l aflu niciodată.

Într-un fel, aşa speram.

Kathy s-a uitat cu atenţie la mine în timp ce stăteam amândoi pe canapea, după plimbare.

— E totul în ordine?

— Ce vrei să zici?

— Nu ştiu. Pari un pic pleoştit.

— Azi?

— Nu numai azi. În ultima vreme.

Mi-am ferit privirea.

— Doar munca. Am o grămadă de lucruri pe cap.

Kathy a încuviinţat. O strângere de mână compătimitoare. Era actriţă bună. Aproape că puteam să cred că-i păsa.

— Cum merg repetiţiile? am zis.

— Mai bine. Lui Tony i-au venit nişte idei bune. O să lucrăm până târziu săptămâna viitoare ca să le punem în aplicare.

— Bine.

Nu mai credeam o boabă din ce spunea. Analizam fiecare propoziţie, aşa cum aş fi făcut cu un pacient. Căutam subtextul, citind printre rânduri indicii nonverbale – inflexiuni subtile, evaziuni, omisiuni. Minciuni.

— Ce mai face Tony?

— Bine! a zis, ridicând din umeri, ca să arate că nu se sinchiseşte.

N-am crezut asta. Îl idolatriza pe Tony, regizorul, şi vorbea la nesfârşit despre el – cel puţin, obişnuia s-o facă, nu-l mai pomenise prea mult în ultima vreme. Vorbeau despre piese şi roluri şi teatru – o lume necunoscută mie. Auzisem multe despre Tony; însă nu-l văzusem decât o dată, în treacăt, când m-am dus s-o iau pe Kathy după repetiţie. Mi s-a părut ciudat că ea nu ne face cunoştinţă. Era căsătorit şi soţia lui era actriţă; am avut impresia că lui Kathy nu prea-i place de ea. Poate că soţia lui era la fel de geloasă ca mine pe relaţia lor. Am propus să ieşim toţi patru la cină, însă Kathy n-a fost prea încântată de idee. Uneori mă întrebam dacă nu cumva încearcă să ne ţină departe unul de altul.

Kathy şi-a deschis laptopul. În timp ce scria a întors ecranul ca să nu-l văd. Îi auzeam degetele lovind tastele. Cui îi scria? Lui Tony?

— Ce faci? am întrebat, căscând.

— Îi trimit un mesaj verişoarei mele… Acum e la Sydney.

— Zău? Salut-o din partea mea.

— Bine.

Kathy a mai scris o vreme, apoi s-a oprit şi a lăsat laptopul.

— Mă duc să fac o baie.

Am încuviinţat din cap.

— Bine.

Mi-a aruncat o privire amuzată.

— Înveseleşte-te, dragule. Eşti sigur că totul e în ordine?

Am zâmbit şi am încuviinţat din cap. S-a ridicat şi a ieşit. Am aşteptat până când am auzit uşa băii închizându-se şi sunetul apei curgând. M-am mutat pe locul unde stătuse ea. M-am întins după laptop. L-am deschis cu degetele tremurătoare. Am redeschis motorul de căutare şi m-am dus la adresa ei de e-mail.

Însă ieşise din cont.

Am împins deoparte laptopul cu scârbă. La un moment dat, toate astea trebuie să înceteze, mi-am zis. E calea pe care pândeşte nebunia. Ori eram deja nebun?

Tocmai mă pregăteam să mă urc în pat, trăgând deoparte cuvertura, când Kathy a intrat în dormitor cu periuţa de dinţi în mână.

— Am uitat să-ţi spun. Nicole se întoarce la Londra săptămâna viitoare.

— Nicole?

— Ţi-o aminteşti pe Nicole. Ne-am dus la petrecerea ei de rămas-bun.

— A, da. Credeam că s-a mutat la New York.

— S-a mutat. Şi acum se întoarce. O pauză. Vrea să ne întâlnim joi… Joi seară, după repetiţie.

Nu ştiu ce anume mi-a trezit bănuielile. Să fi fost faptul că se uita spre mine, dar fără să mă privească în ochi? Am simţit că minte. N-am spus nimic. Nici ea. A dispărut din uşă. O auzeam în baie, scuipând pasta de dinţi şi clătindu-şi gura.

Poate că nu era nimic. Poate că era ceva cu totul nevinovat, şi Kathy chiar avea să se întâlnească joi cu Nicole.

Poate.

Nu exista decât o modalitate de a afla.

19

De data asta nu era coadă în faţa galeriei Aliciei, cum fusese în ziua aceea, în urmă cu şase ani, când mă dusesem s-o văd pe *Alcesta.* În vitrină era acum expus alt pictor, căruia, în ciuda posibilului său talent, îi lipsea faima Aliciei şi, prin urmare, capacitatea de a atrage mulţimea.

Când am intrat în galerie, am început să tremur, era şi mai frig decât pe stradă. Era ceva îngheţat şi în atmosferă, pe lângă temperatură; mirosea a bare din oţel dezgolite şi a podele de ciment gol. Era lipsit e suflet, mi-am zis. Gol.

Custodele stătea la birou. S-a ridicat când m-am apropiat.

Jean-Felix Martin abia trecuse de patruzeci de ani, un bărbat chipeş cu ochi negri, la fel ca părul, îmbrăcat într-un tricou strâmt pe care era un craniu roşu. I-am spus cine sunt şi de ce am venit. Spre surprinderea mea, părea foarte bucuros să vorbească despre Alicia. Vorbea cu accent. L-am întrebat dacă e francez.

— La origine – din Paris. Dar sunt aici din studenţie – oh, de cel puţin douăzeci de ani. Acum mă consider mai degrabă britanic. A zâmbit şi a arătat spre o încăpere din spate. Hai să bem o cafea.

— Mulţumesc.

Jean-Felix m-a condus într-un birou care era mai mult depozit, plin de tablouri.

— Cum o duce Alicia? a întrebat, umblând la o cafetieră care părea complicată. Tot nu vorbeşte?

Am clătinat din cap.

— Nu.

A încuviinţat şi a oftat.

— E tare trist. Ia loc, te rog. Ce vrei să ştii? O să mă străduiesc cât pot de mult să răspund sincer. Jean-Felix mi-a oferit un zâmbet crispat, oarecum

curios. Cu toate că nu prea pricep de ce ai venit la mine.

— Erai apropiat de Alicia, nu? În afară de relaţia profesională…

— Cine ţi-a spus asta?

— Fratele lui Gabriel, Max Berenson. El mi-a sugerat să vorbesc cu tine.

Jean-Felix şi-a dat ochii peste cap.

— Oh, l-ai văzut pe Max, da? Ce individ *plicticos.*

A spus-o cu atâta dispreţ, încât nu mi-am putut stăpâni râsul.

— Îl cunoşti pe Max Berenson?

— Destul de bine. Mai bine decât mi-aş dori. Mi-a înmânat o ceşcuţă cu cafea. Eu şi Alicia eram apropiaţi. Foarte apropiaţi. Ne cunoaştem de mulţi ani – cu mult înainte de a-l fi întâlnit pe Gabriel.

— Nu mi-am dat seama de asta.

— O, da. Am fost colegi la şcoala de artă. Şi după ce am absolvit, am zugrăvit împreună.

— Vrei să zici că aţi colaborat?

— Păi, nu chiar. Jean-Felix a râs. Vreau să zic că am zugrăvit împreună pereţi. Ca zugravi de locuinţe.

Am zâmbit.

— A, înţeleg.

— S-a dovedit că sunt mai bun la zugrăvit decât la pictat. Aşa că am renunţat, cam în perioada în care arta Aliciei a început să ia avânt. Şi când am ajuns să conduc acest spaţiu mi s-a părut normal să prezint lucrările Aliciei. A fost un proces foarte firesc, organic.

— Da, aşa pare. Şi cum a fost cu Gabriel?

— Ce-i cu el?

Am simţit aici o zbârlire, o reacţie defensivă care mi-a dat de înţeles că era o cale pe care merita s-o explorez.

— Păi, mă întreb cum se potriveşte el în dinamica asta. Presupun că l-ai cunoscut destul de bine?

— Nu cine ştie ce.

— Nu?

— Nu. Jean-Felix a şovăit o clipă. Gabriel nu s-a ostenit să mă cunoască. Era foarte… preocupat de sine însuşi.

— S-ar zice că nu ţi-a plăcut de el.

— Nu prea mult. Nu cred că-i plăcea de mine. De fapt, ştiu că nu.

— De ce?

— Habar n-am.

— Crezi că era, poate, gelos? Pe relaţia ta cu Alicia?

Jean-Felix a sorbit din cafea şi a încuviinţat.

— Mda. E posibil.

— Te-a considerat, poate, o ameninţare?

— Asta să mi-o spui tu. Se pare că ai toate răspunsurile.

Am priceput aluzia. N-am mai insistat. În schimb, am încercat altă abordare..

— Ai văzut-o pe Alicia cu câteva zile înaintea crimei, mi se pare?

— Da. M-am dus acasă la ea.

— Îmi poţi povesti un pic?

— Păi, urma să aibă o expoziţie şi rămăsese în urmă cu lucrul. Era îngrijorată, pe drept cuvânt.

— Nu văzuseşi niciunul dintre noile tablouri?

— Nu. Mă tot amâna. Mi-am zis că-i mai bine să văd ce face. Mă aşteptam să fie în atelierul din fundul grădinii. Dar nu era.

— Nu?

— Nu. Am găsit-o în casă.

— Cum ai intrat?

Jean-Felix a părut surprins de întrebare.

— Poftim?

Îmi dădeam seama că făcea o evaluare mintală rapidă. Apoi a dat din cap.

— A, pricep ce vrei să spui, a zis. Păi, era o poartă din stradă spre fundul grădinii. De obicei era descuiată. Şi din grădină am intrat în bucătărie pe uşa din spate. Care era şi ea descuiată. A

zâmbit. Ştii, pari mai degrabă detectiv decât psihiatru.

— Sunt psihoterapeut.

— E vreo diferenţă?

— Nu fac decât să încerc să înţeleg starea de spirit a Aliciei. În ce dispoziţie ţi s-a părut că era?

Jean-Felix a ridicat din umeri.

— Părea în ordine. Un pic stresata din pricina lucrului.

— Asta-i tot?

— Nu părea că are de gând să-şi împuşte soţul peste câteva zile, dacă la asta te referi. Părea… bine. A băut restul de cafea şi a şovăit ca şi cum i-ar fi venit o idee. Ai vrea să vezi nişte tablouri de-ale ei?

Fără să aştepte răspunsul, Jean-Felix s-a ridicat şi s-a dus la uşă, făcându-mi semn să-l urmez.

— Vino.

20

L-am urmat pe Jean-Felix într-un depozit. S-a dus la o ladă mare, a tras aproape un suport şi a scos trei tablouri învelite în pături. Le-a sprijinit pe el. L-a dezvelit cu grijă pe fiecare. Apoi s-a dat înapoi şi mi l-a prezentat pe primul cu un gest afectat.

— *Voilà.*

M-am uitat la pictură. Avea aceeaşi calitate foto-realistă ca şi celelalte lucrări ale Aliciei. Era o reprezentare aproape geografică a accidentului de maşină care îi omorâse mama. O femeie stătea în maşina distrusă, aplecată peste volan. Era plină de sânge şi, evident, moartă. Spiritul, sufletul ei se ridica din cadavru, ca o pasăre mare cu aripi galbene, înălţându-se spre cer.

— Nu-i splendid? a zis Jean-Felix, privind tabloul. Toate nuanţele de galben şi roşu şi verde – m-aş putea pierde în el. E voios.

Voios nu era cuvântul pe care l-aş fi ales. Tulburător, probabil. Nu ştiam prea bine ce simţeam în legătură cu el.

M-am dus la tabloul următor. Iisus pe cruce. Sau nu?

— E Gabriel, a zis Jean-Felix. Seamănă mult.

Era Gabriel – însă Gabriel înfăţişat ca Iisus, ţintuit, atârnând pe cruce, cu sângele picurând din răni, cu cunună de spini pe cap. Ochii nu priveau în jos, ci se uitau înainte – fără să clipească, chinuiţi, fără-ndoială plini de reproş. Păreau că mă străpung. M-am uitat la pictură mai de aproape – la obiectul nepotrivit prins cu o curea pe pieptul lui Gabriel. O puşcă.

— E arma care l-a ucis?

Jean-Felix a încuviinţat din cap.

— Da. Era a lui, mi se pare.

— Şi a fost pictat înainte de crimă?

— Cam cu o lună înainte. Arată ce avea în minte Alicia, nu? Jean-Felix s-a dus la al treilea tablou. Era o pânză mai mare decât celelalte. Acesta e cel mai bun. Dă-te înapoi ca să vezi mai bine.

M-am supus şi am făcut câţiva paşi în spate. Apoi m-am răsucit şi am privit. În clipa în care am văzut tabloul, am izbucnit fără să vreau în râs.

Subiectul era mătuşa Aliciei, Lydia Rose. Şi era evident de ce o supărase aşa de tare. Lydia era goală, culcată pe un pat mititel. Patul se încovoia sub greutatea ei. Era enormă, monstruos de grasă, o explozie de carne care se revărsa peste pat şi ajungea pe podea şi se întindea prin cameră, unduindu-se ca nişte valuri de cremă cenuşie.

— Dumnezeule, am zis. E o cruzime.

— Cred că e încântător. Jean-Felix m-a privit cu interes. O cunoşti pe Lydia?

— Da. Am fost s-o văd.

— Înţeleg, a zis, zâmbind. Ţi-ai făcut temele. N-am cunoscut-o pe Lydia. Alicia o ura, ştii.

— Da, am zis, privind tabloul. Da, văd asta.

Jean-Felix s-a apucat să învelească la loc tablourile, cu grijă.

— Şi *Alcesta?* am zis. Pot s-o văd?

— Sigur. Vino cu mine.

Jean-Felix m-a condus de-a lungul coridorului îngust până la capătul galeriei. Acolo, *Alcesta* ocupa singură un perete. Era la fel de frumoasă şi de misterioasă cum îmi aminteam. Alicia despuiată în atelier, în faţa unei pânze goale, pictând cu o pensulă roşie ca sângele. Am cercetat expresia Aliciei. Din nou sfida orice interpretare. M-am încruntat.

— E imposibil de descifrat.

— Asta e ideea – e un refuz de a comenta. E un tablou despre tăcere.

— Nu prea înţeleg ce vrei să zici.

— Păi, în miezul artei zace un mister. Tăcerea Aliciei este taina ei – misterul ei, în sens religios. De aceea l-a numit *Alcesta.* Ai citit piesa? Scrisă

de Euripide. S-a uitat la mine cu curiozitate. Citeşte-o. Atunci o să înţelegi.

Am încuviinţat – şi apoi am observat la tablou ceva ce nu văzusem înainte. M-am aplecat ca să văd mai bine. Pe masa din fundalul tabloului era un vas cu fructe – mere şi pere. Iar pe merele roşii erau nişte umflături micuţe şi albe – umflături albe şi alunecoase care se furişau în mere şi în jurul lor. Le-am arătat cu degetul.

— Sunt…?

— Viermi? Jean-Felix a încuviinţat din cap. Da.

— Fascinant. Mă întreb ce înseamnă.

— E minunat. O capodoperă. Cu adevărat. Jean-Felix a oftat şi mi-a aruncat o privire scurtă peste tablou. Şi-a coborât vocea, de parcă Alicia ar fi putut să ne audă. Ce păcat că n-ai cunoscut-o pe atunci. Era cea mai interesantă persoană pe care am întâlnit-o vreodată. Cei mai mulţi oameni nu sunt vii, ştii, nu cu adevărat – umblă prin viaţă ca nişte somnambuli. Însă Alicia era atât de intens vie… Era greu să-ţi dezlipeşti privirea de ea. Jean-Felix şi-a întors capul spre tablou şi s-a uitat la trupul despuiat al Aliciei. Atât de frumoasă.

M-am uitat iar la trupul Aliciei. Însă acolo unde Jean-Felix vedea frumuseţe, eu vedeam doar durere; vedeam rănile pe care şi le făcuse singură şi cicatricele vătămării de sine.

— Ţi-a spus vreodată de încercarea de sinucidere?

Tatonam, însă Jean-Felix a muşcat momeala.

— A, ştii de asta? Da, sigur.

— După ce a murit tatăl ei?

— S-a prăbuşit cu totul. A încuviinţat. Adevărul e că Alicia era dată peste cap de-a binelea. Nu ca artist, ci ca om era extrem de vulnerabilă. Când tatăl ei s-a spânzurat, a fost prea mult. N-a putut să facă faţa.

— Trebuie să-l fi iubit foarte mult.

Jean-Felix a scos un soi de hohot de râs sugrumat. S-a uitat la mine ca şi cum aş fi fost

nebun.

— Ce vrei să zici?

— Cum adică?

— Alicia nu-l iubea. Îşi ura tatăl. Îl dispreţuia.

Asta m-a lăsat cu gura căscată.

— Alicia ţi-a spus asta?

— Sigur că da. Îl ura încă din copilărie – de când a murit mama ei.

— Dar – atunci de ce a încercat să se sinucidă după moartea lui? Dacă n-a fost durere, ce-a fost?

Jean-Felix a ridicat din umeri.

— Vinovăţie, poate? Cine ştie?

„E ceva ce nu-mi spune”, mi-am zis. Ceva nu se potrivea. Ceva nu era cum trebuie.

I-a sunat telefonul.

— Scuză-mă un moment, a zis.

S-a întors cu spatele la mine ca să răspundă. Se auzea vocea unei femei. Au vorbit un pic, stabilind o întâlnire. „Te sun eu, dragă”, a zis şi a închis.

Jean-Felix s-a răsucit spre mine.

— Scuză-mă.

— Nu-i nimic. Iubita?

A zâmbit.

— Doar o prietenă… Am o mulţime de prietene.

„Pun pariu că ai”, mi-am zis. Am simţit un fior de dezgust; nu ştiam prea bine de ce. Când m-a condus afară i-am pus o ultimă întrebare:

— Doar un singur lucru. Ţi-a vorbit vreodată Alica de un medic?

— Un medic?

— Se pare că a mers la un medic cam în perioada tentativei de sinucidere. Încerc să dau de el.

— Hmm. Jean-Felix s-a încruntat. Se poate… era cineva…

— Îţi aminteşti numele?

S-a gândit un moment şi a clătinat din cap.

— Îmi pare rău. Nu, zău că nu.

— Ei bine, dacă îţi vine în minte, poate că o să-mi dai de ştire?

— Sigur. Dar mă îndoiesc. S-a uitat la mine şi a şovăit. Vrei un sfat?

— Nu mi-ar strica.

— Dacă vrei cu adevărat s-o faci pe Alicia să vorbească… dă-i nişte vopsele şi pensule. Las-o să picteze. E singurul fel în care o să-ţi vorbească. Prin arta ei.

— E o idee interesantă… Mi-ai fost de mare ajutor. Mulţumesc, domnule Martin.

— Spune-mi Jean-Felix. Şi, când o vezi pe Alicia, spune-i că o iubesc.

A zâmbit şi din nou am simţit o uşoară repulsie: Jean-Felix avea ceva ce îmi cădea greu la stomac. Îmi dădeam seama că fusese cu adevărat apropiat de Alicia; se ştiau de mult timp şi era limpede că era atras de ea. Era îndrăgostit de ea? Nu eram sigur. M-am gândit la faţa lui Jean-Felix când se uita la *Alcesta.* Da, era dragoste în ochii lui, dar dragoste pentru tablou, nu neapărat pentru cea care îl pictase. Arta era cea la care râvnea Jean-Felix. Altfel, ar fi vizitat-o pe Alicia la The Grove. N-ar fi părăsit-o, eram sigur de asta. Un bărbat nu părăseşte niciodată în acest fel o femeie.

Nu, dacă o iubeşte.

21

În drum spre serviciu am intrat în Waterstones şi am cumpărat un exemplar din *Alcesta.* În introducere scria că este cea mai veche dintre tragediile lui Euripide care s-au păstrat, şi una dintre cele mai puţin jucate.

M-am apucat de ea în metrou. Nu era ceva de citit pe nerăsuflate. O piesă chiar ciudată. Eroul, Admet, e condamnat la moarte de către Parce. Însă, mulţumită lui Apollo, care intervine pentru el, i se oferă o portiţă de scăpare – Admet poate să rămână în viaţa dacă e în stare să convingă pe altcineva să moară în locul său. Îşi întreabă mama şi tatăl dacă primesc să moară în locul lui, dar ei îl refuză fără ocolişuri. Nu prea ştii ce să crezi despre Admet în acest moment. Nu-i un comportament prea eroic, oricum ai lua-o, şi vechii greci trebuie să-l fi considerat cam gogoman. Alcesta e făcută dintr-un aluat mai puternic – se oferă să moară în locul soţului. Poate că nu se aşteaptă ca Admet să se învoiască, însă el o face, şi Alcesta moare, ajungând în Hades.

Totuşi, lucrurile nu se termină aici. E un soi de happy-end, *deux et machina.* Hercule o răpeşte pe Alcesta din Hades şi o aduce înapoi pe tărâmul celor vii. Ea revine la viaţă. Admet e mişcat până la lacrimi de regăsirea soţiei. Emoţiile Alcestei sunt mai greu de desluşit – ea rămâne tăcută. Nu vorbeşte.

Am tresărit citind asta. Nu-mi credeam ochilor.

Am citit iarăşi ultima pagină a piesei, încet, cu atenţie.

Alcesta se întoarce din morţi, iarăşi vie. Şi rămâne tăcută – nu poate sau nu vrea să vorbească despre cele trăite. Admet, disperat, apelează la Hercule:

„Şi ea de ce-a rămas acuma fără glas?”

Nu vine niciun răspuns. Tragedia se încheie cu Alcesta condusă înapoi în casă de Admet – în tăcere. De ce? De ce-a rămas fără glas?

22

JURNALUL ALICIEI BERENSON

2 august

Azi e şi mai cald. Se pare că e mai cald la Londra decât la Atena. Dar măcar Atena are o plajă.

Azi m-a sunat Paul, din Cambridge. Am fost surprinsă să-i aud vocea. Nu mai vorbiserăm de luni întregi. Primul gând a fost că probabil o fi murit mătuşa Lydia – nu mi-e ruşine să spun că am simţit o străfulgerare de uşurare.

Dar nu de asta sunase Paul. De fapt, nu prea ştiu de ce m-a sunat. A fost destul de evaziv. Tot aşteptam să ajungă la miezul chestiunii, însă n-a făcut-o. Mă tot întreba dacă sunt bine, dacă Gabriel e bine şi mormăia ceva despre faptul că Lydia era ca întotdeauna.

— O să vin în vizită, am zis. N-am mai fost de o veşnicie, aveam de gând s-o fac.

Adevărul e că am multe sentimente complicate legate de mersul acasă şi de faptul de a fi în acea casă, cu Lydia şi Paul. Prin urmare, amân întoarcerea şi ajung să mă simt vinovată, aşa că nu ies în câştig nici aşa, nici aşa.

— Ar fi plăcut să stăm la poveşti, am zis. O să vin să te văd curând. Tocmai ieşeam din casă, aşa că…

Şi atunci Paul a vorbit atât de încet, încât nu l-am auzit.

— Poftim? am zis. Vrei, te rog, să repeţi?

— Am zis că am necazuri, Alicia. Am nevoie de ajutorul tău.

— Despre ce e vorba?

— Nu pot să-ţi spun la telefon. Trebuie să te văd.

— Dar… nu cred că pot să vin chiar acum la Cambridge.

— Vin eu la tine. După-amiază. Bine?

Era în vocea lui Paul ceva care m-a făcut să accept fără să stau pe gânduri. Părea disperat.

— Bine, am zis. Eşti sigur că nu-mi poţi spune acum?

— Ne vedem mai târziu, a zis Paul şi a închis.

M-am gândit la asta tot restul dimineţii. Ce-ar putea să fie aşa de grav încât Paul să apeleze tocmai la mine? Era ceva legat de Lydia? Sau poate de casă? N-avea nicio noimă.

N-am fost în stare să lucrez deloc după prânz. Am dat vina pe arşiţă, dar, de fapt, mintea mea era în altă parte. Am tândălit prin bucătărie, uitându-mă pe fereastră, până l-am văzut pe Paul pe stradă. Mi-a făcut semn cu mâna.

— Bună, Alicia.

Primul lucru care m-a izbit a fost cât de rău arăta. Slăbise mult, mai ales la faţă, la tâmple şi la maxilar. Arăta ca un schelet, bolnăvicios. Epuizat. Speriat.

Am stat în bucătărie, cu ventilatorul portabil pornit. I-am oferit o bere, dar a zis că ar prefera ceva mai tare, ceea ce m-a surprins, pentru că nu-mi amintesc să fi fost mare băutor. I-am turnat un whisky – unul mic – şi el şi-a mai turnat când a crezut că nu mă uit.

La început n-a zis nimic. Am stat în tăcere o vreme. Şi apoi a repetat ce spusese la telefon. Aceleaşi cuvinte:

— Am necazuri.

L-am întrebat ce vrea să zică. Era vorba despre casă?

Paul m-a privit cu o faţă lipsită de expresie. Nu, nu era casa.

— Atunci ce?

— Eu, a zis. A şovăit o clipă, apoi a mărturisit. Am jucat. Şi mă tem că am pierdut o grămadă de bani.

A reieşit că joacă în mod regulat de ani întregi. A zis că a pornit ca o modalitate de a ieşi din casă – un loc unde să meargă, ceva de făcut, un pic de distracţie şi nu pot spune că-l învinovăţesc. Dar a pierdut din ce în ce mai mult, iar acum lucrurile au scăpat de sub control. A luat din economii. Şi de la bun început nu era prea mult acolo.

— De cât ai nevoie? am întrebat.

— Douăzeci de mii.

Nu-mi venea să cred.

— Ai pierdut douăzeci de mii?

— Nu deodată. Şi am împrumutat de la nişte tipi, iar acum îşi vor banii înapoi.

— Ce tipi?

— Dacă nu-i plătesc, am încurcat-o.

— I-ai spus mamei tale?

Ştiam deja răspunsul la întrebare. Paul o fi el cam aiurea, dar nu e prost.

— Sigur că nu. Mama m-ar omorî. Am nevoie de ajutorul tău, Alicia. De aceea sunt aici.

— N-am atâţia bani, Paul.

— O să ţi-i dau înapoi. N-am nevoie de toţi odată. Doar de o parte.

N-am spus nimic, şi el a insistat. „Ei” voiau o parte în seara asta. Nu îndrăznea să se înapoieze cu mâna goală. Oricât aş putea să-i dau, cât de cât. Nu ştiam ce să fac. Voiam să-l ajut, dar bănuiam că a-i da bani nu era felul de a trata această problemă. Mai ştiam şi că era greu să-şi ţină datoriile ascunse de mătuşa Lydia. Nu ştiu ce aş face dacă aş fi în locul lui Paul. Probabil că e mai înspăimântător s-o înfrunţi pe Lydia decât rechinii-cămătari.

— O să-ţi scriu un cec, am zis, în cele din urmă.

Paul părea jalnic de recunoscător, tot mormăia „mulţumesc, mulţumesc“.

I-am scris un cec de două mii de lire, plătibil în numerar. Ştiu că nu asta voia, dar toată treaba era un teritoriu necunoscut pentru mine. Şi nu sunt sigură dacă să cred tot ce a spus. Ceva suna a făcătură.

— Poate că îţi fac rost de mai mult după ce vorbesc cu Gabriel, am zis. Dar e mai bine să găsim altă cale de ieşire. Ştii, fratele lui Gabriel e avocat. Poate că ar putea…

Paul a sărit cât colo, îngrozit, scuturând din cap.

— Nu, tot zicea, nu, nu. Nu-i spune lui Gabriel. Nu-l băga şi pe el. Te rog. O să găsesc o cale de ieşire. O s-o găsesc.

— Cum rămâne cu Lydia? Poate că ar trebui să…

Paul şi-a scuturat capul cu înverşunare şi a luat cecul. Părea dezamăgit de sumă, dar n-a zis nimic. A plecat curând după aceea.

Am impresia că l-am dezamăgit. E o impresie pe care am avut-o întotdeauna în privinţa lui Paul, încă din copilărie. Niciodată nu m-am ridicat la înălţimea aşteptărilor lui – că ar fi trebuit să fiu pentru el o figură maternă. Ar trebui să mă cunoască mai bine. Nu sun genul mămos.

I-am spus lui Gabriel când s-a întors. Şi, fireşte, s-a supărat pe mine. A zis că n-ar fi trebuit să-i dau lui Paul niciun ban; şi că nu-i datorez nimic, nu e răspunderea mea.

Ştiu că Gabriel are dreptate, însă adevărul e că nu mă pot abţine să nu mă simt vinovată. Eu am scăpat de casa aia şi de Lydia, Paul nu. Încă e prins în capcană acolo. Încă are opt ani. Vreau să-l ajut.

Însă nu ştiu cum.

6 august

Mi-am petrecut întreaga zi pictând, experimentând cu fundalul tabloului cu Iisus. Am făcut schiţe după imagini pe care le-am fotografiat în Mexic – pământ roşu, crăpat, tufe întunecate, ghimpoase –, gândindu-mă cum să prind acea căldură, acea ariditate cumplită – şi apoi l-am auzit pe Jean-Felix strigându-mă.

— Hei, păpuşă, a zis. Te deranjez? Lucrezi?

— Da, chiar lucrez.

— Bine, bine, a zis. Continuă. Nu mai sunt decât şase săptămâni până la expoziţie, ştii. Ai rămas groaznic de mult în urmă. A hohotit, cu râsul ăla nesuferit. Probabil că mutra pe care am făcut-o m-a dat de gol, pentru că a adăugat iute: Glumesc. N-am venit sa te verific.

N-am zis nimic. Doar m-am întors în atelier, iar el m-a urmat. Şi-a tras un scaun în faţa ventilatorului. Şi-a aprins o ţigară şi fumul s-a învârtejit în jurul lui. M-am întors la şevalet şi am luat pensula. Jean-Felix a vorbit în timp ce eu am lucrat. S-a plâns de căldură, zicând că Londra nu era pregătită pentru a înfrunta acest fel de vreme. A comparat-o defavorabil cu Parisul şi alte oraşe. După o vreme nu l-am mai ascultat. Îi tot dădea cu gura, văicărindu-se, căutându-şi scuze, plângându-şi de milă, plictisindu-mă de moarte. Nu mă întreabă niciodată nimic. Nu-l interesez cu adevărat. Chiar şi după toţi aceşti ani, nu sunt decât mijlocul de a atinge un scop – sunt publicul Spectacolului Jean-Felix.

Poate că-i urât din partea mea. E un vechi prieten – şi mi-a fost întotdeauna alături. Se simte singur, asta-i tot. La fel ca mine. Ei bine, eu prefer să fiu singură decât cu persoana nepotrivită. De aceea n-am avut vreo relaţie serioasă înainte de Gabriel. Îl aşteptam pe Gabriel, pe cineva adevărat, pe cât de solid şi de adevărat pe cât erau ceilalţi de falşi. Jean-Felix a fost întotdeauna gelos pe relaţia noastră. A încercat să ascundă asta – şi încă mai încearcă –, dar mi-e clar că-l urăşte pe Gabriel. Întotdeauna spune despre el lucruri neplăcute, sugerând că Gabriel nu e la fel de talentat ca mine, că e înfumurat şi egocentric. Cred că Jean-Felix îşi închipuie că într-o bună zi o să mă câştige de partea sa şi o să-i cad la picioare. Ceea ce nu pricepe e că prin fiecare comentariu meschin şi remarcă muşcătoare mă împinge şi mai mult în braţele lui Gabriel.

Jean-Felix face aluzie întotdeauna la prietenia noastră care durează de mult, mult timp – cu asta se agaţă de mine – intensitatea acelor primi ani, când era doar „noi împotriva lumii întregi”. Dar nu cred că Jean-Felix îşi dă seama că se agaţă de o parte a vieţii mele în care nu eram fericită. Şi orice dram de afecţiune am faţă de Jean-Felix este pentru acea perioadă. Suntem ca un cuplu căsătorit din care a dispărut iubirea. Azi îmi dau seama cât de mult îmi displace omul.

— Lucrez, am zis. Trebuie să mă ocup de asta, aşa că dacă nu ţi-e cu supărare…

Jean-Felix s-a strâmbat.

— Îmi ceri să plec? Te urmăresc pictând de când ai pus prima dată mâna pe pensulă. Dacă te-am împiedicat să lucrezi în toţi aceşti ani, mi-ai fi putut spune ceva mai devreme.

— Spun ceva acum.

Faţa îmi ardea şi simţeam că mă înfurii. Nu mă puteam stăpâni. Am încercat să pictez, însă mâna îmi tremura. Simţeam că Jean-Felix se uită la mine – îi puteam auzi de-a binelea mintea funcţionând – ticăind, zbârnâind, învârtindu-se.

— Te-am supărat, a zis, în cele din urma. De ce?

— Tocmai ţi-am spus. Nu poţi să tot dai buzna aşa. Trebuie să-mi trimiţi un mesaj sau să suni.

— Nu mi-am dat seama că am nevoie de invitaţie scrisă ca să-mi văd cea mai bună prietenă.

A fost o pauză. Îi picase prost. Presupun ca nu exista altă modalitate. Nu plănuisem să i-o spun aşa – aveam de gând să-i dau vestea mai blând. Dar, cumva, nu m-am putut stăpâni. Şi chestia ciudată e că *voiam* să-l rănesc. Voiam să fiu brutală.

— Jean-Felix, ascultă-mă.

— Ascult.

— Nu există o modalitate uşoară să o spun. Dar, după expoziţie, e vremea să se schimbe ceva.

— Ce să se schimbe?

— Să se schimbe galeria. În ceea ce mă priveşte.

Jean-Felix s-a uitat la mine uluit. Arăta ca un băieţel, gata să izbucnească în lacrimi, dar mi-am dat seama că nu simţeam decât iritare.

— E vremea unui nou început, am zis. Pentru amândoi.

— Presupun că asta e ideea lui Gabriel?

— Gabriel n-are nimic de-a face cu asta.

— Mă urăşte de moarte.

— Vorbeşti prostii.

— Te-a înveninat împotriva mea. Am văzut asta. O face de ani întregi.

— Nu-i adevărat.

— Ce altă explicaţie există? Ce alt motiv ai putea avea ca să-mi înfigi cuţitul în spate?

— Nu fi atât de melodramatic. E vorba doar despre galerie. Nu-i vorba despre noi doi. O să fim în continuare prieteni. Mai putem sta la taclale.

— Dacă mai întâi îţi trimit un mesaj sau sun? A râs şi a început să vorbească repede, ca şi cum ar fi încercat să-şi descarce sufletul înainte să-l pot opri. Oho, a zis, oho, oho. În tot acest timp am crezut cu adevărat în ceva, ştii, în relaţia dintre noi doi – şi acum ai hotărât că nu înseamnă nimic. Pur şi simplu. Nimeni nu ţine la tine ca mine, ştii. Nimeni.

— Jean-Felix, te rog…

— Nu-mi vine să cred că ai hotărât şi gata.

— Tot vreau să-ţi spun de-o vreme.

Era clar că spusesem ceva nepotrivit. Jean-Felix părea stupefiat.

— Cum adică de-o vreme? De cât timp?

— Nu ştiu. De-o vreme.

— Şi ai jucat un rol în faţa mea? Asta e? Sfinte Dumnezeule, Alicia. Nu pune capăt aşa. Nu te lepăda de mine aşa.

— Nu mă lepăd de tine. Nu mai fi aşa de teatral. O să fim întotdeauna prieteni.

— Hai s-o luăm mai uşurel. Ştii de ce-am venit? Ca să te invit la teatru vineri. A scos din haină două bilete şi mi le-a arătat – erau pentru o tragedie de Euripide, la Naţional. Aş vrea să vii cu mine. E un mod mai civilizat de a-ţi lua rămas-bun, nu crezi? De dragul vremurilor de demult. Nu spune nu.

Am şovăit. Era ultimul lucru pe care aş fi vrut să-l fac. Dar nu voiam să-l supăr şi mai tare. În momentul acela cred că aş fi fost de acord cu orice, doar să-l urnesc de acolo. Aşa că am spus da.

Ora 22.30

Când Gabriel a venit acasă, i-am spus ce s-a întâmplat cu Jean-Felix. A zis că oricum nu înţelesese niciodată prietenia noastră. A zis că Jean-Felix are ceva care îţi dă fiori şi că nu-i place felul în care se uită la mine.

— Şi cum se uită?

— Ca şi când ai fi proprietatea lui, ceva de genul ăsta. Cred că ar trebui să părăseşti galeria acum, înainte de expoziţie.

— Nu pot să fac asta, e prea târziu. Nu vreau să mă urască. Nu ştii cât de răzbunător e.

— S-ar zice că ţi-e frică de el.

— Nu-mi este. Doar că mi-e mai uşor aşa, să mă desprind treptat.

— Cu cât mai curând, cu atât mai bine. E îndrăgostit de tine. Ştii asta, nu?

N-am protestat însă Gabriel se înşală. Jean-Felix nu-i îndrăgostit de mine. E mai legat de tablourile mele decât de mine. Ceea ce e încă un motiv să mă îndepărtez de el. Lui Jean-Felix nu-i pasă deloc de mine. Totuşi, Gabriel are dreptate în privinţa unui lucru.

Mi-e frică de el.

23

L-am găsit pe Diomedes în cabinetul său. Stătea pe un taburet în faţa harpei cu coarde aurii.

— E un obiect minunat, am zis.

Diomedes a încuviinţat.

— Şi e foarte greu să cânţi la el. A demonstrat, alunecând cu degete iubitoare peste coarde. În încăpere a răsunat o cascadă de sunete. Ai vrea să încerci?

Am zâmbit şi am clătinat din cap. A râs.

— Te tot întreb, vezi tu, nădăjduind că o să te răzgândeşti. Nu renunţ niciodată.

— Nu prea am talent la muzică. Mi-a spus-o, deloc pe ocolite, profesorul meu de muzică de la şcoală.

— La fel cu terapia, în muzică este vorba despre o relaţie, care depinde în întregime de profesorul pe care îl alegi.

— Nu încape îndoială că asta e adevărat.

A aruncat o privire pe fereastră şi a dat din cap spre cerul care se întuneca.

— Norii aceia au zăpadă în ei.

— Mie mi se par nori de ploaie.

— Nu, e zăpadă, a zis. Crede-mă, mă trag dintr-un lung şir de păstori greci. În seara asta o sa ningă.

Diomedes le-a aruncat norilor o ultimă privire plină de speranţă, apoi s-a întors din nou spre mine.

— Cu ce te pot ajuta, Theo?

— Uite.

Am făcut cartea să alunece peste birou. S-a uitat la ea.

— O tragedie scrisă de Euripide.

— Asta văd. De ce mi-o arăţi?

— Păi, e *Alcesta* – titlul pe care Alicia l-a dat autoportretului pictat după uciderea lui Gabriel.

— O, da, da, aşa e. S-a uitat la carte cu mai mult interes. Şi-a atribuit rolul unei eroine tragice.

— Se poate. Trebuie să recunosc că sunt în ceaţă. M-am gândit că poate te vei descurca mai bine decât mine.

— Pentru că sunt grec? A râs. Presupui că eu cunosc foarte bine toate tragediile greceşti?

— Păi, mai bine decât mine, în orice caz.

— Nu văd de ce. E ca şi cum ai presupune că orice englez cunoaşte foarte bine opera lui Shakespeare. Mi-a aruncat un zâmbet compătimitor. Ai noroc că asta e diferenţa între ţările noastre. Fiecare grec cunoaşte tragediile. Tragediile sunt miturile noastre, istoria noastră – sângele nostru.

— Atunci vei putea să mă ajuţi în privinţa acesteia.

Diomedes a luat cartea şi a răsfoit-o.

— Şi care e problema ta?

— Problema mea este faptul că ea nu vorbeşte. Alcesta moare în locul soţului ei. Iar la sfârşit învie, dar rămâne tăcută.

— Aha. La fel ca Alicia.

— Da.

— Din nou, pun întrebarea – care e problema ta?

— EI bine, evident, există o legătură, dar n-o înţeleg. De ce nu vorbeşte Alcesta la sfârşit?

— Păi, tu ce crezi?

— Nu ştiu. Poate că e copleşită de emoţie?

— Se poate. Ce fel de emoţie?

— Bucurie?

— Bucurie? A râs. Theo, gândeşte-te. Tu cum te-ai simţi? Persoana pe care o iubeşti cel mai mult pe lume te-a condamnat să mori, din pricina laşităţii sale. Asta e o mare trădare.

— Vrei să zici că era supărată?

— N-ai fost trădat niciodată?

Întrebarea m-a străpuns ca un cuţit. Am simţit că mă înroşesc. Buzele mi s-au mişcat, dar n-a ieşit

niciun sunet.

Diomedes a zâmbit.

— Văd că ai fost. Aşadar… spune-mi. Cum se simte Alcesta?

— Mânioasă. Este… mânioasă.

— Da. Diomedes a încuviinţat din cap. Mai mult decât mânioasă. E devastată – de furie. A chicotit. Nu te poţi abţine să nu te întrebi cum va fi în viitor relaţia dintre Alcesta şi Admet. Încrederea, odată pierdută, e greu de regăsit.

A fost nevoie de câteva clipe până să mă încumet să vorbesc.

— Şi Alicia?

— Ce-i cu ea?

— Alcesta a fost condamnată la moarte de laşitatea soţului. Iar Alicia…

— Nu, Alicia n-a murit… Nu fizic. A lăsat cuvântul în aer. Din punct de vedere *psihic*, pe de alta parte…

— Vrei să spui că s-a întâmplat ceva – care i-a ucis spiritul… Care i-a ucis sentimentul că e vie?

— S-ar putea.

Mă simţeam nemulţumit. Am luat cartea şi m-am uitat la ea. Pe copertă era o statuie antică – o femeie frumoasă imortalizată în marmură. M-am uitat la ea, gândindu-mă la ceea ce-mi spusese Jean-Felix.

— Dacă Alicia e moartă… ca Alcesta, atunci trebuie s-o readucem la viaţă.

— Corect.

— M-am gândit că, dacă pictura este pentru Alicia mijlocul ei de exprimare, ce-ar fi să-i oferim un glas?

— Şi cum să facem asta?

— Ce-ar fi s-o lăsăm să picteze?

Diomedes mi-a aruncat o privire surprinsă – urmată de o fluturare neglijentă a mâinii.

— Face deja terapie prin pictură.

— Nu vorbesc despre terapia prin pictură. Vorbesc despre ideea ca Alicia să lucreze în felul ei

– singură, cu propriul spaţiu de creaţie. S-o lăsăm să se exprime, să-şi elibereze emoţiile. Asta ar putea face minuni.

Diomedes n-a răspuns o vreme. A chibzuit.

— Va trebui să aranjezi cu cea care se ocupă de terapia prin pictură. Te-ai întâlnit cu ea? Rowena Hart? Nu-i uşor de convins.

— O să stau de vorbă cu ea. Dar am binecuvântarea ta?

Diomedes a ridicat din umeri.

— Dacă o poţi convinge pe Rowena, dă-i drumul. Îţi pot spune de pe acum – n-o să-i placă ideea. N-o să-i placă deloc.

24

— Cred că e o idee minunată, a zis Rowena.

— Da? Am încercat să nu-mi arăt surprinderea. Chiar aşa?

— O, da. Singura problemă e că Alicia n-o să vrea.

— Ce te face să fii atât de sigură?

Rowena a pufnit cu dispreţ.

— Pentru că Alicia este cea mai puţin simţitoare, cea mai necomunicativă japiţă cu care am lucrat vreodată.

— Ah.

Am urmat-o pe Rowena în sala de pictură. Podeaua era stropită cu vopsele ca un mozaic abstract, iar pereţii erau acoperiţi cu lucrări – unele dintre ele bune, cele mai multe doar ciudate. Rowena avea părul blond şi scurt, o încruntare săpată adânc şi un aer sceptic, fără îndoială din pricina şirului nesfârşit de pacienţi care nu cooperau. Alicia era, clar, una dintre aceste dezamăgiri.

— Nu participă la terapia prin pictură? am zis.

— Nu. Rowena a continuat să pună teancuri de picturi pe un raft în timp ce vorbea. Am avut mari speranţe când s-a alăturat grupului – am făcut tot ce mi-a stat în puteri ca să se simtă bine-venită –, nimic decât să stea acolo, holbându-se la coala albă. Nimic n-o poate face să picteze sau măcar să ia un creion şi să deseneze. E un exemplu îngrozitor pentru ceilalţi.

Am dat din cap compătimitor. Scopul terapiei prin pictură este să-i faci pe pacienţi să deseneze şi să picteze şi, lucru şi mai important, să vorbească despre creaţiile lor, legându-le de starea emoţională. E o modalitate foarte bună de a-ţi aşterne, literalmente, subconştientul pe hârtie – unde putem să ne gândim la el şi să vorbim despre el. Ca întotdeauna, este vorba despre iscusinţa

individuală a terapeutului. Ruth spunea că există prea puţini terapeuţi iscusiţi sau intuitivi – majoritatea nu sunt decât instalatori. Rowena era, după părerea mea, în foarte mare măsură un instalator. Era limpede că se simte desconsiderată de către Alicia. Am încercat să fiu cât mai împăciuitor cu putinţă.

— Poate că pentru ea e dureros, am sugerat cu blândeţe.

— Dureros?

— Păi, nu poate să fie uşor pentru un pictor de valoarea ei să stea şi să picteze împreună cu ceilalţi pacienţi.

— De ce nu? Pentru că e mai presus de asta? I-am văzut tablourile. Nu consider că au o valoare prea mare.

Şi-a încreţit buzele de parcă ar fi gustat ceva neplăcut.

Aşadar, iată de ce Rowenei nu-i plăcea de Alicia – era invidioasă.

— Oricine poate să picteze aşa, a zis. Nu-i grei să reprezinţi ceva în stilul foto-realist – ce e mai greu e să ai un punct de vedere în privinţa subiectului.

Nu voiam să mă angajez într-o dispută pe tema artei Aliciei.

— Prin urmare, ceea ce spui e că ai fi uşurată dacă te-aş scăpa de ea?

Rowena mi-a aruncat o privire pătrunzătoare.

— Eşti bine-venit s-o iei.

— Mulţumesc. Îţi sunt recunoscător.

Rowena a pufnit dispreţuitoare.

— Va trebui să cumperi tu materialele de pictură. Bugetul meu nu include şi vopsele pe bază de ulei.

25

— Trebuie să fac o mărturisire.

Alicia nu s-a uitat la mine. Am continuat, urmărind-o cu atenţie.

— S-a nimerit să trec pe lângă vechea ta galerie într-o zi când eram în Soho. Aşa că am intrat. Directorul a avut amabilitatea să-mi arate unele dintre lucrările tale. E un vechi prieten de-al tău? Jean-Felix Martin?

Am aşteptat o reacţie. Nimic.

— Sper să nu consideri asta o invadare a intimităţii tale. Poate că ar fi trebuit să te întreb mai întâi. Sper că nu te deranjează.

Nicio reacţie.

— Am văzut două tablouri pe care nu le mai văzusem. Cel cu mama ta… Şi cel cu mătuşa ta, Lydia Rose.

Alicia şi-a ridicat încet capul şi m-a privit. Era în ochii săi o expresie pe care n-o mai văzusem. Nu-mi dădeam seama ce. Oare era… amuzament?

— Pe lângă interesul evident pentru mine – ca terapeut al tău, vreau să zic –, mi s-a părut că tablourile afectează privitorul la un nivel personal. Sunt lucrări extrem de puternice.

Alicia şi-a plecat privirea. Îşi pierdea interesul. Am continuat iute:

— M-au izbit două lucruri. În tabloul cu accidentul de maşină al mamei tale lipseşte ceva din tablou… Tu. Nu te-ai pictat în maşină, cu toate că erai acolo.

Nicio reacţie.

— M-am întrebat dacă nu cumva înseamnă că nu te poţi gândi la asta decât ca la tragedia ei? Pentru că a murit? Dar, de fapt, în acea maşină era şi o fetiţă. O fată ale cărei sentimente de pierdere bănuiesc că n-au fost niciodată confirmate, nici trăite deplin.

Capul Aliciei s-a mişcat. Mi-a aruncat o privire. Era o privire provocatoare. Atinsesem ceva. Am mers mai departe…

— L-am întrebat pe Jean-Felix despre autoportretul tău, *Alcesta.* Despre înţelesul lui. Şi a sugera să citesc asta.

Am scos cartea cu piesa *Alcesta.* Am împins-o peste măsuţă. Alicia i-a aruncat o privire.

— „Şi ea de ce-a rămas acuma fără glas?" Asta întreabă Admet. Şi eu îţi pun aceeaşi întrebare, Alicia. Ce anume nu poţi să spui? De ce trebuie să păstrezi tăcerea?

Alicia a închis ochii – făcându-mă să dispar. Conversaţia era încheiată. M-am uitat la ceasul de pe peretele din spatele ei. Şedinţa aproape se terminase. Mai rămăseseră vreo două minute.

Îmi păstrasem până acum atuul. Şi l-am jucat, cu o nervozitate despre care speram să nu se vadă.

— Jean-Felix a făcut o sugestie. M-am gândit că e destul de bună. S-a gândit că ar trebui să ţi se permită să pictezi… Ţi-ar plăcea? Am putea să-ţi oferim un spaţiu personal, cu pânze şi pensule şi vopsele.

Alicia a clipit. Ochii i s-au deschis. Era ca şi cum în ei s-ar fi aprins o lumină. Erau ochii unui copil, mari şi nevinovaţi, fără dispreţ sau neîncredere. Culoarea părea să-i fi revenit pe chip. Dintr-odată, părea minunat de vie.

— Am vorbit cu profesorul Diomedes – a fost de acord, la fel şi Rowena… Aşa că depinde doar de tine, Alicia. Ce crezi?

Am aşteptat. Ea se holba la mine.

Şi apoi, în sfârşit, am primit ceea ce doream – o reacţie clară – un semn care mi-a spus că sunt pe calea cea bună.

A fost o mişcare mică. Mică de tot. Cu toate astea, spunea o grămadă de lucruri.

Alicia a zâmbit.

26

Cantina era cea mai caldă încăpere din The Grove.
Caloriferele se înşirau de-a lungul pereţilor; şi băncile cele mai apropiate de ele se umpleau întotdeauna primele. Prânzul era masa la care veneau cei mai mulţi, angajaţii şi pacienţii mâncând alături. Vocile ridicate ale comesenilor alcătuiau o cacofonie iscată de agitaţia neplăcută din momentele în care toţi pacienţii erau în aceeaşi încăpere.

Două angajate vesele din Caraibe râdeau şi pălăvrăgeau în vreme ce serveau cârnaţi cu piure de cartofi, peşte cu cartofi prăjiţi, pui cu curry; toate astea aveau o aromă mai bună decât gustul. Am ales peştele cu cartofi prăjiţi, ca răul cel mai mic dintre cele trei. În drum spre masă am trecut pe lângă Elif. Era înconjurată de gaşca ei, grupul celor mai dificile paciente, cu mutre posomorâte. Ea se plângea de mâncare.

— Nu mănânc mizeria asta, a zis, împingând deoparte tava.

Pacienta din dreapta a apucat tava, pregătindu-se să i-o ia din mâini, însă Elif i-a tras o palmă peste cap.

— Jigodie lacomă, a zbierat Elif. Dă-mi-o înapoi.

Asta a iscat un hohot de râs. Elif a smucit farfuria şi s-a aruncat asupra mâncării, care acum ispititoare.

Am observat că Alicia stătea singură, în fundul încăperii. Ciugulea dintr-o bucăţică de peşte ca o pasăre anorexică; o plimba prin farfurie, dar n-o ducea la gură. Am fost tentat pe jumătate să mă aşez lângă ea, dar am hotărât să n-o fac. Poate că, dacă şi-ar fi ridicat ochii şi m-ar fi privit, m-aş fi dus la ea. Însă şi-a ţinut ochii plecaţi, ca şi cum ar fi încercat să se izoleze de lucrurile şi de oamenii

din jur. Să mă duc acolo ar fi părut o încălcare a intimităţii, aşa că m-am aşezat la capătul altei mese, la ceva distanţă de paciente, şi am început să-mi mănânc peştele şi cartofii. Am luat doar o înghiţitură din peştele apos, care n-avea niciun gust, reîncălzit, dar încă rece în mijloc. Am fost de acord cu părerea lui Elif. Tocmai voiam să-l arunc la coş, când cineva s-a aşezat vizavi.

Spre surprinderea mea, era Christian.

— Eşti bine? a zis, dând din cap.

— Da, tu?

Christian n-a răspuns. S-a înfipt cu hotărâre în orezul cu curry, tare ca piatra.

— Am auzit că ai de gând s-o faci pe Alicia să picteze, a zis printre înghiţituri.

— Văd că veştile călătoresc repede.

— Aşa-i pe aici. E ideea ta?

Am şovăit.

— Da. Cred că o să fie bine pentru ea.

Christian m-a privit cu îndoială.

— Fii cu ochii-n patru, omule.

— Mulţumesc pentru avertisment. Dar nu-i necesar.

— Zic şi eu. Cei cu BPD sunt seducători. Iată ce se petrece aici. Nu cred că eşti deplin conştient de asta.

— N-o să mă seducă, Christian.

A râs.

— Cred că a făcut-o deja. Îi dai exact lucrul pe care-l doreşte.

— Îi dau lucrul de care are nevoie. E o diferenţă.

— De unde ştii de ce anume are nevoie? Te identifici prea mult cu ea. E evident. Ea e pacienta, ştii, nu tu.

M-am uitat la ceas, încercând să-mi maschez mânia.

— Trebuie să plec.

M-am ridicat şi am luat tava. Am pornit, însă Christian a strigat după mine:

— O să se întoarcă împotriva ta, Theo, a zis. Aşteaptă un pic. Să nu zici că nu te-am prevenit.

M-am simţit iritat. Şi iritarea nu m-a părăsit întreaga zi.

După program, am plecat de la The Grove şi m-am dus la magazinul din colţul străzii ca să-mi cumpăr un pachet de ţigări. Am pus în gură o ţigară, am aprins-o şi am tras adânc în piept, aproape fără să-mi dau seama ce fac. Mă gândeam la cele spuse de Christian, rumegându-le în vreme ce maşinile goneau pe lângă mine. „Cei cu BPD sunt seducători", l-am auzit spunând.

Era adevărat? De aceea eram aşa de iritat? Oare Alicia mă sedusese emoţional? Era limpede că asta credea Christian; şi nu mă îndoiam ca asta bănuia şi Diomedes. Oare aveau dreptate?

Scrutându-mi conştiinţa, m-am simţit încrezător că răspunsul era „nu". Voiam s-o ajut pe Alicia, da, însă eram, de asemenea, perfect capabil să rămân obiectiv în privinţa ei, să fiu vigilent, să păşesc cu atenţie şi să păstrez hotare solide.

Mă înşelam, desigur. Era deja prea târziu; cu toate că n-aş fi recunoscut nici măcar în sinea mea.

L-am sunat pe Jean-Felix la galerie. L-am întrebat ce s-a întâmplat cu materialele de pictură ale Aliciei – vopselele, pensulele şi pânzele.

— Sunt toate într-un depozit?

A urmat o mică pauză până să răspundă.

— Păi, nu chiar… Am toate lucrurile ei.

— Da?

— Da. Am golit atelierul după proces şi am luat tot că fie păstrat – toate schiţele preliminare, caietele cu însemnări, şevaletul, vopselele – le ţin pentru ea.

— Frumos din partea ta.

— Aşadar, îmi urmezi sfatul? O laşi pe Alicia să picteze?

— Da, am zis. Dacă o să iasă sau nu ceva din asta, rămâne de văzut.

— O, ceva o să iasă. Vei vedea. Nu-ţi cer decât să mă laşi să văd tablourile terminate.

Avea în voce o notă ciudată, flămândă. Mi-a venit brusc în minte imaginea tablourilor Aliciei înfăşate în pături ca bebeluşii în acel depozit. Oare chiar le ţinea în siguranţă pentru ea? Sau pentru că nu suporta să se despartă de ele?

— Te-ar deranja să aduci materialele la The Grove? am zis. Ţi-ar fi la îndemână?

— Oh, eu…

A ezitat. I-am simţit neliniştea; m-am trezit sărindu-i în ajutor.

— Sau trec eu să le iau, dacă ţi-e mai uşor?

— Da, da, poate că aşa ar fi mai bine, a zis.

Lui Jean-Felix îi era frică să vină aici, îi era frică s-o vadă pe Alicia. De ce? Ce era între ei?

Care era lucrul cu care nu voia să se confrunte?

27

— La ce oră te întâlneşti cu prietena ta? am întrebat.

— La şapte. După repetiţie. Kathy mi-a dat cana ei de cafea. Dacă nu-ţi poţi aminti numele ei, Theo, e Nicole.

— Aşa-i, am zis şi am căscat.

Kathy mi-a aruncat o privire severă.

— Ştii, e un pic jignitor că nu-ţi aminteşti – e una dintre cele mai bune prietene ale mele. Ai fost la petrecerea ei când a plecat, ce mama naibii.

— Sigur că mi-o amintesc pe Nicole. I-am uitat doar numele, asta-i tot.

Kathy şi-a dat ochii peste cap.

— Cum zici tu. Drogatule. Mă duc să fac duş, a zis şi a plecat din bucătărie.

Am zâmbit în sinea mea.

La şapte.

La şapte fără un sfert mergeam de-a lungul râului spre locul unde se ţinea repetiţia lui Kathy, pe South Bank.

M-am aşezat pe o bancă peste drum de sala de repetiţii, cu spatele la intrare, astfel încât Kathy să nu mă vadă imediat dacă ieşea mai devreme. Din când în când întorceam capul ca să arunc o privire peste umăr. Dar uşa se încăpăţâna să rămână închisă.

Şi apoi, la şapte şi cinci minute, s-a deschis. S-au auzit discuţii însufleţite şi râsete, în timp ce actorii plecau din clădire. Se împrăştiau în grupuri de câte doi sau trei. Nici urmă de Kathy.

Am aşteptat cinci minute. Zece minute. Şi şuvoiul de oameni s-a oprit, n-a mai ieşit nimeni. Probabil că n-o văzusem. Trebuie să fi plecat înainte să ajung eu. În afară, fireşte, de cazul în care nici nu fusese aici? Să fi minţit despre repetiţie?

M-am ridicat şi m-am dus la uşă. Trebuia să fiu sigur. Dacă era încă înăuntru şi mă vedea, ce-ar fi fost? Ce scuză aş putea să găsesc? Am venit să-i fac o surpriză? Da – aş putea spune că sunt acolo ca să le duc pe ea şi pe „Nicole” la cină. Iar Kathy avea să se frământe şi să iasă din impas cu o minciună, cine ştie ce scuză de tot rahatul – „Nicole era bolnavă, Nicole a contramandat întâlnirea” –, iar eu şi Kathy am ajunge să petrecem o seară stânjenitoare între patru ochi. Alta seară cu tăceri lungi.

Am întins mâna spre uşa de la intrare. Am şovăit un pic, am apucat clanţa verde, ruginită, şi am deschis uşa. Şi iată-mă înăuntru.

Era un spaţiu gol, cu pardoseală din ciment. Mirosea a umezeală. Sala de repetiţii a lui Kathy era la etajul patru – se văita că trebuia să urce în fiecare zi până acolo –, aşa că m-am dus la scara principală. Am ajuns la etajul unu şi porneam spre al doilea, când am auzit o voce pe scară, venind de la etajul de deasupra. Era Kathy. Vorbea la telefon:

— Ştiu, îmi pare rău. Ne vedem curând. Nu mai durează mult. Bine, bine, pa.

Am îngheţat – mai erau câteva secunde şi dădeam nas în nas – şi apoi m-am năpustit în jos şi m-am ascuns după colţ. Kathy a trecut pe lângă mine fără să mă vadă. A ieşit pe uşă. A trântit-o.

M-am grăbit după ea şi am părăsit clădirea. Kathy se îndepărta, mergând repede spre pod. Am urmat-o, făcând slalom printre navetişti şi turişti, încercând să păstrez distanţa fără s-o scap din ochi.

A traversat podul şi a coborât în staţia de metrou Embankment. M-am dus după ea, întrebându-mă ce tren o să ia.

Dar n-a urcat în metrou. A trecut prin staţie şi a ieşit pe partea cealaltă. A mers mai departe spre Charing Cross Road. Am urmat-o. Am stat la câţiva paşi în spatele ei la stop. Apoi am traversat Charing Cross Road şi am intrat în Soho. Am mers

după ea pe străzile înguste. A cotit la dreapta, apoi la stânga, apoi iar la dreapta. După care s-a oprit brusc. A stat la colţul lui Lexington Street. Şi a aşteptat.

Prin urmare, aici se întâlneau. Un loc bun – central, cu multă lume, anonim. Am şovăit, apoi m-am strecurat într-un local din colţ. M-am aşezat la bar. Oferea prin vitrină o vedere liberă spre Kathy, peste drum. Barmanul, plictisit, cu o barbă neîngrijită, mi-a aruncat o privire.

— Mda?

— O halbă. Guinness.

A căscat şi s-a dus în celălalt capăt al barului ca să-mi toarne o halbă. N-o scăpăm din ochi pe Kathy. Eram sigur că nu m-ar putea vedea prin vitrină chiar dacă s-ar fi uitat încoace. La un moment dat Kathy chiar s-a uitat – drept la mine. Inima mi s-a oprit o secundă – am fost sigur că m-a observat – dar nu, privirea i-a alunecat mai departe.

Minutele treceau şi Kathy aştepta. Ca şi mine. Mi-am băut berea încet, urmărind-o. Nu se grăbea, oricine o fi fost el. Ei nu-i plăcea asta. Lui Kathy nu-i plăcea să fie obligată să aştepte, cu toate ca ea întârzia mereu. Vedeam că se enervează, se încruntă şi se uită la ceas.

Şi apoi un bărbat a trecut strada spre ea. În cele câteva secunde cât a traversat deja îl măsurasem şi-l evaluasem. Era bine făcut. Avea părul lung până la umeri, blond – ceea ce m-a surprins, deoarece Kathy spunea întotdeauna ca n-o atrag decât bărbaţii cu păr negru şi ochi ca ai mei – doar dacă, desigur, asta nu era altă minciună.

Însă bărbatul a trecut pe alături. Ea nici măcar nu l-a privit. Curând, nu l-am mai văzut. Deci, nu era el. M-am întrebat dacă nu cumva Kathy şi eu gândeam acelaşi lucru – că a lăsat-o cu ochii în soare.

Şi apoi a făcut ochii mari. A zâmbit. A făcut semn cu mâna peste stradă – cuiva care nu se

vedea. În sfârşit, mi-am zis. E el. Mi-am întins gâtul să văd…

Şi, spre surprinderea mea, o blondă care arăta ca o târfă, de vreo treizeci de ani, cu o fustă cum nu se poate mai scurtă şi tocuri neverosimil de înalte, s-a îndreptat clătinându-se până la Kathy. Am recunoscut-o pe dată. Nicole. S-au salutat îmbrăţişându-se şi pupându-se. Au plecat la braţ, vorbind şi râzând. Aşadar, Kathy nu minţise că se întâlneşte cu Nicole.

Mi-am înregistrat cu un şoc emoţiile – ar fi trebuit să fiu extrem de uşurat că îmi spusese adevărul. Ar fi trebuit să fiu recunoscător. Însă nu eram.

Eram dezamăgit.

28

— Ei bine, ce zici, Alicia? Multă lumină, nu? Îţi place?

Yuri îi arăta cu mândrie noul atelier. Fusese ideea lui să rechiziţionăm camera nefolosită de lângă „acvariul cu peştişori aurii”, şi am fost de acord – părea o idee mai bună decât să împărţim sala de terapie prin pictură a Rowenei, lucru care, dată fiind ostilitatea ei, ar fi creat probleme. Acum Alicia putea să aibă propria încăpere, era liberă să picteze oricând avea chef şi fără să fie întreruptă.

Alicia s-a uitat în jur. Şevaletul ei fusese despachetat şi aşezat la fereastră, unde era cea mai multă lumină. Cutia cu vopsele era deschisă pe o masă. Yuri mi–a făcut semn cu ochiul când Alicia s-a apropiat de masă. Era entuziasmat de planul acesta cu pictura, şi îi eram recunoscător pentru sprijin – Yuri era un aliat util, pentru că era de departe cel mai îndrăgit membru al personalului de către pacienţi, în orice caz. A dat din cap spre mine, zicând: „Noroc, acum eşti pe cont propriu”. Apoi a plecat. Uşa s-a închis în urma lui cu o bufnitură. Însă Alicia n-a părut să audă.

Era în propria lume, aplecată peste masă, cercetându-şi vopselele cu un surâs. A luat în mână pensulele din păr de zibelină şi le-a mângâiat de parcă ar fi fost flori gingaşe. A desfăcut trei tuburi cu vopsea – albastru de Prusia, galben indian, roşu de cadmiu – şi le-a pus unul lângă altul. Apoi s-a răsucit spre pânza albă de pe şevalet. A examinat-o. A stat acolo mult timp. Părea că intră într-un fel de transă, o reverie – mintea îi era altundeva, evadase cumva, călătorise departe de celula asta –, până ce, în cele din urmă, a ieşit din ea şi s-a întors iar spre masă. A stors pe paletă nişte vopsea albă şi a amestecat-o cu un strop de roşu. A trebuit să amestece culorile cu o pensulă: cuţitele pentru

vopsele au fost confiscate de Stephanie de îndată ce au ajuns la The Grove, din motive evidente.

Alicia a ridicat pensula spre pânză şi a făcut un semn. O singură tuşă de roşu în mijlocul spaţiului alb.

A privit-o o vreme. Apoi a făcut alt semn. Şi altul. Curând, picta fără pauză sau şovăială, cu o fluiditate deplină a mişcărilor. Era un fel de dans între Alicia şi pânză. Stăteam acolo, privind formele pe care le crea.

Am rămas tăcut, de-abia cutezând să răsuflu. Aveam impresia că asist la un moment intim, privind un animal sălbatic care fată. Şi, cu toate că Alicia era conştientă de prezenţa mea, nu părea s-o deranjeze. În timp ce picta, ridica din când în când privirea şi se uita la mine.

Aproape ca şi cum m-ar fi studiat.

În următoarele zile tabloul a început să prindă formă, în mare la început, abia schiţat, dar din ce în ce mai clar, apoi a răsărit din pânză cu o izbucnire de strălucire curată, foto-realistă.

Alicia pictase o clădire din cărămidă netencuită, un spital – neîndoielnic The Grove. Era în flăcări, arzând din temelii. Se desluşeau două siluete pe scara de incendiu. Un bărbat şi o femeie care fugeau de foc. Femeia era, neîndoielnic Alicia, cu părul roşcat de aceeaşi culoare ca flăcările. În bărbat m-am recunoscut pe mine. O duceam pe Alicia în braţe, ţinând-o sus în vreme ce flăcările îmi lingeau gleznele.

Nu-mi dădeam seama dacă eram înfăţişat în vreme ce o salvam pe Alicia sau eram pe cale s-o arunc în flăcări.

29

— E ridicol, a zis. Vin aici de ani întregi şi nimeni nu mi-a spus vreodată că trebuie să sun înainte. Nu pot să aştept toată ziua. Sunt o persoană extrem de ocupată.

O americancă stătea la biroul de recepţie, plângându-i-se cu glas ridicat lui Stephanie Clarke. Am recunoscut-o pe Barbie Hellmann din ziare şi din reportajele TV despre crimă. Era vecina Aliciei din Hampstead, care auzise împuşcăturile în noaptea uciderii lui Gabriel şi sunase la poliţie.

Barbie era o californiană blondă de vreo şaizeci şi cinci de ani, poate mai în vârstă. Parcă se îmbăiase în Chanel N° 5 şi făcuse o grămadă de operaţii estetice. Numele i se potrivea – arăta ca o păpuşă Barbie uimită. Era evident genul de femeie obişnuită să obţină ceea ce vrea – de unde protestele sonore la recepţie, când a descoperit că trebuie să programeze o întâlnire ca să viziteze un pacient.

— Vreau să vorbesc cu directorul, a zis, cu un gest înfumurat, de parcă ar fi fost într-un restaurant, nu într-o instituţie psihiatrică. E absurd. Unde e?

— Eu sunt directoarea, doamnă Hellmann, a zis Stephanie. Ne-am mai întâlnit.

A fost prima dată când am simţit o vagă simpatie pentru Stephanie; era greu să n-o compătimeşti pentru că era ţinta atacului lui Barbie. Barbie vorbea mult şi vorbea repede, fără pauze, nelăsându-i timp adversarului să răspundă.

— Ei bine, n-ai pomenit niciodată despre programări. Barbie a râs tare. Pentru numele lui Dumnezeu, e mai uşor să obţii o masă la The Ivy.

M-am alăturat lor şi i-am zâmbit nevinovat lui Stephanie.

— Pot să vă ajut?

Stephanie mi-a aruncat o privire iritată.

— Nu, mulţumesc. Mă descurc.

Barbie m-a măsurat din cap până-n picioare cu oarecare interes.

— Cine eşti?

— Sunt Theo Faber. Terapeutul Aliciei.

— A, da? a zis Barbie. Ce interesant.

Era evident că terapeuţii sunt ceva la care se poate raporta; spre deosebire de directorii de clinici. De atunci încolo mi s-a adresat doar mie, tratând-o pe Stephanie ca şi cum n-ar fi fost decât o recepţioneră; chestie care, trebuie să recunosc, m-a amuzat într-un fel destul de răutăcios.

— Trebuie să fii nou, dacă nu ne-am cunoscut? a zis Barbie. Am deschis gura să răspund, dar ea a fost mai iute. De obicei vin cam o dată la două luni; am lipsit un pic mai mult de data asta pentru că m-am dus în SUA să-mi văd neamurile, dar de cum m-am întors mi-am zis că trebuie s-o vizitez pe Alicia mea – mi-e aşa de dor de ea. Alicia a fost cea mai bună prietenă a mea, ştii.

— Nu, nu ştiam.

— O, da. Când s-au mutat lângă mine, i-am ajutat mult pe Alicia şi pe Gabriel să se integreze în cartier. Eu şi Alicia am ajuns să fim extrem de apropiate. Ne făceam confidenţe despre absolut *tot*.

— Înţeleg.

Yuri a apărut la recepţie şi i-am făcut semn să se apropie.

— Doamna Hellmann a venit s-o vadă pe Alicia, am zis.

— Spune-mi Barbie, dragule. Yuri şi cu mine suntem prieteni vechi, a zis, făcându-i semn cu ochiul lui Yuri. Ne ştim de un car de ani. Problema nu e el. E doamna asta de aici…

A făcut un semn dispreţuitor spre Stephanie, care în cele din urmă a prins ocazia să vorbească.

— Îmi pare rău, doamnă Hellmann, a zis Stephanie, însă politica spitalului s-a schimbat de când aţi fost aici anul trecut. Ne-am întărit

măsurile de securitate. De acum va trebui să sunaţi înainte…

— Of, Dumnezeule, trebuie s-o luăm *iar* de la capăt? O să încep să ţip dacă trebuie să mai aud asta o dată. De parcă viaţa n-ar fi şi aşa destul de complicată.

Stephanie s-a lăsat păgubaşă şi Yuri a condus-o pe Barbie înăuntru. I-am urmat.

Am intrat în camera vizitatorilor şi am aşteptat-o pe Alicia. Era o încăpere goală – o masă şi două scaune, fără ferestre şi cu o lumină de un galben bolnăvicios. Am stat în spate şi am urmărit-o pe Alicia intrând însoţită de două asistente. N-a avut nicio reacţie vizibilă la vederea lui Barbie. S-a dus la masă şi s-a aşezat fără să ridice privirea. Pe de altă parte, Barbie părea foarte emoţionată.

— Alicia, draga mea, mi-a fost dor de tine. Eşti aşa de slabă, n-a mai rămas nimic din tine. Te invidiez. Cum o duci? Femeia aia îngrozitoare aproape că nu m-a lăsat să te văd. A fost un *coşmar…*

Şi tot aşa, un şuvoi nesfârşit de flecăreală stupidă a lui Barbie, amănunte despre călătoria la San Diego ca să-şi vadă mama şi fratele. Alicia doar stătea acolo, tăcută, cu chipul ca o mască, fără să trădeze nimic, fără să arate nimic. După vreo douăzeci de minute a dat Domnul şi monologul s-a încheiat. Alicia a fost condusă afară de Yuri, la fel de nepăsătoare ca la venire. M-am apropiat de Barbie pe când pleca de la The Grove.

— Putem vorbi un pic? am zis.

Barbie a încuviinţat din cap, ca şi cum s-ar fi aşteptat la asta.

— Vrei să vorbim despre Alicia? Ar fi şi vremea să-mi pună cineva nişte afurisite de întrebări. Cei de la poliţie n-au vrut să asculte nimic – chestie idioată, pentru că Alicia îmi făcea tot timpul confidenţe, ştii? Despre tot. Mi-a spus lucruri pe care n-o să-ţi vina să le *crezi.*

Barbie a spus asta cu multă emfază şi mi-a aruncat un zâmbet cochet. Ştia că mi-a stârnit interesul.

— Cum ar fi? am zis.

Barbie a surâs enigmatic şi şi-a îmbrăcat haina de blană.

— Ei bine, nu pot să spun aici. Am întârziat deja destul. Vino pe la mine în seara asta – să zicem pe la şase.

Nu mă încânta ideea s-o vizitez pe Barbie acasă la ea – speram din tot sufletul să nu afle Diomedes. Însă n-aveam de ales – voiam să aflu ce anume ştia. M-am silit să zâmbesc.

— Care e adresa?

30

Casa lui Barbie era una dintre cele câteva aflate peste drum de Hampstead Heath, cu vedere spre unul dintre heleşteie. Era mare şi, dat fiind amplasamentul, probabil extrem de scumpă.

Barbie locuia în Hampstead de câţiva ani când Gabriel şi Alicia se mutaseră alături. Fostul ei soţ era un bancher de investiţii şi făcuse naveta între Londra şi New York până la divorţ. Şi-a găsit o versiune mai tânără şi mai blondă decât nevasta, iar Barbie s-a ales cu casa.

— Aşa că toată lumea a fost mulţumită, a zis ea, râzând. Mai ales eu.

Casa lui Barbie era zugrăvită în bleu, spre deosebire de celelalte case de pe stradă, care erau albe. Grădina din faţă era împodobită cu copăcei şi plante în ghivece.

Barbie m-a întâmpinat la uşă.

— Bună, scumpule. Mă bucur că eşti punctual. E semn bun. Pe aici.

Am urmat-o prin hol până în living. Casa mirosea ca o seră: era plină de plante cu şi fără flori – trandafiri, crini, orhidee peste tot. Tablouri, oglinzi şi fotografii înrămate erau înghesuite pe pereţi; statuete, vase şi alte obiecte de artă îşi disputau spaţiul de pe mese şi comode. Toate scumpe, dar îngrămădite aşa păreau lipsite de valoare. Ca reprezentare a minţii lui Barbie, asta sugera o lume interioară dezordonată, ca să nu zic mai mult. Mă ducea cu gândul la haos, îngrămădeală, lăcomie – foame imposibil de astâmpărat. Mă întrebam cum o fi fost copilăria ei.

Am dat deoparte două perne cu ciucuri ca să-mi fac loc şi m-am aşezat pe canapeaua mare, incomodă. Barbie a deschis dulăpiorul cu băuturi şi a scos două pahare.

— Ce vrei să bei? Aş zice că eşti băutor de whisky. Fostul meu soţ bea o vadră de whisky pe

zi. Zicea că are nevoie de el ca să mă suporte. A râs. De fapt, mă pricep la vinuri. Am fost la un curs în Franţa, în regiunea Bordeaux. Am un nas excelent.

S-a oprit să-şi tragă sufletul şi m-am grăbit să vorbesc cât aveam ocazia.

— Nu-mi place să beau whisky. Nu mă dau în vânt după băutură… Doar câte o bere, din când în când, de fapt.

— Oh. Barbie părea destul de necăjită. N-am bere.

— Păi, e în ordine. Nu vreau nimic de băut…

— Ei bine, eu da, scumpule. A fost o zi grea.

Barbie şi-a turnat un pahar mare de vin roşu şi s-a ghemuit pe fotoliu, ca şi cum s-ar fi pregătit de un taifas pe cinste.

— Sunt cu totul la dispoziţia ta, a zis, cu un zâmbet frivol. Ce vrei să ştii?

— Am vreo două întrebări, dacă nu te deranjează.

— Păi, dă-i drumul.

— A spus vreodată Alicia că merge la un medic?

— Un medic? Părea surprinsă de întrebare. Vrei să zici un psihiatru?

— Nu, vreau să zic medic medic.

— A, păi, eu nu… Barbie s-a oprit, şovăind. De fapt, acum, că pomeneşti asta, da, se ducea la cineva…

— Îi ştii numele?

— Nu, dar îmi amintesc că i-am spus de doctorul meu, Monks, care e absolut incredibil. Nu trebuie decât să se uite la tine ca să vadă imediat ce nu-i în ordine şi îţi spune exact ce să mănânci. E uimitor…

Au urmat o explicaţie lungă şi complicată despre cerinţele regimului stabilit de doctorul lui Barbie şi insistenţa să-l vizitez curând. Începeam să-mi pierd răbdarea. A fost nevoie de oarecare efort ca s-o aduc înapoi la oile noastre.

— Ai văzut-o pe Alicia în ziua crimei?

— Da, cu câteva ore înainte să se întâmple. A făcut o pauză ca să mai dea pe gât nişte vin. M-am dus pe la ea. Obişnuiam să mă înfiinţez acolo tot timpul la o cafea – mă rog, ea bea cafea, eu luam de obicei o sticlă cu ceva. Stăteam la taclale ore întregi. Eram tare apropiate, ştii.

„Tot repeţi asta“, mi-am zis în gând. Dar deja îi pusesem lui Barbie diagnosticul de aproape complet narcisistă; mă îndoiam că era în stare să se raporteze la alţii altfel decât în funcţie de propriile nevoi. Îmi închipuiam că Alicia nu vorbea cine ştie cât în timpul acestor vizite.

— Cum i-ai descrie starea de spirit în acea după-amiază?

Barbie a ridicat din umeri.

— Părea în ordine. O durea rău capul, asta-i tot.

— Nu era deloc nervoasă?

— Ar fi trebuit să fie?

— Păi, date fiind împrejurările…

Barbie mi-a aruncat o privire uimită.

— Doar nu crezi că-i vinovată? A râs. Of, scumpule, te credeam mai deştept.

— Mă tem că nu…

— Alicia *nici vorbă* să fie în stare să omoare pe cineva. Nu e o ucigaşă. Ascultă-mă pe mine. E nevinovată. Sunt sută la sută sigură.

— Sunt curios cum poţi fi sigură, date fiind dovezile…

— Nu dau doi bani pe ele. Am dovezile mele.

— Da?

— Chiar aşa. Dar mai întâi… Trebuie să ştiu că pot să am încredere în tine. Ochii lui Barbie îi sfredeleau înfometaţi pe ai mei. I-am susţinut privirea fără să clipesc. Şi atunci a trântit-o, uite-aşa: Vezi tu, a fost un *bărbat.*

— Un bărbat?

— Da. Care o supraveghea.

— Cum adică o supraveghea?

— Aşa cum am zis. O supraveghea. Le-am spus celor de la poliţie, dar n-au părut interesaţi. Şi-au

format părerea din clipa în care au găsit-o pe Alicia cu cadavrul lui Gabriel şi cu puşca. N-au vrut să asculte nici o altă poveste.

— Ce poveste mai exact?

— O să-ţi spun. Şi o să vezi de ce am vrut să vii în seara asta. Merită s-o auzi.

„Hai odată“, am gândit. Însă n-am zis nimic şi am zâmbit încurajator.

Şi-a umplut din nou paharul.

— A început cu vreo două săptămâni înainte de crimă. M-am dus pe la Alicia şi am băut amândouă ceva şi am observat că e mai tăcută decât de obicei. Am zis: „Eşti bine?“ Şi ea a izbucnit în plâns. N-o mai văzusem aşa niciodată. Plângea dezlănţuit. De obicei era aşa de reţinută, ştii… Însă în ziua aceea şi-a dat drumul. Era dată peste cap, scumpule, de-a dreptul dată peste cap.

— Ce a spus?

— M-a întrebat dacă am observat pe cineva zăbovind prin apropiere. Văzuse pe stradă un bărbat care se uita la ea. Barbie a şovăit. O să-ţi arăt. Mi-a trimis asta pe telefon.

Mâinile cu manichiură s-au întins după telefon, şi a căutat printre fotografiile din el. Mi-a împins telefonul în dreptul feţei.

M-am uitat la ecran. Mi-a trebuit o secundă ca să înţeleg ce văd. Fotografia neclară a unui copac.

— Ce e?

— A ce arată?

— Un copac?

— În spatele copacului.

În spatele copacului era o umflătură cenuşie – putea fi orice, de la un stâlp până la un câine mare.

— E un *bărbat,* a zis. Se vede clar silueta.

Nu eram convins, dar n-am protestat. Nu voiam să-i distrag atenţia lui Barbie.

— Spune mai departe, am zis.

— Asta-i tot.

— Dar ce s-a întâmplat?

Barbie a ridicat din umeri.

— Nimic. I-am zis Aliciei să le spună poliţiştilor – şi asta a fost când am descoperit că nu-i spusese nici măcar soţului.

— Nu i-a spus lui Gabriel? De ce?

— Nu ştiu. Am avut impresia că el nu-i un om prea înţelegător. Am insistat să le spună poliţiştilor. Vreau să zic, cum rămânea cu *mine?* Cu siguranţa mea? E pe afară unul care dă târcoale, şi eu sunt o femeie care locuieşte singură, ştii? Vreau să mă simt în siguranţă când merg seara la culcare.

— Alicia ţi-a urmat sfatul?

Barbie a scuturat din cap.

— Nu, nu l-a urmat. După câteva zile mi-a spus că vorbise cu soţul ei şi au ajuns la concluzia că ea îşi imaginase totul. M-a îndemnat să uit de asta şi m-a rugat să nu-i spun lui Gabriel dacă îl văd. Nu ştiu, toată treaba nu-mi mirosea a bine. Şi mi-a spus să şterg fotografia. N-am făcut-o; le-am arătat-o poliţiştilor când a fost arestată. Dar nu i-a interesat. Îşi formaseră deja părerea. Însă sunt convinsă că a fost mai mult acolo. Pot să-ţi spun…? Şi-a coborât glasul până la o şoaptă dramatică. Alicia era *speriată.*

Barbie a făcut o pauză de efect şi şi-a terminat de băut vinul. S-a întins după sticlă.

— Eşti sigur că nu vrei un păhărel?

Am refuzat din nou, i-am mulţumit, m-am scuzat şi am plecat. N-avea rost să mai stau; nu mai avea nimic altceva să-mi spună. Aveam mai mult decât destule la care să mă gândesc.

Era întuneric când am plecat de la ea. Am stat o vreme în dreptul casei de alături – vechea casă a Aliciei. Fusese vândută la puţin timp după proces, iar acum acolo locuia un cuplu de japonezi. Erau – după spusele lui Barbie – foarte neprietenoşi. Făcuse mai multe încercări de apropiere, cărora le-au rezistat. Am întrebat cum ar fi să locuiesc lângă Barbie, să se înfăţişeze tot timpul la mine acasă. M-am întrebat ce părere avea Alicia despre ea.

Am aprins o ţigară şi m-am gândit la ceea ce tocmai auzisem. Aşadar, Alicia i-a spus lui Barbie că se simte supravegheată. Probabil că poliţiştii au crezut că Barbie vrea să-şi dea importanţă şi a născocit totul, iată de ce i-au ignorat povestea. Nu eram surprins; era greu s-o iei în serios pe Barbie.

Asta însemna că Alicia a fost destul de speriată ca să ceară ajutorul lui Barbie – şi apoi al lui Gabriel. Şi apoi? Alicia a mai spus cuiva? Trebuia să aflu.

Mi-a venit brusc în minte o imagine cu mine în copilărie. Un băieţel aproape pe punctul de a exploda de îngrijorare, ţinând în mine toate temerile, toată durerea: umblând de colo colo la nesfârşit, neliniştit, îngrozit; singur cu teama de tatăl meu nebun. Nimeni căruia să-i spun. Nimeni care să mă asculte. Alicia trebuie să se fi simţit la fel de disperată, altfel nu şi-ar fi deschis niciodată sufletul în faţa lui Barbie.

M-am cutremurat şi am simţit în ceafă doi ochi. M-am răsucit, dar nu era nimeni acolo, eram singur. Strada era pustie, plină de umbre şi tăcută.

31

A doua zi dimineaţă am sosit la The Grove cu gândul să vorbesc cu Alicia despre ceea ce-mi povestise Barbie. Dar, de cum am ajuns la recepţie, am auzit răcnetele unei femei. Urlete de durere reverberând pe coridoare.

— Ce e? Ce se întâmplă?

Paznicul nu m-a băgat în seamă. A trecut în fugă pe lângă mine şi a intrat în salon. L-am urmat. Răcnetele au devenit mai tari când m-am apropiat. Am sperat ca Alicia era bine, că nu era implicată, dar cumva aveam o presimţire rea.

Am dat colţul. Asistente, paciente şi paznici se înghesuiau lângă „acvariul cu peştişori aurii”. Diomedes vorbea la telefon, chemând paramedicii. Avea cămaşa stropită cu sânge, dar nu al său. Două asistente stăteau în genunchi pe podea, ajutând o femeie care ţipa. Femeia nu era Alicia.

Era Elif.

Elif se zvârcolea, răcnind de durere, cu mâinile încleştate pe faţa plină de sânge. Din ochi îi curgea sânge. Ceva ieşea din orbită, înfipt în globul ocular. Arăta ca un băţ. Dar nu era un băţ. Am ştiut imediat ce este. Era o pensulă.

Alicia stătea la perete, ţinută strâns de Yuri şi de încă un asistent. Însă nu era nevoie să fie ţinută. Era foarte calmă, perfect liniştită, ca o statuie. Chipul ei îmi amintea foarte mult de tablou – *Alcesta*. Absent, fără nici o expresie. Gol. Se holba la mine.

Şi, pentru prima oară, mi-a fost frică.

32

— Cum se simte Elif? am întrebat.

Aşteptam în „acvariu” şi l-am prins pe Yuri când s-a întors din secţia de urgenţe.

— Stabilă, a zis, oftând adânc. Ceea ce e cel mai bun lucru pe care îl putem spera.

— Aş vrea s-o văd.

— Pe Elif? Sau pe Alicia?

— Pe Elif mai întâi.

Yuri a încuviinţat din cap.

— Vor ca în noaptea asta să se odihnească, dar mâine-dimineaţă te duc la ea.

— Ce s-a întâmplat? Erai aici? Presupun că Alicia a fost provocată?

Yuri a oftat din nou şi a ridicat din umeri.

— Nu ştiu. Elif se învârtea pe lângă atelierul Aliciei. Trebuie să fi fost o înfruntare. N-am idee de ce s-au încăierat.

— Ai cheia? Hai să mergem sa ne uităm. Să vedem dacă găsim nişte indicii.

Am Plecat din „acvariu“ şi ne-am dus în atelierul Aliciei. Yuri a descuiat uşa şi a deschis-o. A aprins lumina.

Şi acolo, pe şevalet, era răspunsul pe care îl căutam.

Tabloul Aliciei – tabloul cu The Grove arzând – fusese mâzgălit. Pe el era scris grosolan cu vopsea roşie cuvântul TÂRFĂ.

Am dat din cap.

— Ei bine, asta explica totul.

— Crezi că Elif a făcut asta?

— Cine altcineva?

Am găsit-o pe Elif în secţia de urgenţe. Stătea în capul oaselor în pat, cu o perfuzie în braţ. Capul îi era înfăşurat în bandaje groase, care îi acopereau un ochi. Era furioasă şi avea dureri.

— Cară-te dracului, a zis când m-a văzut.

Am tras un scaun lângă pat şi m-am aşezat. I-am vorbit cu blândeţe, respectuos.

— Îmi pare rău, Elif. Sincer. Ceea ce s-a întâmplat e un lucru groaznic. O tragedie.

— Ai al dracului de multă dreptate. Acum cară-te şi lasă-mă în pace.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Jigodia aia mi-a scos în mă-sa un ochi. Asta s a întâmplat.

— De ce-a făcut-o? V-aţi certat?

— Încerci să dai vina pe mine? N-am făcut nimic!

— Nu încerc să dau vina pe tine. Nu vreau decât să pricep de ce a făcut-o.

— Fincă îi lipseşte în mă-sa o doagă, d-aia.

— N-a avut nimic de-a face cu tabloul? Am văzut ce-ai făcut. L-ai mâzgălit, nu-i aşa?

Elif şi-a mijit ochiul teafăr, apoi l-a închis strâns.

— A fost un lucru rău, Elif. Nu-i justifică reacţia, totuşi…

— Nu d-aia a făcut-o.

Elif şi-a deschis ochiul şi s-a uitat la mine cu dispreţ. Am şovăit.

— Nu? Atunci de ce te-a atacat?

Buzele lui Elif s-au schimonosit într-un soi de zâmbet. N-a spus nimic. Am stat aşa câteva clipe. Eram pe cale să mă dau bătut, când a vorbit:

— I-am spus adevărul, a zis.

— Ce adevăr?

— Că eşti topit după ea.

Asta m-a uluit. Înainte să pot spune ceva, Elif a continuat, vorbind cu un dispreţ rece:

— Eşti căzut în freză după ea, omule. Asta i-am spus. „Te *iubeşte*“, i-am zis. „Te *iubeşte*... Theo şi Alicia stau într-un copac. Theo şi Alicia SE PUPĂ…“

Elif a izbucnit în râs, un râs piţigăiat, oribil. Mi-am imaginat urmarea – Alicia scoasă din fire,

răsucindu-se, ridicând pensula… şi înfigând-o în ochiul lui Elif.

— E nebună de legat, în mă-sa. Elif părea cât pe ce să izbucnească în lacrimi, chinuită, sleită. E dusă cu pluta.

Şi, privind rana ei bandajată, nu m-am putut împiedica să nu mă întreb dacă nu cumva avea dreptate.

33

Întâlnirea a avut loc în cabinetul lui Diomedes, însă Stephanie Clarke a preluat controlul de la bun început. Acum nu mai eram în lumea abstractă a psihologiei, ci pe tărâmul concret al sănătăţii şi siguranţei, eram în jurisdicţia ei şi o ştia. Judecând după tăcerea îmbufnată a lui Diomedes, era evident că o ştia şi el.

Stephanie stătea în picioare, cu braţele încrucişate; entuziasmul ei era palpabil. „E încântată”, mi-am zis, „să fie la cârmă şi să aibă ultimul cuvânt. Cât de tare trebuie s-o fi călcat pe bătături noi toţi, trecând peste cuvântul ei, coalizându-ne împotriva ei”. Acum îşi savura răzbunarea.

— Incidentul de ieri-dimineaţă a fost total inacceptabil, a zis. V-am prevenit că Alicia nu trebuie lăsată să picteze, dar aţi trecut peste mine. Privilegiile individuale stârnesc întotdeauna invidie şi resentimente. Ştiam că o să se întâmple ceva de felul ăsta. De acum încolo, siguranţa va fi pe primul loc.

— De aceea a fost pusă Alicia la izolare? am întrebat. În interesul siguranţei?

— E o ameninţare la adresa ei şi a celorlalţi. A atacat-o pe Elif; ar fi putut s-o omoare.

— A fost provocată.

Diomedes a clătinat din cap şi a intervenit în discuţie. Vorbea pe un ton plictisit.

— Nu cred că vreun nivel de provocare ar justifica acest gen de atac.

Stephanie a încuviinţat.

— *Exact.*

— A fost un incident izolat, am zis. A o pune pe Alicia la izolare nu e doar un act de cruzime – e un act barbar.

Văzusem pacienţi la izolare la Broadmoor, încuiaţi într-o încăpere mică, fără ferestre, în care

abia încăpea un pat, nici vorbă de alte obiecte de mobilier. Câteva ore sau zile petrecute la izolare erau de ajuns ca să scoată din minţi pe oricine, cu atât mai mult pe cineva care era deja instabil.

Stephanie a ridicat din umeri.

— Ca administrator al acestei clinici, am autoritatea să iau orice măsuri consider că sunt necesare. M-am consultat cu Christian şi a fost de acord cu mine.

— Cum să nu fie.

Din partea cealaltă a camerei, Christian mi-a aruncat un zâmbet încrezut. Simţeam şi privirea lui Diomedes. Ştiam ce gândesc ei – lăsam lucrurile să devină personale şi îmi lăsam sentimentele să iasă la iveală; dar nu-mi păsa.

— Închiderea ei nu e răspunsul. Trebuie să vorbim în continuare cu ea. Trebuie să înţelegem.

— Eu înţeleg perfect, a zis Christian pe un ton foarte condescendent, de parcă i-ar fi vorbit unui ţânc retardat. E vorba de tine, Theo.

— De mine?

— De cine altcineva? Tu eşti cel care înrăutăţeşte lucrurile.

— În ce sens le înrăutăţesc?

— E adevărat, nu? Ai luptat să i se reducă doza de medicamente…

Am râs.

— N-a fost cine ştie ce luptă. A fost o intervenţie. Era drogată până peste cap. Zombi.

— Tâmpenii.

M-am răsucit spre Diomedes.

— Doar nu încercaţi cu adevărat să daţi vina pe mine! Despre asta e vorba?

Diomedes a clătinat din cap, dar şi-a ferit privirea.

— Sigur că nu. Şi totuşi, e evident că terapia a destabilizat-o. A fost o provocare prea mare, prea curând. Bănuiesc că acesta este motivul întâmplării nefericite.

— Nu sunt de acord.

— Poate că eşti prea aproape ca să vezi limpede. Şi-a aruncat braţele în aer şi a oftat. Un om învins. Nu ne putem permite alte greşeli, nu într-o situaţie atât de critică – după cum ştii, e în cumpănă viitorul acestei instituţii. Orice greşeală pe care o facem îi dă Trustului încă o scuză ca să ne închidă.

M-a iritat foarte tare defetismul lui, acceptarea lui obosită.

— Răspunsul nu este s-o îndopăm cu medicamente şi să aruncăm cheia celulei. Nu suntem paznici de închisoare.

— Sunt de aceeaşi părere, a zis Indira. Mi-a aruncat un zâmbet încurajator şi a continuat: Problema e că am ajuns să ne temem atât de tare să nu apară vreo problemă, că mai bine dăm doze prea mari de medicamente decât să ne asumăm vreun risc. Trebuie să fim destul de curajoşi şi să stăm în prezenţa nebuniei, s-o stăpânim, în loc s-o încuiem într-o celulă.

Christian şi-a dat ochii peste cap şi tocmai voia să obiecteze, însă Diomedes a vorbit primul, clătinând din cap:

— E prea târziu pentru asta. E vina mea. Alicia nu e o candidată potrivită pentru psihoterapie. N-ar fi trebuit să îngădui asta.

Diomedes spunea că el era de vină, însă ştiam că, în realitate, mă învinuia pe mine. Toţi ochii erau aţintiţi asupra mea: încruntarea dezamăgită a lui Diomedes; privirea lui Christian, batjocoritoare, triumfătoare; privirea ostilă a lui Stephanie; expresia îngrijorată a Indirei.

Am încercat să nu sune ca şi cum aş implora.

— Opriţi-o pe Alicia să picteze, dacă trebuie, am zis. Dar nu-i sistaţi terapia – e singura modalitate de a ajunge la ea.

Diomedes a clătinat din cap.

— Încep să cred că e imposibil de ajuns la ea.

— Daţi-mi doar puţin timp…

Dar în vocea lui era o fermitate care mi-a dat de înţeles că n-avea rost să mai insist.

— Nu, a zis Diomedes. S-a terminat.

34

Diomedes n-o nimerise cu norii plini de zăpadă. N-a nins; în schimb, în acea după-amiază a plouat cu găleata. O furtună cu bubuiturile furioase ale tunetelor şi cu fulgere.

Am aşteptat-o pe Alicia în sala de terapie privind cum bate ploaia în ferestre.

Mă simţeam ostenit şi deprimat. Totul fusese în zadar. O pierdusem pe Alicia înainte s-o pot ajuta; acum nu voi mai putea niciodată s-o ajut.

Un ciocănit la uşă. Yuri a condus-o pe Alicia în sala de terapie. Arăta mai rău decât mă aşteptam. Era palidă, cenuşie ca o stafie. Se mişca stângaci şi piciorul drept îi tremura întruna. Afurisitul de Christian, mi-am zis. Era îndopată cu medicamente.

A urmat un moment lung de tăcere după plecarea lui Yuri. Alicia nu s-a uitat la mine. În cele din urmă, am vorbit. Clar şi răspicat, ca să fiu sigur că înţelege.

— Alicia. Îmi pare rău că ai fost trimisă la izolare. Îmi pare rău că a trebuit să treci prin asta.

Nici o reacţie. Am şovăit.

— Mă tem că, din cauza a ceea ce i-ai făcut lui Elif, şedinţele noastre de terapie s-au terminat. N-a fost hotărârea mea – nici vorbă –, însă nu pot să fac nimic. Aş vrea să-ţi ofer această ocazie ca să vorbeşti despre cele întâmplate, să explici atacul asupra lui Elif. Şi să-ţi exprimi regretul pe care sunt convins că-l simţi.

Alicia n-a spus nimic. Nu eram sigur că vorbele mele răzbat prin ceaţa în care o aruncaseră medicamentele.

— O să-ţi spun ce simt eu, am continuat. Sunt supărat, ca să fiu sincer. Sunt supărat că treaba noastră se încheie înainte s-o fi început propriu-zis şi sunt supărat că nu te-ai străduit mai mult.

Capul Aliciei s-a mişcat. M-a privit în ochi.

— Ţi-e teamă, ştiu asta, am zis. Am încercat să te ajut, dar nu mă laşi. Şi acum nu ştiu ce să fac.

Am tăcut, învins.

Şi atunci Alicia a făcut ceva ce n-am să uit niciodată. A întins mâna tremurătoare spre mine. Ţinea strâns ceva – un carneţel legat în piele.

— Ce e asta?

Niciun răspuns. Îl ţinea mai departe întins. M-am uitat la el curios.

— Vrei să-l iau?

Nicio reacţie. Am şovăit şi apoi am luat cu blândeţe carnetul dintre degetele ei tremurătoare. L-am deschis şi l-am răsfoit. Erau însemnări scrise de mână, un jurnal intim.

Jurnalul Aliciei.

Judecând după scris, rândurile erau aşternute într-o stare de spirit haotică, mai ales ultimele pagini, pe care cuvintele erau greu de citit – săgeţi care legau diferite paragrafe scrise în unghiuri diferite pe pagină, mâzgăleli şi desene care umpleau unele pagini, flori care se transformau în viţe, acoperind cele scrise şi făcându-le aproape ilizibile.

M-am uitat la Alicia, arzând de curiozitate.

— Ce vrei să fac cu el?

Întrebarea nu era necesară. Era limpede ce voia Alicia.

Voia să-l citesc.

PARTEA A TREIA

Iată ce trebuie să evit, să nu introduc nicio ciudăţenie acolo unde nu există. Cred că acesta e pericolul atunci când ţii un jurnal: exagerezi totul, stai necontenit la pândă, forţezi continuu adevărul. [8]

Jean-Paul Sartre

Dacă nu sunt cinstit din fire, sunt totuşi, uneori, din întâmplare.[9]

William Shakespeare, *Poveste de iarnă*

JURNALUL ALICIEI BERENSON

8 august

Azi s-a întâmplat ceva ciudat.

Eram în bucătărie, făcând cafea şi uitându-mă pe fereastră – privind fără să văd – visând cu ochii deschişi – şi apoi am observat ceva, sau, mai degrabă, pe cineva – afară. Un bărbat. L-am observat pentru că stătea neclintit – ca o statuie – cu faţa spre casă. Era pe celălalt trotuar, lângă intrarea în Hampstead Heat. Stătea în umbra unui copac. Era înalt, bine făcut. Nu i-am putut desluşi trăsăturile, purta ochelari de soare şi o şapcă.

Nu-mi dădeam seama dacă mă vede sau nu prin fereastră, însă părea că se uită drept la mine. Mi-am zis că e ciudat – sunt obişnuită cu oamenii care aşteaptă pe celălalt trotuar în staţia de autobuz. Însă el nu aştepta autobuzul. Se uita la casă.

Mi-am dat seama că stăteam acolo de câteva minute, aşa că m-am forţat să plec de la fereastră. M-am dus în atelier. Am încercat să pictez, dar nu mă puteam concentra. Mintea mi se tot întorcea la acel bărbat. Am hotărât să mai stau douăzeci de minute şi apoi să mă întorc în bucătărie şi să mă uit. Şi dacă e tot acolo, ce urmează? Nu făcea nimic rău. Ar putea să fie un spărgător care cercetează casa – presupun că ăsta a fost primul gând dar de ce să stea aşa, sărind în ochi? Poate că voia să se mute aici? Poate că e cel care cumpără casa din capătul străzii, pusă în vânzare? Asta ar explica situaţia.

Dar când m-am întors în bucătărie şi m-am uitat pe geam plecase. Strada era pustie.

Presupun că n-o să aflu niciodată ce făcea. Ce ciudat.

10 august

Aseară m-am dus la teatru cu Jean-Felix. Gabriel n-ar fi vrut să merg, dar tot m-am dus. Aveam oroare s-o fac, însă mi-am zis că, dacă îi dau lui Jean-Felix ce vrea şi merg cu el, poate că toate astea se vor sfârşi. Cel puţin aşa speram.

Am stabilit să ne întâlnim devreme, să bem ceva – ideea lui –, şi când am ajuns acolo era încă lumină. Soarele era jos pe cer, colorând râul în sângeriu. Jean-Felix mă aştepta în faţa Teatrului Naţional. L-am văzut înainte să mă vadă. Cerceta cu privirea mulţimea, încruntat. Dacă aş mai fi avut vreo îndoială că fac ceea ce trebuie, priveliştea chipului lui încruntat ar fi risipit-o. Eram copleşită de o teamă oribilă şi aproape că m-am răsucit pe călcâie şi am zbughit-o. Dar s-a întors şi m-a văzut înainte să apuc s-o fac. Mi-a făcut semn cu mâna şi m-am dus la el. M-am forţat să zâmbesc, la fel ca el.

— Mă bucur nespus că ai venit, a zis Jean-Felix. Eram îngrijorat că n-o să vii. Mergem să bem ceva?

Am băut în foaier. Era jenant, ca să nu zic mai mult.

Nici unul din noi n-a pomenit de ziua de ieri. Am vorbit mult despre nimic sau, mai degrabă, Jean-Felix a vorbit, şi eu am ascultat. Până la urmă, am băut două pahare. Nu mâncasem, şi m-am simţit ameţită; cred că asta era intenţia lui Jean-Felix. Se străduia din răsputeri să mă antreneze în discuţie, însă conversaţia era forţată – era orchestrată, regizată. Tot ce-i ieşea din gură părea să înceapă cu „n-a fost amuzant când” sau „îţi aminteşti momentul în care” – ca şi cum ar fi repetat mici amintiri, în speranţa că acestea mă vor înduioşa şi-mi vor aduce aminte câte am trăit împreună, cât de apropiaţi am fost. Părea să nu-şi dea seama că hotărârea mea era luată. Şi nimic din ce ar putea spune acum n-o va schimba.

În cele din urmă, mă bucur că m-am dus. Nu pentru că l-am văzut pe Jean-Felix, ci pentru că am

văzut piesa. *Alcesta* nu-i o tragedie de care să fi auzit – presupun că e obscură din cauză că e un soi mai mic de poveste de familie, şi de aceea mi-a plăcut atât de mult. Punerea în scenă era din zilele noastre, într-o căsuţă de la periferia Atenei. Mi-a plăcut că n-avea mare amploare. O tragedie intimă, pe lângă chiuveta din bucătărie. Un bărbat e condamnat la moarte, şi soţia lui Alcesta, vrea să-l salveze. Actriţa care o juca pe Alcesta arăta ca o statuie grecească, avea o faţă minunată – îmi venea s-o pictez –, m-am gândit să-i aflu datele de contact şi să iau legătura cu agentul ei. Aproape că i-am pomenit despre asta lui Jean-Felix, dar m-am abţinut. Nu vreau să-l mai implic în viaţa mea la niciun nivel. La final aveam ochii în lacrimi – Alcesta moare şi renaşte. Literalmente, se întoarce din morţi. E acolo ceva la care trebuie să cuget. Încă nu ştiu prea bine ce anume. Desigur, Jean-Felix a avut tot soiul de reacţii la piesă. Dar niciuna dintre ele n-a fost în rezonanţă cu ale mele, aşa că m-am închis în mine şi nu l-am mai ascultat.

Nu puteam să-mi scot din minte moartea şi reînvierea Alcestei – mă tot gândeam la asta pe când traversam podul spre staţie. Jean-Felix m-a întrebat dacă vreau să mai bem ceva, dar i-am spus că sunt obosită. A fost altă pauză stânjenitoare. Am stat în faţa gurii de metrou. I-am mulţumit pentru seară şi i-am spus că a fost distractiv.

— Hai să mai bem un păhărel, a insistat Jean-Felix. Încă unul. De dragul trecutului?

— Nu, trebuie să merg acasă.

Am încercat să plec, şi m-a înşfăcat de braţ.

— Alicia, a zis. Ascultă-mă. Trebuie să-ţi spun ceva.

— Nu, te rog, nu e nimic de spus, zău…

— Ascultă. Nu e ce crezi tu.

Şi avea dreptate, nu era. Mă aşteptam ca Jean-Felix să pledeze pentru prietenia noastră ori să încerce sa mă facă să mă simt vinovată că plec de

la galerie. Însă ceea ce a spus m-a luat cu totul prin surprindere.

— Trebuie să ai grijă, a zis. Eşti mult prea încrezătoare. Cei din jurul tău… Tu ai încredere în ei. Nu trebuie. Nu trebuie să ai încredere în ei.

M-am holbat la el absentă. A trecut o vreme până să pot rosti:

— Despre ce vorbeşti? Ce vrei să zici?

Jean-Felix a clătinat doar din cap şi n-a spus nimic. Mi-a dat drumul la mână şi a plecat. L-am strigat, dar nu s-a oprit.

— Jean-Felix. Opreşte-te!

Nu s-a uitat înapoi. L-am văzut cum dispare după colţ. Am rămas acolo, ca şi cum aş fi prins rădăcini. Nu ştiam ce să cred. Ce urmărea aruncând un avertisment misterios şi apoi plecând aşa? Presupun că voia să mă domine şi să mă lase nesigură şi prinsă pe picior greşit. Şi izbutise.

De asemenea, m-a lăsat furioasă. Acum, într-un fel, îmi uşurase situaţia. Acum sunt hotărâtă să-l exclud din viaţa mea. Ce voia să spună cu „cei din jurul meu”? Probabil că asta înseamnă Gabriel. Dar de ce?

Nu. N-o să fac asta. E exact ceea ce vrea Jean-Felix să-mi vâre în cap tot soiul de prostii. Să mă facă să fiu obsedată de el. Să se bage între mine şi Gabriel.

N-o să mă las dusă de nas. N-o să mă mai gândesc la asta.

M-am întors acasă şi Gabriel era în pat, dormea. Trebuia să plece la cinci dimineaţa la o şedinţă foto. Dar l-am trezit şi am făcut dragoste. Mi se părea că nu-s destul de aproape de el, că nu-l simt destul de adânc în mine. Voiam să fiu una cu el. Voiam să mă caţăr înăuntrul lui şi să dispar.

11 august

L-am văzut din nou pe bărbatul acela. De data asta era ceva mai departe, stătea pe o bancă din

parc. Însă era el, mi-am dat seama; cei mai mulţi oameni poartă pantaloni scurţi şi tricouri şi culori deschise pe vremea asta, iar el purta cămaşă şi pantaloni negri, ochelari de soare negri şi şapcă. Şi capul îi era îndreptat spre casă, uitându-se la ea.

Mi-a trecut prin minte un gând ciudat. Poate că nu-i un spărgător poate că-i un *pictor.* Poate că-i un pictor ca mine şi se gândeşte să picteze strada – sau casa. Însă, de cum am gândit asta, am ştiut că nu-i adevărat. Dacă avea cu adevărat de gând să picteze casa, n-ar sta doar acolo – ar face schiţe.

M-am abandonat de-a binelea şi l-am sunat pe Gabriel. A fost o greşeală. Mi-am dar seama că e ocupat – ultimul lucru de care avea nevoie era să-l sun eu, scoasă din minţi din pricină că mi se pare că cineva ne supraveghează casa.

Desigur, doar presupun ca bărbatul supraveghează casa.

Ar putea să mă supravegheze pe *mine.*

13 august

A fost iar aici.

La puţin timp după ce a plecat Gabriel, de dimineaţă. Am făcut un duş şi l-am văzut pe fereastra de la baie. De data asta era mai aproape. Stătea în staţia de autobuz. Ca şi cum ar fi aşteptat pur şi simplu autobuzul.

Nu ştiu pe cine îşi închipuie că păcăleşte.

M-am îmbrăcat repede şi m-am dus în bucătărie ca să văd mai bine. Însă plecase.

Am hotărât să-i spun lui Gabriel când vine acasă. Am crezut că o să spună că-s aiureli, însă a luat totul în serios. Părea de-a dreptul îngrijorat.

— E Jean-Felix? a întrebat imediat.

— Nu, sigur că nu. Cum poate să-ţi treacă prin cap aşa ceva?

Am încercat să par surprinsă şi indignată. Dar, în realitate, şi eu mă întrebasem acelaşi lucru. Bărbatul şi Jean-Felix arată la fel. Ar putea să fie

Jean-Felix, dar, chiar şi aşa, pur şi simplu nu vreau să cred asta. N-ar încerca să mă sperie aşa. Sau da?

— Care e numărul lui Jean-Felix? a zis Gabriel. Îl sun chiar acum.

— Iubitule, nu, te rog. Sunt sigură că nu-i el.

— Chiar sigură?

— Absolut. Nu s-a întâmplat nimic. Nu ştiu de ce fac atâta caz. Nu-i nimic.

— Cât de mult a stat aici?

— Nu mult – cam o oră, apoi s-a făcut nevăzut.

— Cum adică s-a făcut nevăzut?

— Pur şi simplu s-a făcut nevăzut.

— Hmm. E vreo şansă să ţi se fi năzărit?

Ceva din felul în care a spus asta m-a iritat.

— Nu mi s-a năzărit. Am nevoie să mă crezi.

— Te cred.

Însă mi-am dat seama că nu mă crede întru totul. Doar în parte. O parte din el doar îmi făcea pe plac. Ceea ce mă înfurie, dacă e s-o zic pe-a dreaptă. Mă înfurie aşa de tare, că trebuie să mă opresc aici – altfel s-ar putea să scriu ceva de care să-mi pară rău.

14 august

Am sărit jos din pat de cum m-am trezit. M-am uitat pe fereastră, nădăjduind că bărbatul o să fie iar acolo – ca să-l poată vedea şi Gabriel. Dar nu era nici urmă de el. Aşa că m-am simţit şi mai toantă.

După-amiază am hotărât să ies la plimbare, în ciuda zăpuşelii. Voiam să fiu în parc, departe de clădiri şi străzi şi alţi oameni – să fiu singură cu gândurile mele. Am mers în sus pe Parliament Hill, trecând de trupurile care se bronzau, risipite pe amândouă părţile aleii. Am găsit o bancă liberă şi m-am aşezat. Am privit Londra care scânteia în depărtare.

Tot timpul cât am stat acolo am fost conştientă de ceva. M-am tot uitat peste umăr, dar nu am

văzut pe nimeni. Însă cineva a fost acolo tot timpul. Am simţit asta. M-am simţit supravegheată.

Pe drumul de întoarcere, am trecut pe lângă eleşteu. S-a nimerit să ridic privirea – şi iată-l, bărbatul acela – stătea pe celălalt mal, prea departe ca să-l văd clar –, dar era el. Ştiam că era el. Stătea complet nemişcat, holbându-se la mine.

Şi am simţit fiorul de gheaţă al fricii. Şi am acţionat instinctiv:

— Jean-Felix? am strigat. Tu eşti? Încetează. Nu mă mai urmări!

Nu s-a clintit. M-am mişcat cât de repede am putut. Am băgat mâna în buzunar, am scos telefonul şi l-am fotografiat. La ce bun, habar n-am. Apoi m-am întors şi am pornit repede spre capătul heleşteului, fără să-mi îngădui să privesc înapoi până nu am ajuns la aleea principală. Mă temeam că el o sa fie chiar în spatele meu.

M-am răsucit pe călcâie – dispăruse.

Sper că nu e Jean-Felix. Chiar sper asta.

Când am ajuns acasă eram cu nervii în piuneze – am tras storurile şi am stins luminile. M-am uitat atent pe fereastră – şi era acolo.

Bărbatul stătea pe stradă, holbându-se la mine. Am îngheţat – nu ştiam ce să fac.

Aproape că mi-a sărit inima din piept când cineva m-a strigat:

— Alicia? Alicia, eşti aici?

Era cucoana aia groaznică din casa de alături. Barbie Hellmann. M-am dezlipit de fereastră, m-am dus la uşa din spate şi am deschis-o. Barbie intrase pe poarta laterală şi era în grădină, cu o sticlă de vin.

— Bună, scumpo, a zis, am văzut că nu eşti în atelier şi mă întrebam pe unde eşti.

— Am fost plecată, tocmai m-am întors.

— Ai timp de un păhărel?

A spus asta cu vocea de copiliţă pe care o foloseşte uneori şi care mă enervează la culme.

— De fapt, trebuie să mă întorc la lucru.

— Doar o duşcă. Şi apoi trebuie să plec, în seara asta am ora de italiană. Bine?

Fără să aştepte răspunsul, a intrat. A bâiguit ceva despre întunericul din bucătărie şi s-a apucat să ridice storurile fără să mă întrebe. Tocmai voiam s-o opresc, dar, când m-am uitat afară, nu era nimeni pe stradă. Bărbatul plecase.

Nu ştiu de ce i-am spus despre asta lui Barbie. Nu-mi place tipa şi n-am încredere în ea, dar eram speriată, presupun, şi aveam nevoie să vorbesc cu cineva – şi s-a nimerit să fie acolo. Am băut împreună, lucru neobişnuit pentru mine, şi am izbucnit în plâns. Iar Barbie s-a uitat la mine cu ochii cât cepele, amuţită de data asta. După ce m-am potolit, a lăsat din mana sticla de vin şi a zis:

— Asta cere ceva mai tare.

A turnat două pahare de whisky.

— Poftim, a zis şi mi-a dat unul. Ai nevoie de asta.

Adevăr grăise – aveam nevoie de asta. L-am dat pe gât şi mi-a venit inima la loc. Acum era rândul meu să ascult, în timp ce Barbie vorbea. Nu voia să mă sperie, a zis, însă nu sună bine.

— Am văzut asta la vreun milion de show-uri. Îţi studiază casa, bine? Înainte să facă mişcarea.

— Crezi că-i un spărgător?

Barbie a ridicat din umeri.

— Sau un violator. Ce mai contează? E de rău orice ar fi.

Am râs. Mă simţeam uşurată şi recunoscătoare că mă ia cineva în serios, chiar dacă nu era decât Barbie. I-am arătat fotografia din telefon, dar n-a fost impresionată.

— Trimite-mi-o pe telefonul meu, ca să mă pot uita la ea cu ochelarii. Îmi pare o pată înceţoşată. Ia spune-mi. I-ai pomenit despre asta soţului tău?

Am hotărât să mint.

— Nu, am zis. Încă nu.

Barbie mi-a aruncat o privire ciudată.

— De ce nu?
— Nu ştiu, presupun că mă tem că Gabriel ar putea să creadă că exagerez sau că mi s-a năzărit.
— Ţi s-a năzărit?
— Nu.
Barbie a părut mulţumită.
— Dacă Gabriel nu te ia în serios, o să mergem împreună la poliţie. Tu şi cu mine. Pot să fiu foarte convingătoare, crede-mă.
— Mulţumesc, dar sunt sigură că n-o să fie nevoie.
— E deja nevoie. Ia asta în serios, scumpo. Îmi promiţi că-i spui lui Gabriel când vine acasă?
Am încuviinţat. Însă hotărâsem deja să nu-i mai spun nimic lui Gabriel. Nu era nimic de spus. N-am vreo dovadă că bărbatul mă urmărea sau mă supraveghea. Barbie avea dreptate, fotografia nu dovedeşte nimic.
Totul e în închipuirea mea – asta o să zică a Gabriel. E mai bine să nu-i mai spun nimic, ca să nu-l supăr iar. Nu vreau să-l sâcâi.
O să uit totul.

Ora 4 dimineaţa

A fost o noapte rea.
Gabriel s-a întors, epuizat, pe la zece. Avusese o zi lungă şi voia să meargă la culcare devreme. Am încercat şi eu să adorm, dar n-am putut.
Şi apoi, acum vreo două ore, am auzit un zgomot. Venea din grădină. M-am sculat şi m-am dus la fereastra din spate. M-am uitat afară; nu vedeam pe nimeni, dar simţeam asupra mea privirea cuiva. Cineva mă urmărea din umbră.
Am reuşit să mă smulg de la fereastră şi am fugit în dormitor. L-am zgâlţâit pe Gabriel.
— Bărbatul e afară, am zis, e lângă casă.
Gabriel nu ştia despre ce vorbesc. Când a priceput, a început să se înfurie.

— Pentru numele lui Dumnezeu, a zis. Las-o baltă. Trebuie să mă întorc la lucru peste trei ore. N-am chef de jocul ăsta afurisit.

— Nu-i un joc. Vino să vezi. Te rog.

Aşa că s-a dus la fereastră – şi, desigur, bărbatul nu era acolo. Nu era nimeni acolo.

Voiam ca Gabriel să meargă afară, să verifice, dar n-a vrut. S-a întors la etaj, iritat. Am încercat să-l conving, dar a zis că nu vorbeşte cu mine şi s-a dus să se culce în camera de oaspeţi.

Nu m-am întors în pat. De atunci stau aici, aşteptând, ascultând, atentă la orice sunet, verificând ferestrele. Nici urmă de el până acum.

Încă vreo două ore. Curând o să fie lumină.

15 august

Gabriel a coborât gata de plecare la şedinţa foto. Când m-a văzut la fereastră şi şi-a dat seama că stătusem trează toată noaptea, a tăcut şi a început să se poarte ciudat.

— Alicia aşază-te, a zis apoi. Trebuie să vorbim.

— Da. Trebuie să vorbim. Despre faptul că nu mă crezi.

— Cred faptul că tu crezi asta.

— Nu-i acelaşi lucru. Nu-s idioată, ce mama naibii.

— N-am zis că ai fi idioată.

— Atunci ce zici?

Am crezut că suntem pe cale să ne luăm la ceartă, aşa că m-a uluit ceea ce a spus Gabriel. Vorbea în şoaptă. De-abia îl auzeam. A spus:

— Vreau să vorbeşti cu cineva. Te rog.

— Ce vrei să spui? Cu un poliţist?

— Nu, a zis Gabriel, părând din nou furios. Nu cu un poliţist.

Am înţeles la ce se gândea, ce spunea. Însă aveam nevoie să-l aud spunând-o. Voiam să rostească vorbele.

— Atunci cu cine?

— Cu un medic.

— Nu mă duc la medic, Gabriel…

— Am nevoie să faci asta pentru mine. Trebuie să mă întâmpini la jumătatea drumului. A repetat: Am nevoie să mă întâmpini la jumătatea drumului.

— Nu pricep la ce te referi. La jumătatea cărui drum? Sunt chiar aici.

— Nu, nu eşti. Nu eşti aici!

Arăta atât de obosit, atât de necăjit. Voiam să-l protejez. Voiam să-l liniştesc.

— Bine, dragule, am zis. O să fie bine, o să vezi.

Gabriel a clătinat din cap, ca şi cum nu m-ar fi crezut.

— O să programez o consultaţie la doctorul West. De îndată ce te poate primi. Astăzi, dacă se poate. A şovăit şi s-a uitat la mine. Bine?

Gabriel a întins mâna spre mine – aş fi vrut să i-o împing deoparte sau să i-o zgârii. Aş fi vrut să-l muşc sau să-l lovesc, sau să-l îmbrâncesc peste masă şi să zbier: „Crezi că sunt o afurisită de smintită, dar nu sunt smintită! Nu sunt, nu sunt, nu sunt!"

Dar n-am făcut nimic din toate astea. În schimb, am încuviinţat, am prins mâna lui Gabriel şi am ţinut-o.

— Bine, dragule, am zis. Cum vrei tu.

16 august

Azi m-am dus la doctorul West. Împotriva voinţei mele, dar m-am dus.

Îl urăsc, am hotărât. Îl urăsc pe el şi casa lui îngustă, şi să stau în cămăruţa aia ciudată de la etaj, auzindu-i câinele cum latră în living. Nu s-a oprit o clipă din lătrat tot timpul cât am stat acolo. Voiam să strig la el să înceteze, şi mă gândeam că doctorul West o să spună ceva despre asta, dar s-a purtat ca şi cum nu l-ar fi auzit. Poate că nu-l auzea. Nu părea să audă nici ce spuneam eu. I-am

povestit ce s-a întâmplat. I-am povestit despre bărbatul care supraveghea casa şi că l-am văzut urmărindu-mă prin parc. I-am spus toate astea, dar el n-a răspuns. Doar stătea acolo, cu zâmbetul ăla subţire. Se uita la mine de parcă aş fi fost o insectă sau aşa ceva. Ştiu că se presupune că e prieten cu Gabriel, dar nu văd cum ar putea fi prieteni. Gabriel e aşa de cald, iar doctorul West e opusul căldurii. E un lucru ciudat de spus despre un medic, dar nu are strop de bunătate în el.

După ce am terminat de povestit despre bărbat, n-a spus nimic o veşnicie. Tăcerea părea să se întindă la infinit. Singurul sunet venea de la câinele ăla de la parter. Am început să mă acordez mintal la lătrat, întrând într-un fel de transă. Am fost surprinsă când doctorul West a vorbit.

— Am mai fost în punctul acesta, Alicia, nu-i aşa?

M-am uitat absentă la el. Nu prea ştiam ce voia să zică.

— Am fost?

A încuviinţat din cap.

— Da. Am fost.

— Ştiu că crezi că-mi imaginez toate astea, am zis. Nu-mi imaginez. E adevărat.

— Asta ai spus şi data trecută. Îţi aminteşti data trecută? Îţi aminteşti ce s-a întâmplat?

N-am răspuns. Nu voiam să-i dau satisfacţia asta. Am stat doar acolo, fulgerându-l cu privirea, ca un copil îndărătnic.

Doctorul West n-a aşteptat vreun răspuns. A vorbit mai departe, amintindu-mi ce s-a întâmplat după moartea tatălui meu, despre căderea psihică pe care am suferit-o, acuzaţiile paranoice pe care le făcusem – convingerea că eram supravegheată, urmărită, spionată.

— Aşadar, vezi, am mai fost aici, nu-i aşa?

— Dar atunci a fost altfel. Era doar o *impresie.* N-am văzut cu adevărat pe cineva. De data asta am *văzut* pe cineva.

— Şi pe cine ai văzut?
— Ţi-am spus deja. Un *bărbat.*
— Descrie-mi-l.
Am şovăit.
— Nu pot.
— De ce nu?
— Nu l-am văzut clar. Ţi-am spus – era prea departe.
— Înţeleg.
— Şi… era deghizat. Purta o şapcă. Şi ochelari de soare.
— Multă lume poartă ochelari de soare pe vremea asta. Şi şepci. Sunt toţi deghizaţi?
Începea să-mi sară ţandăra.
— Ştiu ce încerci să faci.
— Adică?
— Încerci să mă faci să recunosc că-mi pierd din nou minţile – ca după ce a murit tata.
— Asta crezi că se întâmplă?
— Nu. Atunci am fost bolnavă. Acum nu sunt bolnavă. N-am nicio problemă, în afară de faptul că cineva mă spionează, şi tu nu mă crezi!
Doctorul West a încuviinţat din cap, dar n-a zis nimic. A scris ceva în carnet.
— O să-ţi dau din nou medicamente, a zis. Ca precauţie. Nu vrem ca lucrurile să scape de sub control, nu-i aşa?
Am scuturat din cap.
— Nu iau nicio pastilă.
— Înţeleg. Ei bine, dacă refuzi medicamentele, e important să fii conştientă de consecinţe.
— Ce consecinţe? Mă ameninţi?
— N-are nimic de-a face cu mine. Vorbesc despre soţul tău. Ce crezi că simte Gabriel în legătură cu tot ce s-a întâmplat ultima dată când n-ai fost sănătoasă?
Mi l-am imaginat pe Gabriel la parter, aşteptând în living împreună cu câinele care lătra.
— Nu ştiu, am zis. Ce-ar fi să-l întrebi pe el?

— Vrei ca el să treacă din nou prin toate astea? Poate crezi că există o limită pentru cât poate îndura?

— Ce vrei să zici? Că o să-l pierd pe Gabriel? Asta gândeşti?

Până şi faptul că o spuneam mă făcea să-mi vină rău. Gândul să-l pierd – nu puteam suporta asta. Aş face orice ca să-l păstrez, chiar şi să mă prefac că sunt smintită când ştiu că nu sunt. Aşa că am cedat. Am acceptat să fiu „sinceră“ cu doctorul West în privinţa a ce cred şi ce simt şi să-i spun dacă aud voci. Am promis să iau pilulele pe care mi le-a dat şi să revin peste două săptămâni la control.

Doctorul West părea mulţumit. A zis că acum putem merge la parter, la Gabriel. Pe când cobora treptele în faţa mea m-am gândit să întind mâinile şi să-i dau brânci pe scară. Îmi doresc s-o fi făcut.

Gabriel părea mult mai vesel în drum spre casă. Se tot uita la mine şi zâmbea în timp ce conducea maşina.

— Bravo. Sunt mândru de tine. O să ajungem la liman, o să vezi…

Am încuviinţat din cap, dar n-am spus nimic. Pentru că, desigur, e o tâmpenie – „noi“ n-o să ajungem la niciun liman.

O să trebuiască să mă descurc singură.

A fost o greşeală să povestesc cuiva. Mâine o să-i spun lui Barbie să uite totul; o să zic că nu mă mai gândesc la ce a fost şi nu mai vreau să vorbim despre asta. O să mă creadă într-o ureche şi o să se supere că-i refuz melodrama, dar, dacă mă port firesc, curând o să uite totul. Cât despre Gabriel, o să-l liniştesc. O să mă port ca şi cum totul ar fi reintrat în normal. O să dau un spectacol pe cinste. N-o să las garda jos nicio clipă.

La întoarcere am trecut pe la farmacie şi Gabriel mi-a luat medicamentele de pe reţetă. Ajunşi acasă, ne-am dus în bucătărie.

Mi-a dat pastilele galbene şi un pahar cu apă.

— Ia-le.

— Nu-s copil, am zis. Nu-i nevoie să mi le pui în mână.

— Ştiu că nu eşti copil. Nu vreau decât să mă asigur că le ei – şi nu le arunci.

— O să le iau.

— Haide, atunci.

Gabriel m-a privit cum bag pastilele în gură şi beau un pic de apă.

— Ai fost cuminte, a zis şi m-a sărutat pe obraz.

A plecat din cameră.

De cum s-a întors cu spatele, am scuipat pastilele. Le-am scuipat în chiuvetă şi le-am făcut să dispară pe scurgere. Nu iau niciun medicament. Cele pe care mi le-a dat ultima dată doctorul West aproape că m-au făcut să-mi pierd minţile. Şi n-am de gând să risc din nou aşa ceva.

Acum trebuie să am mintea limpede.

Trebuie să fiu pregătită.

17 august

Am început să-mi ascund jurnalul. În camera de oaspeţi este o scândură care se desprinde în duşumea. Îl păstrez acolo, ascuns în spaţiul de sub podea. De ce? Păi, sunt prea sinceră în paginile astea. Nu-i prudent să-l las la vedere. Mi-l tot închipui pe Gabriel dând peste jurnal şi chinuindu-se să-şi înfrâneze curiozitatea, apoi deschizându-l şi începând să citească. Dacă descoperă că nu-mi iau medicamentele o să se simtă atât de trădat, de rănit – n-aş putea suporta asta.

Slavă Domnului că am acest jurnal în care să scriu. Mă ajută să nu-mi pierd minţile. N-am pe nimeni cu care să pot vorbi.

Nimeni în care să am încredere.

21 august

N-am ieşit din casă de trei zile. Faţă de Gabriel m-am prefăcut că ies la plimbare după-amiaza,

când e plecat de acasă, dar nu-i adevărat.

Mă înspăimântă gândul să ies. Aş fi prea expusă. Cel puţin aici, în casă, ştiu că sunt în siguranţă. Pot să stau la fereastră şi să urmăresc trecătorii. Cercetez fiecare chip care trece, căutând chipul acelui bărbat, dar nu ştiu cum arată, asta-i problema. Poate că şi-a lepădat deghizarea şi trece prin faţa mea complet neobservat.

E un gând îngrijorător.

22 august

În continuare, nici urmă de el. Dar nu trebuie să-mi pierd concentrarea, e doar o chestiune de timp. Mai devreme sau mai târziu se va întoarce. Trebuie să fiu pregătită. Trebuie să iau măsuri.

Când m-am trezit azi-dimineaţă, mi-am amintit de puşca lui Gabriel. O s-o iau din camera de oaspeţi. O s-o ţin la parter, unde pot să ajung la ea cu uşurinţă. O s-o pun în bufetul din bucătărie, lângă fereastră. Aşa, îmi va fi la îndemână dacă am nevoie de ea.

Ştiu că toate astea sună ca naiba. Sper să nu se ajungă la aşa ceva. Sper să nu-l mai văd niciodată pe bărbatul acela.

Dar am o presimţire îngrozitoare că o să-l mai văd.

Unde e? De ce n-a mai dat pe aici? Încearcă să mă facă să cobor garda? Nu trebuie s-o fac. Trebuie să-mi continui veghea la fereastră.

Să aştept mai departe.

Să veghez mai departe.

23 august

Încep să cred că mi-am închipuit totul. Poate că da.

Gabriel mă tot întreabă cum mă simt, dacă mi-e bine. Îmi dau seama că e îngrijorat, cu toate că eu susţin că mi-e bine. Rolul pe care îl joc pare să nu-

l mai convingă. Trebuie să mă străduiesc mai mult. Mă prefac că mă concentrez toată ziua pe pictură, când, de fapt, pictura nici că ar putea fi mai departe de gândurile mele. Mi-am pierdut orice legătură cu ea, orice elan să termin tablourile. Acum, când scriu asta, n-aş putea spune cu mâna pe inimă că voi mai picta din nou. În orice caz, nu până nu las în urmă toate astea.

Am tot găsit pretexte pentru faptul că nu vreau să ies din casă, însă Gabriel mi-a spus că în seara asta n-am de ales. Max ne-a invitat la masă în oraş.

Nu-mi pot imagina ceva mai rău decât să-l văd pe Max. L-am rugat pe Gabriel să refuze, spunând că trebuie să lucrez, dar mi-a spus că o să-mi facă bine să merg. A insistat şi mi-am dat seama că vorbea serios, aşa că n-am avut încotro. M-am dat bătută şi am acceptat.

M-am perpelit toată ziua cu gândul la seara asta. Pentru că, de îndată ce mintea începea să lucreze, părea că toate se aşază la locul lor. Totul avea sens. Nu ştiu de ce nu m-am gândit la asta mai devreme, e a mintea cocoşului.

Acum înţeleg. Bărbatul – bărbatul care mă supraveghează – nu-i Jean-Felix. Jean-Felix nu-i destul de ticălos sau de viclean ca să facă aşa ceva. Cine altcineva ar vrea să mă tortureze, să mă sperie, să mă pedepsească?

Max.

Sigur că-i Max. Trebuie să fie Max. Încearcă să mă scoată din minţi.

Mi-e groază, dar trebuie să-mi iau inima-n dinţi cumva. O s-o fac în seara asta.

O să-l înfrunt.

24 august

A fost ciudat şi un pic înspăimântător să ies aseară, după atâta vreme petrecută în casă.

Lumea de afară părea imensă – un spaţiu vid în jurul meu, cerul nemărginit deasupra. Mă simţeam

foarte mică şi m-am prins de braţul lui Gabriel, ca să mă sprijin.

Cu toate că ne-am dus la vechiul nostru restaurant favorit, Augusto's, nu m-am simţit în siguranţă. Nu părea plăcut sau familiar cum obişnuia să fie. Părea, cumva, diferit. Şi mirosea diferit – mirosea a ceva ars. L-am întrebat pe Gabriel dacă a luat foc ceva în bucătărie, dar el a zis că nu miroase nimic, că îmi închipui.

— Totul e în ordine, a zis. Linişteşte-te.

— Sunt liniştită, am zis. Nu par liniştită?

Gabriel n-a răspuns. Doar şi-a încleştat maxilarul, aşa cum face când e iritat. Ne-am aşezat şi l-am aşteptat pe Max în tăcere.

Max a adus-o cu el la cină pe fata de la recepţie. O cheamă Tanya. Se pare că au început o relaţie. Max se purta de parcă ar fi fost topit după ea, o tot pipăia, o atingea, o săruta – şi în tot acest timp nu mă scăpa din ochi. Credea că o să mă facă geloasă? E un om îngrozitor. Mă scârbeşte.

Tanya a observat că se petrece ceva – de vreo doua ori l-a surprins pe Max uitându-se la mine. Zău că ar trebui s-o previn în privinţa lui. Să-i spun în ce se bagă. Poate că o s-o fac, dar nu acum. Pe moment am alte priorităţi.

Max a zis că se duce la toaletă. Am aşteptat puţin, apoi am prins ocazia. Am zis că şi eu am nevoie să merg la toaletă. M-am ridicat de la masă şi l-am urmat.

L-am ajuns din urmă după colţ şi l-am prins de braţ. L-am înhăţat zdravăn.

— Termină, am zis. Termină!

Max părea uluit.

— Să termin ce?

— Mă spionezi, Max. Mă supraveghezi. Ştiu că o faci.

— Poftim? Habar n-am despre ce vorbeşti, Alicia.

— Nu mă minţi. Am constatat că mi-era greu să-mi stăpânesc vocea. Aş fi vrut să zbier. Te-am

văzut, bine? Am făcut o fotografie. Te-am fotografiat.

Max a râs.

— Ce tot spui acolo? Dă-mi drumul, nebuno.

L-am plesnit peste faţă. Tare.

Şi apoi m-am răsucit şi am văzut-o pe Tanya stând acolo. Părea că ea fusese cea plesnită.

Tanya s-a uitat de la Max la mine, dar n-a zis nimic. A plecat din restaurant.

Max m-a fulgerat cu privirea şi, înainte s-o urmeze, a şuierat:

— N-am nicio idee despre ce vorbeşti. Nu te supraveghez, în mama mă-sii. Acum dă-te la o parte.

Şi din felul în care a spus-o, cu atâta furie, cu atâta dispreţ, mi-am dat seama că Max spunea adevărul. L-am crezut. Nu am vrut, însă l-am crezut.

Dar dacă nu e Max… cine e?

25 august

Tocmai am auzit ceva. Un zgomot afară. M-am dus la fereastră. Şi am văzut pe cineva mişcându-se printre umbre…

E bărbatul acela. E afară.

L-am sunat pe Gabriel, dar n-a răspuns. Ar trebui să sun la poliţie? Nu ştiu ce să fac. Mâna îmi tremură aşa de tare, că abia pot…

Îl aud – la parter – încearcă să deschidă ferestrele şi uşile. Încearcă să intre.

Trebuie să ies de aici. Trebuie să fug.

Oh, Dumnezeule – îl aud…

E înăuntru.

E în casă.

PARTEA A PATRA

Scopul terapiei nu este să corecteze trecutul, ci să-l facă pe pacient capabil să se confrunte cu propria istorie şi să o jelească.

Alice Miller

1

Am închis jurnalul Aliciei şi l-am pus pe birou. Am stat acolo, fără să mă mişc, ascultând ploaia care lovea în fereastră. Am încercat să înţeleg ce tocmai citisem. Evident, erau mult mai multe lucruri legate de Alicia Berenson decât am presupus. Ea fusese pentru mine ca o carte închisă, acum acea carte era deschisă şi conţinutul ei mă luase cu totul prin surprindere.

Aveam o mulţime de întrebări. Alicia bănuia că era supravegheată. Descoperise până la urmă cine era bărbatul? A spus cuiva? Trebuia să aflu. Din câte ştiam, nu vorbise despre asta decât cu trei persoane – Gabriel, Barbie şi cu acest misterios doctor West. S-a limitat la ele sau a mai spus cuiva? Altă întrebare. De ce se termină jurnalul brusc? Mai sunt lucruri scrise altundeva? Alt carnet, pe care nu mi l-a dat? Şi m-am întrebat de ce mi-a dat Alicia jurnalul să-l citesc. Comunica ceva cu siguranţă – şi era o comunicare de o intimitate aproape şocantă. Să fie oare un gest de bună-credinţă – să-mi arate câtă încredere avea în mine? Ori ceva mai sinistru?

Mai era ceva; ceva ce trebuia să verific. Doctorul West – cel care o tratase pe Alicia. Un martor important, cu informaţii vitale despre starea ei de spirit în momentul crimei. Şi totuşi, doctorul West nu depusese mărturie la procesul Aliciei. De ce? Nu era pomenit nicăieri. Până când i-am văzut numele în jurnal, era ca şi cum n-ar fi existat. Cât de multe ştia? De ce nu spusese nimic?

Doctorul West.

Nu putea fi acelaşi om. Era o coincidenţă, cu siguranţă. Trebuia să aflu.

Am pus jurnalul în sertarul biroului şi l-am încuiat. Şi apoi, aproape imediat, m-am răzgândit. Am descuiat sertarul şi am scos jurnalul. E mai bine să-l ţin la mine – e mai sigur să nu-l scap din

vedere. L-am strecurat în buzunarul paltonului, pe care mi l-am pus pe braţ.

Am plecat din cabinet. Am coborât la parter şi am mers pe coridor până am ajuns la o uşă din capăt.

Am stat acolo un moment, uitându-mă la ea. Un nume apărea pe o plăcuţă de pe uşă. Scria: „DR C. WEST”.

Nu m-am ostenit să ciocănesc. Am deschis uşa şi am intrat.

2

Christian stătea la birou, mâncând cu beţişoare sushi dintr-o cutie. A ridicat privirea şi s-a încruntat.

— Nu ştii să baţi la uşă?

— Trebuie să vorbim.

— Nu acum, mănânc.

— Nu durează mult. Doar o întrebare scurtă. Ai tratat-o vreodată pe Alicia Berenson?

Christian a înghiţit un bulgăre de orez şi mi-a aruncat o privire indiferentă.

— Ce vrei să zici? Sigur că da. Conduc echipa care o tratează.

— Nu aici – vreau să zic înainte de a fi internată la The Grove.

M-am uitat cu atenţie la Christian. Expresia lui mi-a spus tot ce aveam nevoie să ştiu. S-a îmbujorat şi a lăsat din mână beţişoarele.

— Despre ce vorbeşti?

Am scos din buzunar jurnalul Aliciei şi l-am ridicat.

— Poate că te-ar interesa asta. E jurnalul Aliciei. A fost scris în lunile dinainte de crimă. L-am citit.

— Şi ce are de-a face cu mine?

— Te pomeneşte în el.

— Pe mine?

— Se pare că ai tratat-o în particular înainte să fie internată la The Grove. N-am ştiut asta.

— Eu… nu pricep. Trebuie să fie o greşeală.

— Nu cred. Ţi-a fost pacientă timp de câţiva ani. Şi totuşi, nu te-ai dus să depui mărturie la proces, în ciuda importanţei dovezilor tale. Şi nici n-ai spus ca o cunoşteai deja pe Alicia când ai început să lucrezi aici. Probabil că te-a recunoscut imediat – ce noroc pe tine că nu vorbeşte.

Am spus asta pe un ton sec, însă clocoteam. Acum înţelegeam de ce se împotrivea atât de mult

Christian încercării mele de a o face pe Alicia să vorbească. Avea tot interesul s-o ţină mută.

— Eşti un ticălos egoist, Christian, ştii asta?

Christian se uita la mine din ce în ce mai panicat.

— La dracu', a mormăit. La dracu'. Theo. Ascultă… Nu-i ceea ce pare.

— Nu?

— Ce altceva mai spune în jurnal?

— Ce altceva mai e de spus?

Christian nu mi-a răspuns. A întins mâna.

— Pot să-l văd?

— Îmi pare rău, am zis, clătinând din cap. Nu cred că se cuvine..

Christian a început să se joace cu beţişoarele în timp ce vorbea.

— N-ar fi trebuit s-o fac. Dar a fost ceva cu totul nevinovat. Trebuie să mă crezi.

— Mă tem că nu. Dacă era ceva nevinovat, de ce n-ai spus nimic după crimă?

— Pentru că nu eram cu adevărat medicul Aliciei – vreau să zic, nu oficial. I-am făcut doar o favoare lui Gabriel. Eram prieteni. Am fost împreună la universitate. Am fost nunta lor. Nu-l mai văzusem de câţiva ani – până când m-a sunat, căutând un psihiatru pentru soţia sa. Starea ei se deteriorase după moartea tatălui ei.

— Şi te-ai oferit tu?

— Nu, nici vorbă. Dimpotrivă. Voiam să-i recomand un coleg, însă el a ţinut morţiş s-o văd eu. Gabriel a spus că Alicia se împotriveşte din răsputeri acestei idei, iar faptul că suntem prieteni creştea mult şansele s-o înduplece. Evident, am ezitat.

— Bag mâna-n foc că da.

Christian mi-a aruncat o privire lezată.

— Nu-i nevoie să fii sarcastic.

— Unde ai tratat-o?

A şovăit.

— În casa iubitei mele. Însă, aşa cum ţi-am spus, a adăugat iute, era neoficial – nu eram cu adevărat medicul ei. Am văzut-o rareori. Din când în când, asta-i tot…

— Şi în acele rare ocazii primeai plată?

Christian a clipit şi şi-a ferit privirea.

— Păi, Gabriel ţinea neapărat să plătească, aşa că n-am avut încotro…

— Numerar, presupun?

— Theo…

— Era numerar?

— Da, dar…

— Şi ai declarat banii?

Christian şi-a muşcat buza şi n-a răspuns. Aşadar, răspunsul era „nu”. Şi iată de ce nu s-a prezentat la procesul Aliciei. M-am întrebat câţi alţi pacienţi trata „neoficial” şi nu declara venitul.

— Uite, a zis. Dacă află Diomedes… mi-aş putea pierde slujba. Ştii asta, nu?

Avea un ton implorator, făcând apel la compasiunea mea. Dar n-aveam niciun strop de compasiune faţă de Christian. Doar dispreţ.

— Lasă-l pe profesor. Ce zici de Consiliul Medicilor? O să-ţi pierzi licenţa.

— Doar dacă spui tu ceva. Nu-i nevoie să spui nimănui. În acest moment totul e de domeniul trecutului, nu? Vreau să zic, vorbim aici despre cariera mea, ce mama dracului.

— Ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte, nu?

— Theo, te rog…

Lui Christian trebuie să-i fi căzut al naibii de greu la stomac să se târască aşa la picioarele mele, dar faptul că-l vedeam zvârcolindu-se nu mi-a dat nicio satisfacţie; doar iritare. N-aveam de gând să-l pârăsc lui Diomedes – cel puţin, nu încă. Mi-ar fi de mult mai mult folos dacă-l ţineam aşa, în aer.

— Bine, am zis, nu trebuie să afle nimeni. Deocamdată.

— Mulţumesc. Serios. Îţi rămân dator.

— Da, îmi rămâi. Continuă.

— Ce vrei?
— Vreau să vorbeşti. Vreau să-mi spui despre Alicia.
— Ce vrei să ştii?
— Totul, am zis.

3

Christian s-a uitat lung la mine, jucându-se cu beţişoarele. A chibzuit o vreme înainte să vorbească.

— Nu-s multe de spus. Nu ştiu ce vrei să auzi sau de unde vrei să încep.

— Începe cu începutul, am zis. Ai văzut-o de-a lungul mai multor ani?

— Nu… adică da, dar ţi-am zis, nu aşa de des cum ar putea să pară. Am văzut-o de două sau de trei ori după ce a murit tatăl ei.

— Când a fost ultima oară?

— Cam cu o săptămână înainte de crimă.

— Şi cum i-ai descrie starea de spirit?

— Oh, a zis Christian şi s-a lăsat pe spate pe scaun, relaxat acum, că era pe teren mai sigur. Era foarte paranoică, avea năluciri – era de-a dreptul psihotică. Dar mai fusese aşa. Avea un tipar vechi de schimbări bruşte de dispoziţie. Întotdeauna era ba sus, ba jos – BPD tipic.

— Scuteşte-mă de afurisitul de diagnostic. Spune-mi doar faptele.

Christian mi-a aruncat o privire rănită, dar a preferat să nu mă contrazică.

— Ce vrei să ştii?

— Alicia ţi-a mărturisit că era supravegheată, adevărat?

Christian s-a uitat la mine cu o privire lipsită de expresie.

— Supravegheată?

— Cineva o spiona. Am crezut că ţi-a vorbit despre asta.

Christian mi-a aruncat o privire ciudată. Apoi, spre surprinderea mea, a izbucnit în râs.

— Ce-i aşa de distractiv? am zis.

— Doar nu crezi asta, nu? Individul care trage cu ochiul pe gaura cheii?

— Nu crezi că-i adevărat?

— Născocire curată. Credeam că e evident.

Am făcut semn cu capul spre jurnal.

— Scrie despre asta destul de convingător. Am crezut-o.

— Păi, sigur că părea convingător. Aş fi crezut-o şi eu, dacă nu aş fi ştiut cum stau lucrurile. Avea o criza psihotică.

— Tot spui asta. În jurnal nu pare psihotică. Doar speriată.

— Avea un precedent – acelaşi lucru s-a întâmplat şi unde au locuit înainte să se mute în Hampstead. De aceea au fost obligaţi să se mute. L-a acuzat pe un bătrân de peste drum că o spionează. A făcut mare tămbălău. A reieşit că bătrânul era orb – nu putea nici măcar s-o zărească, ce să mai vorbim de spionat. Întotdeauna a fost foarte instabilă, dar sinuciderea tatălui i-a pus capac. Nu şi-a mai revenit niciodată.

— A vorbit cu tine despre el? Despre tatăl ei?

Christian a ridicat din umeri.

— Nu prea. O ţinea morţiş că l-a iubit şi că aveau o relaţie foarte normală, pe cât de normală putea să fie, dacă ne gândim că mama ei s-a sinucis. Sincer să fiu, am fost norocos să scot câte ceva de la Alicia. Era foarte puţin cooperantă. Era… Ei bine, ştii cum e.

— Nu la fel de bine ca tine, se pare. Am continuat înainte să mă poată întrerupe: A încercat să se sinucidă după moartea tatălui?

Christian a ridicat din umeri.

— Dacă vrei. Nu aşa i-aş zice eu.

— Cum i-ai zice tu?

— A fost comportament sinucigaş, dar nu cred că avea de gând să moară. Era prea narcisistă ca să vrea cu adevărat vreodată să-şi facă rău. A luat o supradoză, mai degrabă ca să se dea în spectacol decât din altă pricină. Îi „comunica“ lui Gabriel suferinţa ei – întotdeauna încerca să-i atragă atenţia, bietul de el. Dacă n-ar fi trebuit să păstrez

secretul profesional, l-aş fi avertizat să fugă cât vede cu ochii.

— Ce ghinion pe el că te dă etica afară din casă.

Christian s-a strâmbat.

— Theo, ştiu că eşti un om cu multă empatie – asta te face să fii un terapeut atât de bun –, dar îţi pierzi timpul cu Alicia Berenson. Chiar şi înainte de crimă, avea o capacitate foarte redusă de introspecţie sau mentalizare sau oricum vrei să-i zici. Era preocupată în întregime de propria persoană şi de pictura ei. Toată empatia pe care o ai pentru ea, toată bunătatea – nu-i în stare să le răspundă. E o cauză pierdută. O jigodie.

Christian a spus asta cu o expresie dispreţuitoare şi fără niciun strop de empatie pentru o femeie atât de bolnavă. Preţ de o clipă m-am întrebat dacă nu cumva Christian are BPD, nu Alicia. Asta ar fi mult mai potrivit. M-am ridicat de pe scaun.

— Mă duc s-o văd pe Alicia. AM nevoie de nişte răspunsuri.

— De la Alicia? Christian părea uimit. Şi cum ai de gând să le obţii?

— Întrebând-o, am zis şi am plecat.

4

Am aşteptat până ce Diomedes s-a făcut nevăzut în cabinetul său, iar Stephanie era într-o şedinţă cu cei de la Trust, apoi m-am furişat în „acvariul cu peştişori aurii“ şi l-am găsit pe Yuri.

— Trebuie s-o văd pe Alicia, am zis.

— A, da? a zis Yuri, aruncându-mi o privire ciudată. Dar credeam că terapia a fost sistată.

— A fost. Trebuie să vorbesc ceva în particular cu ea, asta-i tot.

— Bine, înţeleg. Yuri părea să şovăie. Păi, sala de terapie e ocupată – Indira îşi vede acolo pacienţii tot restul după-amiezii. S-a gândit un pic. Sala de pictură e liberă, dacă nu te deranjează să vă vedeţi acolo. Însă trebuie să te grăbeşti.

N-a explicat, însă ştiam ce voia să zică – trebuia să ne grăbim ca să nu ne vadă nimeni şi să-i raporteze lui Stephanie. I-am fost recunoscător că era de partea mea; Yuri era, evident, un om bun. M-am simţit vinovat că îl judecasem greşit când ne cunoscuserăm.

— Mulţumesc, am zis. Îţi sunt recunoscător.

Yuri mi-a zâmbit larg.

— O s-o aduc acolo în zece minute.

Yuri s-a ţinut de cuvânt. Peste zece minute eram cu Alicia în sala de pictură, stând unul în faţa celuilalt la masa stropită cu vopsea.

M-am cocoţat pe un taburet şubred, simţindu-mă nesigur. Alicia părea perfect echilibrată când s-a aşezat – ca şi cum ar fi pozat pentru un portret sau ar fi fost pe cale să picteze unul.

— Îţi mulţumesc pentru asta, am zis, scoţând jurnalul ei şi punându-l în faţa mea. Pentru că mi-ai dat voie să-l citesc. Înseamnă foarte mult pentru mine faptul că mi-ai încredinţat ceva atât de personal.

Am zâmbit, dar n-am primit în schimb decât o expresie absentă. Trăsăturile Aliciei erau dure şi încremenite. M-am întrebat dacă nu cumva îi pare rău că îmi dăduse jurnalul. Poate că îi era ruşine că se expusese aşa? Am făcut o pauză, apoi am continuat:

— Jurnalul se încheie brusc, în suspans. Am răsfoit paginile rămase goale. E cam ca terapia noastră – incomplet, neterminat.

Alicia n-a vorbit. Doar se holba. Nu ştiu la ce mă aşteptam, dar nu la asta. Am presupus că oferirea jurnalului semnala un fel de schimbare – reprezenta o invitaţie, o deschidere, un punct de pornire; şi totuşi, iată-mă aici, în faţa unui zid de nepătruns.

— Ştii, am sperat că, după ce mi-ai vorbit indirect – prin aceste pagini –, ai putea face un pas mai departe.

Nicio reacţie.

— Cred că mi l-ai dat pentru că ai vrut să comunici cu mine. Şi chiar ai comunicat. Citindu-l, am aflat multe lucruri despre tine – cât de însingurată erai, cât de izolată, cât de înspăimântată –, că situaţia ta era mult mai complicată decât crezusem înainte. Relaţia ta cu doctorul West, bunăoară.

I-am aruncat o privire când am rostit numele lui Christian. Speram să văd o reacţie, o mijire a ochilor, un maxilar încleştat – ceva, orice –, însă n-a fost nimic, nici măcar o clipire.

— Nu ştiam că l-ai cunoscut pe Christian West înainte să fii internată la The Grove. I-ai fost pacientă particulară timp de câţiva ani. Este evident că l-ai recunoscut de cum a venit să lucreze aici – la câteva luni după sosirea ta. Trebuie să fi fost derutant când el nu a dat niciun semn că te cunoaşte. Şi, probabil, destul de supărător, îmi închipui?

Am spus-o ca pe o întrebare, dar n-am primit niciun răspuns. Părea că n-o interesează prea mult

Christian. Alicia s-a uitat în altă parte, plictisita, dezamăgită, ca şi cum aş fi ratat o ocazie, aş fi pornit pe un drum greşit. Aşteptase ceva de la mine, ceva ce nu reuşisem să-i ofer.

Ei bine, încă nu terminasem.

— Mai e ceva, am zis. Jurnalul ridică unele întrebări – întrebări care au nevoie de răspuns. Unele lucruri n-au sens, nu se potrivesc cu informaţiile pe care le am din alte surse. Acum, că mi-ai îngăduit să-l citesc, mă simt obligat să cercetez mai departe. Sper că înţelegi asta.

I-am înapoiat Aliciei jurnalul. L-a luat şi a rămas cu degetele pe el. Ne-am uitat un moment unul la altul.

— Sunt de partea ta, Alicia, am zis, în cele din urmă. Ştii asta, nu-i aşa?

N-a spus nimic.

Am luat-o ca pe un „da”.

5

Kathy devenea neglijentă. Era inevitabil, presupun.

Dat fiind că îşi ascunsese infidelitatea atâta timp, începuse să-şi coboare garda.

M-am întors acasă şi am găsit-o gata de plecare.

— Mă duc să mă plimb, a zis, punându-şi adidaşii. Nu stau mult.

— Nu mi-ar strica puţină mişcare. Ai chef de companie?

— Nu, trebuie să-mi repet replicile.

— Te pot verifica, dacă vrei.

— Nu, a zis Kathy, clătinând din cap. Mi-e mai uşor singură. Tot repet monologurile – cele care nu-mi ies, ştii, cele din actul doi. Mă plimb prin parc, repetându-le cu voce tare. Ar trebui să vezi cum se uită lumea la mine.

Ce-i al ei, e al ei. Kathy a spus astea cu deplină sinceritate, în timp ce mă privea drept în ochi. Era o actriţă de milioane.

Şi eu îmi îmbunătăţisem jocul. I-am zâmbit cald, deschis.

— Plimbare plăcută, am zis.

Am urmat-o după ce a ieşit din apartament. Am păstrat o distanţă prudentă, însă n-a întors capul nici măcar o dată. Cum spuneam, devenea neglijentă.

A mers vreo cinci minute, până la intrarea în parc. Când s-a apropiat, un bărbat a ieşit din umbră. Era cu spatele la mine şi nu i-am văzut faţa. Avea părul negru şi era bine făcut, mai înalt decât mine. S-a dus la el şi el a luat-o în braţe. Au început să se sărute. Kathy îi sorbea cu lăcomie sărutările, lăsându-se în voia lui. Era ciudat – ca să nu zic mai mult – să văd braţele altui bărbat în jurul ei. Mâinile lui o pipăiau şi îi frământau sânii prin haine.

Ştiam că ar trebui să mă ascund. Eram expus, la vedere – dacă ea s-ar fi întors, cu siguranţă, m-ar fi văzut. Dar nu mă puteam urni. Încremenisem, uitându-mă la Meduza, prefăcut în piatră.

În cele din urmă, s-au oprit din sărutat şi au intrat în parc la braţ. I-am urmat. Era derutant. Din spate, de departe, bărbatul semăna cu mine – câteva secunde am avut o trăire confuză, extracorporală, convins că mă văd pe mine plimbându-mă prin parc cu Kathy.

Kathy l-a condus spre o pădurice deasă. El a urmat-o acolo şi au dispărut.

Am simţit în stomac o oroare care mă îmbolnăvea. Răsuflarea îmi era înceată, greoaie. Fiecare părticică din trup îmi spunea să plec, să mă duc, să fug, să fug de acolo. Dar n-am făcut-o. I-am urmat printre copaci.

Am încercat să fac cât mai puţin zgomot cu putinţă, însă două crenguţe au scrâşnit sub tălpile mele, iar crengile mă zgâriau. Nu-i vedeam nicăieri –copacii erau atât de apropiaţi, încât nu vedeam decât la vreun metru în faţă.

M-am oprit şi am ascultat. Am auzit un freamăt prin frunziş; dar ar fi putut să fie vântul. Apoi am auzit ceva inconfundabil, un sunet jos, gutural, pe care l-am recunoscut pe loc.

Era geamătul lui Kathy.

Am încercat să mă apropii, însă crengile m-au prins şi m-au ţinut atârnat, ca o muscă într-o pânză de păianjen. Am stat acolo, în lumina slabă, respirând mirosul umed de iarbă şi pământ. Am ascultat-o pe Kathy gemând în vreme ce el i-o trăgea. El mârâia ca un animal.

Eram mistuit de ură. Bărbatul ăsta apăruse de nicăieri şi-mi invadase viaţa. Furase, sedusese şi corupsese singurul lucru din lume pe care-l preţuiam. Era monstruos – supranatural. Poate că nu era deloc uman, ci unealta unei zeităţi răuvoitoare care voia să mă pedepsească. Oare era pedeapsa lui Dumnezeu? De ce? Cu ce mă

făcusem vinovat, în afară de a mă fi îndrăgostit? Era din pricină că iubeam prea profund, prea lacom? Prea mult?

Bărbatul ăsta o iubea? Mă îndoiam. Nu ca mine. Nu făcea decât s-o folosească; să-i folosească trupul. N-avea cum să ţină la ea aşa cum ţineam eu. Aş fi murit pentru Kathy.

Aş fi ucis pentru ea.

M-am gândit la tata – ştiam ce-ar fi făcut el în această situaţie. L-ar fi omorât pe tip. „Fii bărbat”, îl auzeam pe tata strigând. „Întăreşte-te.” Asta ar trebui să fac? Să-l omor? Să-l fac să dispară? Era o modalitate de a ieşi din această mizerie – o modalitate de a o dezlega pe Kathy şi de a ne elibera pe amândoi. După ce i-ar plânge pierderea, s-ar termina, el n-ar mai fi decât o amintire, uşor de uitat; şi am putea merge mai departe ca înainte. Aş putea s-o fac acum, aici, în parc. L-aş târî până în heleşteu, i-aş ţine capul sub apă. L-aş ţine acolo până ce trupul i-ar zvâcni şi s-ar lăsa moale în braţele mele. Sau aş putea să-l urmăresc până acasă în metrou, să stau chiar în spatele lui pe peron şi – cu un brânci scurt să-l arunc în faţa trenului care vine. Sau să mă furişez în spatele lui pe o strada pustie, cu o cărămidă în mână, şi să-i strivesc creierii. De ce nu?

Dintr-odată, sunetele lui Kathy au devenit mai puternice, şi am recunoscut gemetele pe care le scotea la orgasm. Apoi a fost tăcere… întreruptă de chicotitul înăbuşit pe care îl cunoşteam atât de bine. Auzeam cum trosneau vreascurile când au ieşit din pădure.

Am aşteptat câteva clipe. Apoi am rupt crengile din jurul meu şi m-am luptat să ies dintre copaci, zgâriindu-mi şi julindu-mi mâinile.

Când am ieşit din pădurice eram pe jumătate orbit de lacrimi. Le-am şters cu pumnul însângerat.

Am plecat împleticindu-mă, fără ţintă. M-am tot învârtit în cerc ca un bezmetic.

6

— Jean-Felix?

Nu era nimeni la biroul de recepţie şi n-a venit nimeni când am strigat. Am şovăit o clipă, apoi am intrat în galerie.

Am mers pe coridor spre locul în care atârna *Alcesta.* M-am uitat încă o dată la tablou. Am încercat încă o dată să-l descifrez; şi din nou am eşuat. Tabloul avea ceva care sfida interpretarea – sau poate că avea un soi de înţeles pe care încă nu-l desluşeam. Dar care?

Şi apoi am tras brusc aer în piept când am observat ceva ce nu văzusem până atunci. În spatele Aliciei, în întuneric, dacă mijeai ochii şi priveai intens tabloul, cea mai întunecată parte a umbrelor se unea – ca o hologramă care trece de la două dimensiuni la trei când priveşti dintr-un anumit unghi – şi din umbre a ţâşnit o formă… Silueta unui bărbat. *Un bărbat* – ascuns în întuneric. Privind. Spionând-o pe Alicia.

— Ce doreşti? Vocea m-a făcut să tresar. M-am răsucit. Jean-Felix nu părea prea încântat să mă vadă. Ce faci aici?

Eram gata să arăt spre bărbatul din tablou şi să-l întreb pe Jean-Felix despre el, dar ceva mi-a spus că s-ar putea să nu fie o idee bună. În loc de asta, am zâmbit.

— Mai am două întrebări. E un moment potrivit?

— Nu prea. Ţi-am spus tot ce ştiu. Cu siguranţă, nu mai poate fi altceva.

— De fapt, au apărut informaţii noi.

— Ce anume?

— Păi, de exemplu, nu ştiam că Alicia avea de gând să nu mai expună în galeria ta.

A fost o pauză de o secundă până ca Jean-Felix să răspundă. Vocea îi era tensionată, ca o bucată de elastic pe punctul de a plesni.

— Despre ce vorbeşti?
— E adevărat?
— Ce treabă ai tu cu asta?
— Alicia e pacienta mea. Am de gând s-o fac să vorbească din nou, însă acum văd că ar fi în interesul tău să rămână mută.
— Ce mama naibii vrea să însemne asta?
— Ei bine, câtă vreme nu ştie nimeni că dorea să plece, poţi păstra la nesfârşit lucrările ei.
— De ce anume mă învinuieşti?
— Nu te învinuiesc de nimic. Doar afirm un fapt.
Jean-Felix a râs.
— Vom vedea. O să iau legătura cu avocatul meu şi o să fac o plângere oficială la spital.
— Nu cred c-o vei face.
— De ce?
— Păi, nu ţi-am spus cum am aflat că Alicia avea de gând să te părăsească.
— Oricine ţi-o fi spus, minte.
— Alicia a fost aceea.
— Cum? Jean-Felix părea uluit. Vrei să zici că… a vorbit?
— Într-un fel. Mi-a dat să-i citesc jurnalul.
— Jurnalul? A clipit de câteva ori, ca şi cum i-ar fi fost greu să înţeleagă. Nu ştiam că Alicia a ţinut un jurnal.
— Ei bine, a ţinut. Descrie amănunţit ultimele voastre întâlniri. N-am mai spus nimic. Nu era nevoie. A urmat un moment de tăcere apăsătoare. Mai vorbim, am zis.
Am zâmbit şi am plecat.
Pe când ieşeam pe strada din Soho, mă simţeam un pic vinovat că îl zgândărisem aşa pe Jean-Felix. Dar fusese intenţionat – voiam să văd ce efect va avea provocarea, cum va reacţiona, ce va face.
Acum trebuia să aştept să văd ce urmează.

În timp ce mergeam prin Soho, l-am sunat pe vărul Aliciei, Paul Rose, ca să-i spun că vreau să-l

vizitez. Nu voiam să mă înfiinţez acasă la el fără să anunţ şi să risc o primire asemănătoare cu cea dinainte. Vânătaia de la cap încă nu mi se vindecase de tot.

Am pus telefonul între ureche şi umăr cât mi-am aprins o ţigară. De-abia am avut timp să trag un fum când cineva a răspuns, de la primul apel. Speram să fie Paul, nu Lydia. Am avut noroc.

— Alo?

— Paul. Sunt Theo Faber.

— A. Bună, omule. Scuză-mă că vorbesc în şoaptă, a zis. Mama trage un pui de somn şi nu vreau s-o deranjez. Ce-ţi face capul?

— Mult mai bine, mulţumesc.

— Bine, bine. Cu ce te pot ajuta?

— Păi, am zis, am mai primit nişte informaţii despre Alicia… Voiam să vorbesc cu tine despre asta.

— Ce fel de informaţii?

I-am spus că Alicia mi-a dat să-i citesc jurnalul.

— Jurnalul ei? Nu ştiam că ţine unul. Ce zice?

— Ar fi mai simplu să vorbim faţă în faţă. Ai vreun moment liber azi?

Paul a şovăit.

— Ar fi mai bine să nu vii la noi. Mama nu-i… În fine n-a fost prea încântată de vizita ta.

— Da, am priceput asta.

— E o cârciumă în capătul străzii, lângă sensul giratoriu. The White Bear…

— Da, îmi amintesc, am zis. Îmi convine. La ce oră?

— Pe la cinci? Ar trebui să reuşesc să ies un pic.

Am auzit-o pe Lydia strigând. Era evident că se trezise.

— Trebuie să te las, a zis Paul. Ne vedem mai târziu.

A închis.

Câteva ore mai târziu eram din nou în drum spre Cambridge. Şi din tren am mai dat un telefon – lui

Max Berenson. Am şovăit înainte să-l sun. I se plânsese deja lui Diomedes, aşa că nu avea să fie bucuros să mă audă iarăşi. Dar în acest punct ştiam că n-am de ales.

A răspuns Tanya. Părea că-i mai trecuse răceala, dar am simţit tensiunea din vocea ei când şi-a dat seama cine eram.

— Nu cred că… Vreau să zic, Max e ocupat. Are întâlniri toată ziua.

— O să sun altă dată.

— Nu cred că-i o idee bună. Eu…

L-am auzit pe Max şuşotind ceva; şi răspunsul Tanyei: „Nu spun asta, Max“.

Max a înşfăcat telefonul şi mi-a vorbit direct:

— Tocmai i-am spus Tanyei să-ţi zică să te duci dracului.

— Aha.

— Ai mare tupeu să suni iar aici. M-am plâns deja profesorului Diomedes.

— Da, ştiu. Cu toate acestea, au ieşit la lumină nişte informaţii care te privesc direct, aşa că am considerat că n-am de ales şi trebuie să te caut.

— Ce informaţii?

— E vorba despre un jurnal pe care Alicia l-a ţinut în săptămânile de dinaintea crimei. La celalalt capăt s-a lăsat tăcere. Am şovăit, apoi am continuat. Alicia scrie despre tine amănunţit, Max. Scrie că ai avut faţa de ea sentimente romantice. Mă întrebam dacă…

S-a auzit un clic şi a închis. Toate bune până acum. Max muşcase momeala, şi acum trebuia să aştept să văd cum avea să reacţioneze.

Mi-am dat seama că mi-era un pic frică de Max Berenson; aşa cum Tanya se temea de el. Îmi amintesc avertismentul ei şoptit, să vorbesc cu Paul, să-l întreb ceva – ce? Ceva despre seara de după accidentul în care murise mama Aliciei. Mi-am amintit expresia de pe chipul Tanyei când a apărut Max, că amuţise şi-i zâmbise. „Nu”, mi-am zis, „Max Berenson nu trebuie subestimat”.

Asta ar fi o mare greşeală.

7

În vreme ce trenul se apropia de Cambridge, peisajul devenea mai neted, iar temperatura scădea. Mi-am încheiat paltonul când am ieşit din gară. Vântul îmi tăia faţa ca o rafală de lame de ras îngheţate. M-am dus la cârciumă să mă întâlnesc cu Paul.

The White Bear era o şandrama – părea că de-a lungul anilor fuseseră adăugate câteva încăperi. Doi studenţi înfruntau vântul, aşezaţi cu halbele de bere în grădină, înfofoliţi în fulare, fumând. Înăuntru era mult mai cald, mulţumită câtorva focuri zdravene, ceea ce oferea o bine-venită uşurare după frigul de afară.

Am luat o băutură şi m-am uitat în jur după Paul. Câteva săli mici se înşirau după bar şi lumina era scăzută. M-am uitat la chipurile din umbre, fără să dau de el. Un loc bun pentru o întâlnire clandestină mi-am zis. Ceea ce, presupun, şi era.

L-am găsit pe Paul singur într-o săliţă. Era cu spatele la uşă, aşezat lângă foc. L-am recunosc imediat datorită mărimii. Spatele său imens acoperea cu totul focul.

— Paul?

A tresărit şi s-a răsucit. Arăta ca un uriaş în încăperea mică. Trebuia să se încovoaie un pic ca să nu dea cu capul de tavan.

— E în ordine?

Părea că îşi face curaj pentru veşti rele de la doctor. Mi-a făcut loc şi m-am aşezat în faţa focului. Era plăcut să-i simt căldura pe faţă şi pe mâini.

— Aici e mai frig decât la Londra, am zis. Vântul înrăutăţeşte lucrurile.

— Vine de-a dreptul din Siberia, aşa zice lumea. Paul a continuat fără pauză, în mod clar n-avea chef de taclale. Ce-i cu jurnalul ăla? N-am ştiut că Alicia ţine un jurnal.

— Ei bine, a ţinut.
— Şi ţi l-a dat ţie?
Am încuviinţat.
— Şi? Ce spune?
— Povesteşte amănunţit ultimele două luni dinainte de crimă. Şi sunt câteva nepotriviri despre care vreau să te întreb.
— Ce nepotriviri?
— Dintre povestea ta şi a ei.
— Despre ce vorbeşti? A lăsat jos halba şi s-a uitat lung la mine. Ce vrei să zici?
— Păi, bunăoară, mi-ai spus că înainte de crimă n-o văzuseşi pe Alicia de câţiva ani.
Paul a şovăit.
— Aşa am zis?
— Iar în jurnal, Alicia scrie că v-aţi văzut cu câteva săptămâni înainte ca Gabriel să fie ucis. Scrie că te-ai dus acasă la ea, în Hampstead.
M-am uitat la el, simţind cum se dezumflă pe dinăuntru. Dintr-odată arăta ca un băieţel într-un trup care era mult prea mare pentru el. Paul era speriat, fără îndoială. N-a spus nimic o vreme. Mi-a aruncat o privire furişă.
— Pot să mă uit? La jurnal?
Am clătinat din cap.
— Nu cred că s-ar cuveni. Oricum, nu l-am adus cu mine.
— Atunci de unde ştiu că există? Ai putea să minţi.
— Nu mint. Dar tu ai făcut-o – m-ai minţit, Paul. De ce?
— Nu-i treaba ta, de-aia.
— Mă tem că e treaba mea. Mă preocupă starea de bine a Aliciei.
— Starea ei de bine n-are nimic de a face cu asta. Nu i-am făcut niciun rău.
— N-am spus că i-ai făcut.
— Păi, vezi.
— Ce-ar fi să-mi spui ce s-a întâmplat?
Paul a ridicat din umeri.

— E o poveste lungă. A cumpănit, apoi s-a dat bătut. A vorbit iute, pe nerăsuflate. Simţeam că e o uşurare să-i spună, în sfârşit, cuiva: Eram în găleată. Aveam o problemă, ştii – jucam jocuri de noroc şi am împrumutat bani şi n-am putut să-i dau înapoi. Aveam nevoie de nişte bani gheaţă ca să… îndrept lucrurile.

— Şi i-ai cerut Aliciei? Ţi-a dat banii?

— Ce scrie în jurnal?

— Nu scrie.

Paul a şovăit, apoi a clătinat din cap.

— Nu, nu mi-a dat nimic. A zis că nu-şi poate permite.

Iarăşi minţea. De ce?

— Atunci cum ai făcut rost de bani?

— I-am… i-am luat din economiile mele. Ţi-aş fi recunoscător dacă asta ar rămâne între noi. Nu vreau să afle mama.

— Nu cred că există vreun motiv ca s-o implic pe Lydia în asta.

— Zău? Lui Paul i-a revenit un pic culoarea în obraji.
Părea mai încurajat. Mulţumesc. Îţi sunt recunoscător.

— Ţi-a spus vreodată Alicia că bănuieşte că e urmărită?

Paul a lăsat jos halba şi s-a uitat la mine nedumerit. Mi-am dat seama că ea nu-i spusese.

— Urmărită? Ce vrei să zici?

I-am spus ce citisem în jurnal – bănuiala Aliciei că era urmărită de un necunoscut, şi în cele din urmă teama că era atacată în propria casă.

Paul a clătinat din cap.

— Nu i se învârteau bine toate rotiţele din cap.

— Crezi că i s-a năzărit?

— Păi, e logic, nu? Paul a ridicat din umeri. Doar nu crezi că o urmărea cineva? Vreau să zic, presupun că e posibil…

— Da, e posibil. Aşa că presupun că nu ţi-a pomenit de asta?

— Niciun cuvinţel. Însă eu şi Alicia n-am vorbit niciodată prea mult, ştii. Întotdeauna era destul de tăcută. Cu toţii eram, toată familia. Îmi amintesc că Alicia a zis că e ciudat – că se duce acasă la prieteni şi vede că alte familii râd şi glumesc şi discută despre tot soiul de lucruri –, iar casa noastră e aşa de tăcută. Nu vorbeam niciodată. În afară de mama mea, care dădea porunci.

— Şi tatăl Aliciei? Vernon? Cum era?

— Vernon nu vorbea prea mult. Nu era în toate minţile – nu după ce a murit Eva. N-a mai fost niciodată acelaşi… Nici Alicia, că veni vorba.

— Asta îmi aminteşte ceva. E un lucru despre care voiam să te întreb – ceva ce mi-a spus Tanya.

— Tanya Berenson? Ai vorbit cu ea?

— Doar în treacăt. Mi-a sugerat să vorbesc cu tine.

— A făcut asta Tanya? Paul s-a îmbujorat. Eu… cu n-o cunosc prea bine, dar întotdeauna a fost foarte drăguţă cu mine. E un om bun, foarte bun. Ne-a vizitat de două ori, pe mama şi pe mine.

Pe buzele lui Paul a răsărit un zâmbet şi a rămas o vreme cu ochii în depărtare. Îi picase cu tronc, mi-am zis. M-am întrebat ce părere avea Max despre asta.

— Ce a zis Tanya? m-a întrebat.

— A sugerat să te întreb ceva – ce s-a întâmplat în seara de după accidentul de maşină. N-a intrat în amănunte.

— Da, ştiu ce vrea să zică, i-am spus în timpul procesului. Am rugat-o să nu spună nimănui.

— Nu mi-a spus. Tu hotărăşti dacă îmi spui sau nu. Dacă vrei s-o faci. Fireşte, dacă nu vrei…

Paul şi-a golit halba şi a ridicat din umeri.

— Probabil că nu-i nimic, dar… te-ar putea ajuta s-o înţelegi pe Alicia. Ea…

A şovăit şi a tăcut.

— Continuă, am zis.

— Alicia… Primul lucru pe care l-a făcut Alicia când a venit acasă de la spital – au ţinut-o acolo o

noapte după accident – a fost să se urce pe acoperişul casei. M-am urcat şi eu. Am stat acolo aproape toată noaptea. Urcam mereu acolo, Alicia şi cu mine. Era locul nostru secret.

— Pe acoperiş?

Paul a şovăit? S-a uitat la mine o clipă, chibzuind. S-a hotărât.

— Haide, a zis. O să-ţi arăt.

8

Când ne-am apropiat, casa era întunecată.

— Aici este, a zis Paul. Ia-te după mine.

O scară din fier era fixată pe latura casei. Ne-am dus spre ea. Noroiul de sub picioarele noastre era îngheţat, alcătuind valuri şi creste tari. Fără să mă aştepte, Paul a început să urce.

Era tot mai frig. Mă întrebam dacă era o idee chiar atât de bună. L-am urmat şi m-am agăţat de prima treaptă – îngheţată şi alunecoasă. Crescuse peste ea un soi de plantă căţărătoare; poate că iederă.

Am urcat, treaptă după treaptă. Când am ajuns în vârf

aveam degetele amorţite şi vântul mă plesnea peste faţă. M-am urcat pe acoperiş. Paul mă aştepta zâmbind larg, ca un adolescent aţâţat. Luna ca un tăiş de brici atârna deasupra noastră; restul era întuneric.

Dintr-odată, Paul s-a repezit la mine, cu o expresie ciudată pe chip. Am simţit un junghi de spaimă când braţul i s-a întins spre mine – m-am smucit într-o parte, însă m-a înşfăcat. Preţ de o secundă cumplită m-am gândit că o să mă arunce de pe acoperiş. Însă m-a tras spre el.

— Eşti prea aproape de margine, a zis. Stai la mijloc, aici. E mai sigur.

Am încuviinţat din cap, cu respiraţia tăiată. Era o idee proastă. Nu mă simţeam deloc în siguranţă în preajma lui Paul. Tocmai mă gândeam să-i propun să coborâm, când şi-a scos ţigările şi mi-a oferit una. Am şovăit, apoi am luat-o. Îmi tremurau degetele când mi-am scos bricheta şi am aprins ţigările.

Am stat acolo o vreme, fumând în tăcere.

— Aici stăteam, a zis. Eu şi Alicia. Aproape în fiecare zi.

— Câţi ani aveaţi?

— Eu vreo şapte, poate opt. Alicia nu putea să aibă mai mult de zece ani.

— Eraţi un pic cam mici ca să vă căţăraţi pe scări.

— Presupun că da. Nouă ni se părea normal. În adolescenţă urcam aici ca să fumăm şi să bem bere.

Am încercat să-mi imaginez o Alicia adolescentă, ascunzându-se de tatăl ei şi de mătuşa tiranică; Paul, vărul mai mic, care o adora, urmând-o în sus pe scară, bătând-o la cap când ea ar fi preferat să tacă, singură cu gândurile ei.

— E o ascunzătoare bună, am zis.

Paul a încuviinţat din cap.

— Unchiul Vernon nu putea să urce scara. Avea un trup masiv, ca mama.

— De-abia am izbutit eu. Iedera aia e o capcana mortală.

— Nu-i iederă, a zis Paul, e iasomie. S-a uitat la viţele verzi care se încovrigau peste partea de sus a scării. Încă n-are flori – nu până la primăvară. Atunci miroase frumos, când sunt multe. Paul părea pierdut în amintiri. Ce chestie ciudată.

— Ce anume?

— Nimic. A ridicat din umeri. Lucrurile pe care ţi le aminteşti… Tocmai mă gândeam la iasomie – în ziua aceea era plină de flori, în ziua accidentului, când a murit Eva.

M-am uitat în jur.

— Tu şi Alicia aţi urcat aici, ziceai?

— Mama şi unchiul Vernon ne căutau jos. Îi auzeam strigând. Dar n-am scos nicio vorbă. Am rămas ascunşi. Şi atunci s-a întâmplat. Şi-a strivit ţigara şi mi-a aruncat un zâmbet ciudat. De aceea te-am adus aici. Ca să vezi scena crimei.

— Crimei?

Paul n-a răspuns, doar a continuat să se uite la mine.

— Ce crimă, Paul?

— Crima săvârşită de Vernon, a zis. Vezi tu, unchiul Vernon nu era un om bun. Nu, deloc.

— Ce încerci să spui?

— Păi, atunci a făcut-o.

— Ce a făcut?

— Atunci a omorât-o pe Alicia.

M-am holbat la el, nevenindu-mi să-mi cred urechilor.

— A omorât-o pe Alicia? Ce tot spui acolo?

Paul a arătat spre pământul de jos.

— Unchiul Vernon era acolo cu mama. Era beat. Mama tot încerca să-l facă să intre înapoi în casă. Dar el stătea acolo jos, strigând-o pe Alicia. Era atât de supărat pe ea. Era scos din minţi.

— Pentru că Alicia se ascundea? Dar era un copil, mama ei tocmai murise.

— El era un ticălos cu inima neagră. Singura persoană pe la care ţinuse era mătuşa Eva. Presupun că de aceea a spus-o.

— Ce a spus? Îmi pierdeam răbdarea. Nu pricep ce zici. Ce anume s-a întâmplat?

— Vernon tot spunea cât de mult a iubit-o pe Eva – că nu putea să trăiască fără ea. „Fetiţa mea”, tot spunea, „biata mea fetiţă, Eva mea… De ce a trebuit să moară? De ce a trebuit să fie ea? De ce n-a murit Alicia în locul ei?”

M-am holbat la el un moment, înmărmurit. Nu eram sigur că am înţeles bine.

— „De ce n-a murit Alicia în locul ei?”

— Asta a zis.

— Alicia a auzit?

— Da. Şi Alicia mi-a şoptit ceva – n-am să uit niciodată. „M-a omorât”, a zis. „Tata tocmai m-a omorât.”

M-am uitat la Paul, mut de uimire. În cap au început să-mi sune clopote, dangăte, clinchete, reverberând. Asta căutasem. Găsisem, în sfârşit, piesa lipsă din puzzle – aici, pe un acoperiş din Cambridge.

Pe tot drumul de întoarcere la Londra m-am gândit la implicaţiile celor auzite. Am înţeles acum de ce *Alcesta* a atins un punct sensibil din Alicia. Aşa cum Admet a condamnat-o pe Alcesta la moarte fizică, Vernon Rose şi-a condamnat fiica la moarte psihică. Admet trebuie s-o fi iubit pe Alcesta într-o oarecare măsură; însă în Vernon Rose nu era iubire, doar ură. Ce făcuse el era un act de infanticid psihic – şi Alicia ştia.

„M-a omorât”, a zis. „Tata tocmai m-a omorât.”

Acum, în sfârşit, aveam cu ce să lucrez. Ceva despre care ştiam – efectele emoţionale pe care le au rănile psihologice asupra copiilor, şi în ce fel se manifestă mai târziu, la maturitate. Închipuie-ţi – să-ţi auzi tatăl, însăşi persoana de care depinzi pentru supravieţuire, dorindu-şi să fii moartă. Cât de înspăimântător trebuie să fie pentru un copil, cât de traumatizant – cum i se năruie respectul de sine; şi durerea ar fi prea mare, imensă, aşa că o înghiţi, o reprimi, o îngropi. Cu timpul, pierzi contactul cu originile traumei, nu te mai legi de rădăcinile cauzei ei, uiţi. Dar într-o bună zi toată durerea şi mânia izbucnesc, ca focul din pântecul unui balaur – şi pui mâna pe o puşcă. Dezlănţui acea furie nu asupra tatălui, care e mort şi uitat şi pe care nu-l mai poţi atinge, ci asupra soţului, bărbatul care i-a luat locul în viaţa ta, care te-a iubit şi cu care ai împărţit patul. Îl împuşti de cinci ori în cap; poate că fără să ştii măcar de ce.

Trenul gonea prin noapte spre Londra. „În sfârşit”, mi-am zis, „în sfârşit ştiu cum să ajung la ea”.

Acum putem să începem.

9

Am stat împreună cu Alicia, în tăcere.

Mă descurcam mai bine cu tăcerile astea, le suportam mai uşor, mă instalam în ele şi răbdam până la capăt; devenise aproape confortabil să stau în cămăruţa aceea împreună cu ea, în tăcere.

Alicia îşi ţinea mâinile în poală, încleştându-le şi descleştându-le ritmic, ca o bătaie de inimă. Era cu faţa spre mine, dar nu se uita la mine, ci pe fereastră, printre gratii. Ploaia se oprise şi norii se risipiseră pe moment, dezvăluind un cer de un albastru pal; apoi a apărut alt nor, acoperindu-l cu cenuşiu. Atunci am vorbit:

— E un lucru de care mi-am dat seama! Ceva ce mi-a spus vărul tău. Am spus asta cât de blând am putut. N-a avut nicio reacţie, aşa că am continuat. Paul mi-a zis că atunci când erai copil l-ai auzit pe tatăl tău spunând ceva îngrozitor. După accidentul de maşină în care a murit mama ta… l-ai auzit spunând că ar fi vrut să fi murit tu în locul ei.

Eram sigur că va avea o reacţie fizică reflexă, un soi de confirmare. Am aşteptat; dar nu s-a întâmplat nimic.

— Mă întreb ce crezi despre faptul că Paul mi-a spus asta – ar putea să pară o trădare. Însă cred că el s-a gândit la binele tău. La urma urmei, eşti în grija mea.

Nicio reacţie. Am şovăit.

— Te-ar putea ajuta să-ţi spun ceva. Nu – poate că nu-i adevărat –, poate că pe mine m-ar ajuta. Adevărul e că te înţeleg mai bine decât crezi. Fără să vreau să dezvălui prea multe, eu şi cu tine am avut copilării asemănătoare; cu acelaşi gen de taţi. Şi amândoi am plecat de acasă cât de repede am putut. Însă am descoperit curând că distanţa geografică nu prea contează pe tărâmul minţii. Nu-i aşa de uşor să laşi în urmă unele lucruri. Ştiu cât de devastatoare a fost copilăria ta. E important să

înţelegi cât de serios este acest lucru. Ceea ce a spus tatăl tău e egal cu o crimă psihică. El te-a *omorât*..

De data asta a avut o reacţie.

A ridicat brusc privirea la mine. Ochii ei păreau că mă sfredelesc ca un fier roşu. Dacă privirea ar putea să omoare, aş fi căzut mort pe loc. I-am susţinut privirea ucigaşă fără să clipesc.

— Alicia, am zis. E ultima noastră şansă. Stau acum aici fără ca profesorul Diomedes să ştie sau să-mi permită. Dacă o să mai încalc regulile de dragul tău, o să fiu dat afară. Iată de ce e ultima dată că mă vezi. Înţelegi?

Am spus asta fără vreo aşteptare sau emoţie, secătuit de speranţă sau de sentimente. Mă săturasem să mă tot izbesc cu capul de un zid. Nu aşteptam niciun răspuns. Şi apoi…

La început am crezut că-mi imaginez. Am crezut că mi se năzare că aud. M-am uitat la ea cu răsuflarea tăiată. Mi-am simţit inima bubuind în piept. Aveam gura uscată când am vorbit:

— Ai… ai… spus ceva?,

Altă tăcere. Trebuie să mă fi înşelat. Trebuie să-mi fi imaginat. Dar atunci… s-a întâmplat din nou.

Buzele Aliciei s-au mişcat încet, chinuitor; vocea i s-a frânt când a ieşit, ca o poartă scârţâitoare care avea nevoie să fie unsă.

— Ce… a şoptit. Apoi s-a oprit. Şi iar: Ce… ce…

O vreme doar ne-am uitat fix unul la altul. Ochii mi s-au umplut încet de lacrimi – lacrimi de neîncredere, entuziasm şi recunoştinţă.

— Ce vreau? am zis. Vreau să continui să vorbeşti… Vorbeşte… Vorbeşte cu mine, Alicia…

Alicia s-a uitat la mine. Se gândea la ceva. A luat o hotărâre. A încuviinţat încetişor.

— Bine, a zis.

10

— A zis ce?

Profesorul Diomedes se holba la mine uluit, încremenit. Eram afară, fumând. Mi-am dat seama că e emoţionat pentru că n-a observat că şi-a scăpat trabucul pe jos.

— A vorbit? Alicia chiar a vorbit?

— Da.

— Incredibil. Aşadar, aveai dreptate. Aveai dreptate. Iar eu m-am înşelat.

— Deloc. Am greşit când m-am întâlnit cu ea fără să-mi dai voie, profesore. Îmi pare rău, numai că instinctul mi-a spus…

Diomedes mi-a respins scuzele cu o fluturare a mâinii şi a sfârşit fraza în locul meu.

— Ţi-ai urmat instinctul. Şi eu aş fi făcut la fel, Theo. Bună treabă.

Nu doream să ne bucurăm prea tare.

— Să nu zicem hop până n-am sărit gardul. E un mare progres, da. Însă nu există nicio garanţie – în orice moment s-ar putea răzgândi sau regresa.

Diomedes a încuviinţat din cap.

— Foarte adevărat. Trebuie să organizăm o examinare oficială şi să vorbim cu Alicia cât mai curând posibil – s-o aducem în faţa unei comisii – eu şi cu tine şi cineva de la Trust – Julian ar fi potrivit, e destul de inofensiv…

— O iei prea repede. Nu asculţi ce-ţi spun. E prea curând. Orice lucru de acest fel o va speria. Trebuie să ne mişcăm fără grabă.

— Păi, e important ca Trustul să ştie…

— Nu, încă nu. Poate că a fost doar o dată. Hai să aşteptăm. Să nu facem niciun anunţ. Nu încă.

Diomedes a încuviinţat din cap, chibzuind. A întins mâna şi m-a strâns de umăr.

— Bună treabă, a zis din nou. Sunt mândru de tine.

Am simţit un licăr de mândrie – un fiu felicitat de tată. Eram conştient de dorinţa mea de a-l mulţumi pe Diomedes, de a justifica încrederea lui în mine şi de a-l face să se simtă mândru. M-am simţit un pic emoţionat. Ca să nu observe, mi-am aprins o ţigară.

— Acum continuă, a zis Diomedes. Lucrează mai departe cu Alicia.

— Şi dacă află Stephanie?

— Nu te gândi la Stephanie, las-o în seama mea. Tu concentrează-te pe Alicia.

Aşa am făcut.

La următoarea noastră şedinţă, eu şi Alicia am vorbit tot timpul. S-o aud pe Alicia era o experienţă neobişnuită şi, cumva, derutantă, după atâta tăcere. La început vorbea şovăielnic – încercând să meargă pe picioarele care nu fuseseră folosite o bună bucată de vreme. Curând şi-a revenit, a prins viteză şi agilitate, parcurgând frazele ca şi cum n-ar fi fost niciodată fără glas – ceea ce, într-un fel, nici nu fusese.

Când şedinţa s-a încheiat, m-am dus în cabinetul meu. M-am aşezat la birou şi am transcris ce-mi spusese cât îmi era încă proaspăt în minte. Am scris totul, cuvânt cu cuvânt, cu cea mai mare precizie posibilă.

Aşa cum veţi vedea, e o poveste incredibilă – în privinţa asta nu încape nicio îndoială.

Dacă o credeţi sau nu, e alegerea voastră.

11

În sala de terapie, Alicia s-a aşezat pe scaunul din faţa mea.

— Înainte să începem, am zis, am câteva întrebări.

Nişte lucruri pe care aş vrea să le clarific…

Nicio reacţie. Alicia se uita la mine cu expresia ei impenetrabilă.

Am continuat:

— În mod special, vreau să-ţi înţeleg tăcerea. Vreau să ştiu de ce ai refuzat să vorbeşti.

Alicia a părut dezamăgită de întrebare. A întors capul şi s-a uitat pe fereastră.

Am stat aşa, în tăcere, vreo două minute. Am încercat să controlez tensiunea pe care o simţeam. Să nu fi fost pasul înainte decât temporar? O să continuăm la fel ca înainte? Nu puteam să las să se întâmple asta.

— Alicia. Ştiu că e greu. Dar, după ce începi să vorbeşti cu mine, o să vezi că va fi mai uşor, îţi jur.

Nici o reacţie.

— Încearcă. Te rog. Nu renunţa acum, când am făcut un progres atât de mare. Mergi mai departe. Spune-mi… spune-mi de ce n-ai vorbit.

Alicia şi-a întors capul şi mi-a aruncat o privire îngheţată. A spus, cu vocea joasă:

— Nimic… nimic de spus.

— N-aş prea crede. Cred că erau mult prea multe de spus.

O pauză. O ridicare din umeri.

— Poate, a zis. Poate… că ai dreptate.

— Continuă.

A ezitat.

— La început, a zis, când Gabriel… când a murit… nu am putut. Am încercat… dar n-am putut… să vorbesc. Deschideam gura, dar nu ieşea niciun sunet. Ca într-un vis… când încerci să ţipi… dar nu poţi.

— Erai în stare de şoc. Dar în următoarele zile trebuie să-ţi fi regăsit vocea…?

— Atunci… părea să nu mai aibă niciun rost. Era prea târziu.

— Prea târziu? Ca să te aperi?

Alicia m-a fixat cu privirea cu un zâmbet enigmatic pe buze. N-a spus nimic.

— Spune-mi de ce ai reînceput să vorbeşti.

— Ştii răspunsul.

— Îl ştiu?

— Datorită ţie.

— Mie?

M-am uitat la ea surprins.

— Pentru că ai venit aici.

— Şi asta a schimbat totul?

— Totul a schimbat… totul. Alicia a coborât vocea şi s-a uitat la mine fără să clipească. Vreau să înţelegi ce mi s-a întâmplat. Cum a fost. E important… să înţelegi.

— Vreau să înţeleg. De aceea mi-ai dat jurnalul, nu-i aşa? Pentru că vrei să înţeleg. Am impresia că oamenii cei mai importanţi pentru tine nu ţi-au crezut povestea despre acel bărbat. Poate că te întrebi… dacă eu te cred.

— Mă crezi, a zis.

Nu era o întrebare, ci o simplă constatare. Şi am încuviinţat.

— Da, te cred. Aşadar, ce-ar fi să începem de aici? Ultima dată când ai scris în jurnal a fost că bărbatul a pătruns în casă. Ce s-a întâmplat apoi?

— Nimic.

— Nimic?

A clătinat din cap.

— Nu era el.

— Nu? Atunci cine era?

— Jean-Felix. Voia… venise să vorbim despre expoziţie.

— Judecând după jurnal, nu erai în dispoziţia potrivită pentru vizite.

Alicia a încuviinţat, ridicând din umeri.

— A stat mult?

— Nu. I-am spus să plece. N-a vrut – era supărat. A strigat un pic la mine, dar după o vreme a plecat.

— Şi apoi? am zis. Ce s-a întâmplat după plecarea lui Jean-Felix?

Alicia a scuturat din cap.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Nu?

— Încă nu.

Ochii Aliciei m-au ţintuit preţ de o clipă. Apoi au fulgerat spre fereastră, privind cerul de dincolo de gratii, care se întuneca. Era ceva aproape cochet în felul în care îşi înclina capul; şi în colţul gurii îi mijea un surâs. „Savurează asta”, mi-am zis. „Să mă aibă în puterea ei.”

— Despre ce vrei să vorbim? am întrebat.

— Nu ştiu. Nimic anume. Vreau doar sa pălăvrăgesc.

Aşa că am pălăvrăgit. Am vorbit despre Lydia şi Paul, şi despre mama ei, şi despre vara în care murise. Am vorbit despre copilăria Aliciei – şi despre a mea.

I-am povestit despre tata şi cum am crescut în acea casă; părea că vrea să ştie cât mai multe despre trecutul meu şi despre ceea ce mă făcuse să fiu cel care sunt.

Îmi amintesc că mi-am spus că acum nu mai era cale de întoarcere. Sfărâmam ultimele hotare dintre terapeut şi pacient. Şi curând avea să fie imposibil de spus care era unul şi care era celălalt.

12

A doua zi dimineaţă ne-am întâlnit din nou. Alicia părea oarecum altfel – mai rezervată, mai prudentă. Cred că era din cauză că se pregătea să vorbească despre ziua în care murise Gabriel.

S-a aşezat în faţa mea şi, lucru neobişnuit pentru ea, s-a uitat la mine şi a menţinut tot timpul contactul vizual. A început să vorbească fără să fie îndemnată: rar, chibzuit, alegându-şi vorbele cu grijă, ca şi cum ar fi mişcat cu atenţie pensula pe o pânză.

— În acea după-amiază eram singură, a început. Ştiam că trebuie să pictez, dar era atât de cald, încât nu credeam că pot face faţă. Însă am hotărât să încerc. Aşa că am luat în atelierul din grădină micul ventilator pe care îl cumpărasem şi apoi…

— Şi apoi?

— A sunat telefonul. Era Gabriel. Suna ca sa-mi spună că o să se întoarcă târziu de la şedinţa foto.

— Făcea asta de obicei? Să sune ca să spună că întârzie?

Alicia mi-a aruncat o privire mirată, ca şi cum întrebarea i se părea ciudată. A clătinat din cap.

— Nu. De ce?

— Mă întrebam dacă nu cumva suna din alt motiv. Să vadă cum te simţi? Judecând după jurnal, părea îngrijorat de starea ta mintală.

— Oh. Alicia a reflectat la asta, consternată. A încuviinţat din cap, încet. Înţeleg. Da, da, s-ar putea…

— Scuză-mă, te-am întrerupt. Spune mai departe. Ce s-a întâmplat după acel telefon?

Alicia a şovăit.

— L-am văzut pe el.

— Pe el?

— Bărbatul. Adică i-am văzut reflexia. Reflexia în geam. Era înăuntru – în atelier. Stătea chiar în spatele meu.

Alicia a închis ochii şi a rămas nemişcată. A urmat o pauză lungă.

Am întrebat-o cu blândeţe:

— Îl poţi descrie? Cum arăta?

A deschis ochii şi s-a uitat la mine.

— Era înalt… Puternic. Nu-i vedeam faţa – avea o cagulă, o cagulă neagră. Dar îi vedeam ochii – erau două găuri negre. Fără un strop de lumină.

— Ce ai făcut când l-ai văzut?

— Nimic. Eram foarte speriată. M-am uitat în continuare la el. Avea în mână un cuţit. L-am întrebat ce vrea. N-a vorbit. I-am zis că am bani în bucătărie, în geantă. Iar el a clătinat din cap şi a zis: „Nu vreau bani”. Şi a râs. Un râs îngrozitor, ca sticla care se sparge. Mi-a pus cuţitul la gât. Tăişul era pe beregată, pe pielea mea… Mi-a spus să intru împreună cu el în casă.

Alicia a închis ochii, amintindu-şi.

— M-a dus afară din atelier, pe peluză. Am mers spre casă. Vedeam poarta dinspre stradă la numai câţiva metri – eram atât de aproape de ea… Şi ceva din mine a preluat controlul. Era… era singura mea şansă de a scăpa. Aşa că l-am lovit zdravăn cu piciorul şi m-am smuls de lângă el. Şi am luat-o la fugă. Am fugit spre poartă. Ochii i s-au deschis şi a zâmbit amintirii. Pentru câteva secunde, am fost liberă.

Zâmbetul i s-a stins.

— Apoi a sărit pe mine. Din spate, am căzut împreună… avea mâna pe gura mea şi am simţit tăişul rece pe gât. A zis că mă omoară dacă mă mişc. Am stat acolo câteva secunde, şi îi simţeam răsuflarea pe faţă. Puţea. Apoi m-a tras în sus şi m-a târât în casă.

— Şi apoi? Ce s-a întâmplat?

— A încuiat uşa, a zis Alicia. Şi am fost prinsă în capcană.

În acel moment răsuflarea îi era anevoioasă şi obrajii îmbujoraţi. Eram îngrijorat să nu se streseze

şi mă temeam s-o forţez prea mult.

— Ai nevoie de o pauză? am zis.

A făcut semn că nu.

— Să mergem mai departe. Am aşteptat destul de mult să povestesc toate astea. Vreau sa termin odată.

— Eşti sigură? Ar putea fi o idee bună să ne oprim un pic.

A ezitat.

— Pot să primesc o ţigară?

— O ţigară? Nu ştiam că fumezi.

— Nu fumez. Am… am fumat. Poţi să-mi dai una?

— De unde ştii că fumez?

— Îţi simt mirosul.

— Oh. Am zâmbit, simţindu-mă oarecum jenat. Bine, am zis, ridicându-mă. Hai să mergem afară.

13

Curtea era plină de paciente. Stăteau adunate în grupurile obişnuite, bârfind, certându-se, fumând; unele se cuprinseseră cu braţele şi tropăiau ca să se încălzească.

Alicia a dus la buze o ţigară, ţinând-o între degetele sale lungi şi subţiri. I-am aprins-o. Când flacăra a atins capătul ţigării a pârâit şi a strălucit roşiatic. Ea a tras adânc în piept fumul, privindu-mă în ochi. Părea aproape amuzată.

— Tu nu fumezi? Ori asta nu se cuvine? Să fumezi cu o pacientă.

Mă ia peste picior, mi-am zis. Însă avea dreptate – nu există vreo regulă care să interzică unui angajat să fumeze împreună cu un pacient. Totuşi, dacă angajaţii fumau, tindeau s-o facă pe ascuns, furişându-se spre scara de incendiu din capătul clădirii. Cu siguranţă, nu fumau de faţă cu pacienţii. Să stau acolo, în curte, fumând împreună cu ea mi se părea o încălcare a regulamentului. Şi probabil că nu era decât închipuirea mea, însă mă simţeam urmărit. L-am simţit pe Christian spionându-ne de la fereastră. Mi-am amintit de cuvintele lui: „Cei cu BPD sunt seducători. M-am uitat în ochii Aliciei. Nu erau seducătorii; nu erau nici măcar prietenoşi. Îndărătul lor era o minte aprigă, o inteligenţă ascuţită care tocmai se trezea. Alicia Berenson era o forţă de care trebuia să ţii seama, înţelegeam asta acum.

Poate că de aceea Christian simţise nevoia s-o îndoape cu calmante. Era oare speriat de ce ar putea ea să facă, de ce ar putea să spună? Mă simţeam eu însumi puţin speriat de ea; nu chiar speriat, dar în alertă, neliniştit. Ştiam că trebuia să am grijă ce fac.

— De ce nu? am zis. O să fumez şi eu una.

Am pus o ţigară în gură şi am aprins-o. Am fumat în tăcere o vreme, menţinând contactul

vizual, la doar câţiva centimetri unul de altul; până când am simţit o stânjeneală adolescentină ciudată şi mi-am ferit privirea. Am încercat să camuflez asta arătând cu mâna spre curte.

— Vrei să vorbim în timp ce ne plimbăm?

Alicia a încuviinţat din cap.

— OK.

Am pornit pe lângă zid, în jurul curţii. Celelalte paciente se uitau la noi. M-am întrebat la ce se gândeau. Alicia nu părea să se sinchisească. Părea că nici măcar nu le observă. Am mers o vreme în tăcere. În cele din urmă a zis:

— Vrei să povestesc mai departe?

— Dacă vrei s-o faci, da… Eşti pregătită?

Alicia a încuviinţat din cap.

— Da, sunt.

— Ce s-a întâmplat după ce aţi ajuns în casă?

— Bărbatul a zis… a zis că vrea să bea ceva. Aşa că i-am d at una dintre sticlele cu bere ale lui Gabriel. Eu nu beau bere. N-aveam în casă altceva.

— Şi apoi?

— A vorbit.

— Despre ce?

— Nu-mi aduc aminte.

— Nu?

— Nu.

A tăcut. Am aşteptat cât de mult am putut înainte s-o îndemn.

— Hai să mergem mai departe, am zis. Eraţi în bucătărie. Cum te simţeai?

— Nu-mi… nu-mi amintesc să fi simţit ceva.

Am încuviinţat din cap.

— Nu-i ceva neobişnuit în astfel de situaţii. Nu-i vorba doar despre reacţiile de fugă sau de luptă. Există a treia reacţie, la fel de obişnuită, când suntem atacaţi – îngheţăm.

— N-am îngheţat.

— Nu?

— Nu. Mi-a aruncat o privire aprigă. Mă pregăteam. Mă pregăteam… mă pregăteam să lupt.

Mă pregăteam… să-l omor.

— Înţeleg. Şi cum aveai de gând s-o faci?

— Puşca lui Gabriel. Ştiam că trebuie să iau puşca.

— Era în bucătărie? O puseseşi acolo? Asta ai scris în jurnal.

Alicia a încuviinţat din cap.

— Da, în bufetul de lângă fereastră. A tras adânc aer în piept şi a suflat un fuior lung de fum. I-am spus că am nevoie de apă. M-am dus să iau un pahar. Am traversat bucătăria –a durat o veşnicie să parcurg vreo doi metri. Pas după pas, am ajuns la bufet. Îmi tremura mana… L-am deschis…

— Şi?

— Era gol. Puşca dispăruse. Şi atunci l-am auzit spunând: „Paharele sunt în bufetul din dreapta ta“. M-am răsucit şi puşca era acolo – în mâna lui. O aţintise spre mine şi râdea.

— Şi după aceea?

— După aceea?

— La ce te gândeai?

— Că fusese ultima mea şansă să scap, iar acum… acum avea să mă omoare.

— Ai crezut că o să te omoare?

— Ştiam că o s-o facă.

— Dar atunci de ce a amânat? am întrebat. De ce n-a făcut-o de cum a pătruns în casă?

Alicia n-a răspuns. I-am aruncat o privire. Spre surprinderea mea, avea pe buze un zâmbet.

— Când eram mică, a zis, mătuşa Lydia avea o pisicuţă. Tigrată. Nu-mi plăcea prea mult. Era sălbatică şi uneori se repezea la mine cu ghearele. Era neprietenoasă… şi crudă.

— Animalele nu acţionează oare din instinct? Pot să fie crude?

Alicia m-a privit cu atenţie.

— Pot să fie crude. Ea era. Aducea câte ceva de pe câmp – şoricei sau păsărele pe care le prinsese. Şi întotdeauna erau pe jumătate vii. Rănite, dar vii. Le ţinea aşa şi se juca cu ele.

— Înţeleg. Ce spui tu e că erai prada acestui bărbat? Că juca un soi de joc sadic cu tine. Aşa e?

Alicia a lăsat să cadă chiştocul şi a călcat pe el.

— Mai dă-mi una…

I-am întins pachetul. A luat o ţigară şi a aprins-o singură. A fumat o vreme. Apoi a continuat:

— Gabriel se întorcea la opt. Încă două ore. Mă tot uitam la ceas. „Care-i treaba?” a întrebat el. „Nu-ţi place să-ţi petreci timpul cu mine?” Şi m-a mângâiat cu puşca, a plimbat-o în sus şi-n jos pe braţul meu. Alicia s-a cutremurat la această amintire. Am spus că Gabriel poate să ajungă acasă în orice moment. „Şi ce-i cu asta?”, a zis. „O să te salveze?”

— Şi tu ce ai spus?

— N-am spus nimic. Doar mă uitam lung la ceas… Şi apoi mi-a sunat telefonul. Era Gabriel. Bărbatul mi-a spus să răspund. Mi-a lipit puşca de cap.

— Şi? Ce a spus Gabriel?

— A spus… a spus că şedinţa foto devenise un adevărat coşmar, aşa că trebuie să mănânc fără el. N-o să ajungă acasă decât cel mai devreme la zece. Am închis. „Soţul meu e în drum spre casă”, am zis. „Ajunge aici în câteva minute. Ar trebui să pleci acum, înainte să se întoarcă.” Bărbatul doar a râs. „Dar l-am auzit spunând că n-o să vină înainte de zece”, a zis. „Avem nişte ore de umplut. Adu-mi nişte sfoară”, a zis, „sau scotch sau ceva. Vreau să te leg”. Am făcut ce a zis. Ştiam că acum nu mai e nicio nădejde. Ştiam cum o să se sfârşească.

Alicia s-a oprit din vorbit şi s-a uitat la mine. Îi vedeam în ochi emoţia neprefăcută. M-am întrebat dacă n-o îmboldesc prea tare.

— Poate că ar trebui să facem o pauză.

— Nu. Trebuie să termin. Am nevoie s-o fac. A continuat, vorbind acum mai repede: N-aveam sfoară, aşa că a luat sârma cu care atârnam pânzele. M-a silit să merg în living. A tras unul dintre scaunele de la masă. Mi-a spus să mă aşez.

A început să-mi înfăşoare în sârmă gleznele, legându-mă de scaun. Simţeam sârma tăindu-mă. „Te rog”, am zis, „te rog…” Însă nu m-a ascultat. Îmi legase încheieturile mâinilor la spate. Atunci am fost sigură că o să mă omoare. Îmi doresc… *Îmi doresc s-o fi făcut.*

A scuipat aceste vorbe. Am fost surprins de înverşunarea ei.

— De ce îţi doreşti asta?

— Pentru că ceea ce a făcut a fost mai rău.

Pentru o clipă, am crezut că Alicia o să izbucnească în plâns. M-am luptat cu dorinţa bruscă s-o ţin în braţe, s-o sărut, s-o liniştesc, să-i jur că era în siguranţă. M-am stăpânit. Am stins ţigara pe zidul de cărămidă netencuită.

— Simt că ai nevoie să aibă cineva grijă de tine, am zis. Îmi doresc să am grijă de tine, Alicia.

— Nu. Şi-a scuturat cu hotărâre capul. Nu asta vreau de la tine.

— Ce vrei?

Alicia n-a răspuns. S-a răsucit şi a pornit înapoi spre clădire.

14

Am aprins lumina în sala de terapie şi am închis uşa. Când m-am întors spre ea, Alicia se aşezase deja, dar nu pe scaunul ei. Stătea pe scaunul meu.

Era un gest semnificativ, şi în mod normal i-aş fi explorat tâlcul împreună cu ea. Acum însă, n-am spus nimic. Dacă faptul că stătea pe scaunul meu însemna că era în poziţia dominantă, ei bine, era. Ardeam de nerăbdare să aflu sfârşitul poveştii acum, că eram atât de aproape de el. Aşa că doar m-am aşezat şi am aşteptat ca ea să vorbească. Avea ochii pe jumătate închişi şi stătea complet nemişcată. În cele din urmă a zis:

— Eram legată de scaun şi, de câte ori mă foiam, sârma îmi intra şi mai adânc în picioare şi sângeram. Era o uşurare să mă concentrez pe tăieturi, şi nu pe propriile gânduri. Gândurile mele erau prea înspăimântătoare… Mă gândeam că n-o să-l mai văd niciodată pe Gabriel. Mă gândeam că o să mor.

— Şi ce s-a întâmplat după aceea?

— Părea că am stat o veşnicie acolo. Ciudat, întotdeauna am crezut că frica e o senzaţie rece, dar nu este – arde ca focul. Era aşa de cald în camera aceea, cu ferestrele închise şi storurile lăsate. Aerul era nemişcat sufocant, apăsător. Picături de sudoare mi se prelingeau pe frunte şi-mi intrau în ochi, înţepându-mă. Simţeam mirosul de alcool pe care-l emana şi duhoarea transpiraţiei în timp ce bea şi vorbea – nu-i mai tăcea gura. Nu prea ascultam. Auzeam o muscă grasă cum bâzâie între geam şi stor – era prinsă în capcană şi bufnea în sticlă – buf, buf, buf. El îmi punea întrebări despre mine şi Gabriel – cum ne-am cunoscut, de cât timp suntem împreună, dacă suntem fericiţi. Mi-am zis că, dacă îl pot face să vorbească în continuare, am mai multe şanse să rămân în viaţă. Am vorbit despre tot ce a vrut. Doar ca să câştig

timp. Aşa că i-am răspuns la întrebări – despre mine, Gabriel, munca mea. Eram concentrată pe ceas. Îi ascultam tic-tacul. Şi apoi, dintr-odată, s-a făcut ora zece… Şi apoi… zece şi jumătate. Şi Gabriel tot nu venise acasă. „Întârzie”, a zis. „Poate că nu vine.” „Vine”, am zis. „Păi, e bine că sunt aici să-ţi ţin de urât.” Şi apoi a bătut ora unsprezece şi am auzit o maşină. Bărbatul s-a dus să se uite Pe fereastră. „Tocmai la ţanc”, a zis.

— Ce s-a întâmplat apoi, a zis Alicia, a fost repede.

Bărbatul a înşfăcat-o pe Alicia de braţ şi a răsucit scaunul, ca ea să fie cu spatele la uşă. A zis că o să-l împuşte pe Gabriel în cap dacă ea scoate o vorbă sau un sunet. Apoi a dispărut. Imediat după aceea luminile s-au stins şi totul s-a cufundat în întuneric. În hol, uşa casei s-a deschis şi s-a închis.

— Alicia? a strigat Gabriel.

N-a venit niciun răspuns, şi el a strigat-o iar. A intrat în living şi a văzut-o lângă şemineu, stând cu spatele la el.

— De ce stai pe întuneric? a întrebat Gabriel.

Niciun răspuns.

— Alicia.

Alicia s-a luptat să nu deschidă gura – ar fi vrut să strige însă ochii i se deprinseseră cu întunericul şi vedea în faţa sa, în colţul camerei, puşca bărbatului sclipind printre umbre. Era aţintită spre Gabriel. Alicia a păstrat tăcerea de dragul lui.

— Alicia? Gabriel a venit spre ea. Ce-i cu tine?

Când Gabriel a întins mâna s-o atingă, bărbatul a ţâşnit din întuneric. Alicia a ţipat, dar era prea târziu – Gabriel era trântit pe podea; bărbatul era aplecat deasupra lui. Puşca a fost ridicată ca un ciocan şi coborâtă peste capul lui Gabriel cu o bufnitură dezgustătoare – o dată, de două ori, de trei ori –, şi el zăcea acolo, leşinat, sângerând. Bărbatul l-a ridicat pe Gabriel şi l-a aşezat pe un

scaun. L-a legat de el cu sârmă. Gabriel s-a mişcat, recăpătându-şi cunoştinţa.

— Ce mama dracului? Ce…

Bărbatul a ridicat puşca şi a îndreptat-o spre Gabriel. S-a auzit o împuşcătură. Apoi alta. Şi alta. Alicia a început să ţipe. Bărbatul trăgea mai departe. L-a împuşcat pe Gabriel în cap de şase ori. Apoi a aruncat puşca pe podea.

A plecat fără să rostească o vorbă.

15

Aşadar, aşa stau lucrurile. Alicia Berenson nu şi-a omorât soţul. Un nepoftit fără chip a pătruns în casa lor şi, într-un act de răutate aparent nemotivat, l-a împuşcat pe Gabriel, după care a dispărut în noapte. Alicia era absolut nevinovată.

Asta dacă îi credeai explicaţia.

Eu nu. Niciun cuvânt.

Pe lângă evidentele neconcordanţe şi inexactităţi – cum ar fi faptul că Gabriel a fost împuşcat nu de şase ori, ci numai de cinci (unul dintre gloanţe a fost tras în tavan), Alicia n-a fost găsită legată pe scaun, ci în picioare în mijlocul camerei, cu încheieturile de la mâini tăiate. Alicia nu mi-a spus că bărbatul a dezlegat-o, nici n-a explicat de ce nu le-a spus de la bun început celor de la poliţie această versiune a evenimentelor. Nu, ştiam că minte. Şi mă deranja că mă minţise de la obraz, prost şi fără rost. Preţ de un moment m-am întrebat dacă nu cumva mă punea la încercare, ca să vadă dacă accept sau nu povestea. Dacă aşa stăteau lucrurile, eram hotărât să nu arăt nimic.

Am stat acolo, în tăcere. În mod neobişnuit, Alicia a vorbit prima.

— Sunt obosită, a zis. Vreau să ne oprim.

Am încuviinţat. Nu puteam să mă împotrivesc.

— Hai să continuăm mâine, a zis.

— Mai e ceva de spus?

— Da. Un ultim lucru.

— Foarte bine, am zis. Mâine.

Yuri aştepta pe coridor. A condus-o pe Alicia în camera ei, iar eu am urcat în cabinetul meu.

Aşa cum am spus, de mulţi ani am obiceiul să transcriu o şedinţă de îndată ce se încheie. Capacitatea de a nota cu precizie cele spuse în ultimele cincizeci de minute are o importanţă crucială pentru un terapeut – altfel, multe

amănunte sunt uitate şi se pierde caracterul nemijlocit al emoţiilor.

M-am aşezat la birou şi am scris, cât de repede am putut, tot ce ieşise la iveală. În clipa în care am terminat, am pornit pe coridor, strângând în mână paginile cu însemnări.

Am bătut la uşa lui Diomedes. Nu s-a auzit niciun răspuns, aşa că am bătut iarăşi. Tot nimic. Am crăpat puţin uşa – şi iată-l pe Diomedes, dormind buştean pe canapeaua lui îngustă.

— Profesore? Şi apoi, mai tare: Profesore Diomedes?

S-a trezit tresărind şi s-a ridicat iute în capul oaselor. A clipit spre mine.

— Ce-i? Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să vorbim. Să vin mai târziu?

Diomedes s-a încruntat şi a clătinat din cap.

— Îmi făceam siesta. Ca întotdeauna după masa de prânz. Mă ajută să fiu în formă după-amiaza. Devine o necesitate când îmbătrâneşti. A căscat şi s-a ridicat. Intră, Theo. Ia loc. După cum arăţi, e important.

— Cred că este, da.

— Alicia?

Am încuviinţat din cap. Am luat un scaun. El s-a aşezat în spatele biroului. Părul îi era vâlvoi într-o parte, şi încă arăta pe jumătate adormit

— Eşti sigur că n-ar fi mai bine să vin mai târziu?

Diomedes a făcut semn că nu. Şi-a turnat un pahar de apă dintr-o carafă.

— Acum sunt treaz. Continuă. Ce este?

— Am fost cu Alicia, am vorbit… Am nevoie de supervizare.

Diomedes a încuviinţat. Arăta tot mai treaz şi mai interesat.

— Spune mai departe.

M-am aşezat şi am început să citesc cu glas tare însemnările. L-am purtat prin întreaga şedinţă. Am repetat vorbele ei cât de bine am putut şi i-am spus

povestea pe care mi-o spusese mie: că bărbatul care o spionase a pătruns în casă, a luat-o prizonieră, l-a împuşcat şi l-a omorât pe Gabriel.

Când am terminat, a urmat un moment lung de tăcere. Expresia lui Diomedes nu dezvăluia prea mult. A scos din sertar o cutie cu trabucuri. A luat în mână un mic dispozitiv din argint. A pus în el capătul unui trabuc şi l-a retezat.

— Hai să începem cu contratransferul, a zis. Vorbeşte-mi despre emoţiile tale. De la început. Când îţi spunea povestea, ce sentimente îţi provoca?

M-am gândit la asta un pic.

— Eram entuziasmat, presupun… Şi neliniştit. Speriat.

— Speriat? Era spaima ta sau a ei?

— Amândouă, îmi închipui.

— Şi de ce îţi era frică?

— Nu prea ştiu. Frică de eşec, poate. Am mizat mult pe asta, după cum ştii.

Diomedes a încuviinţat din cap.

— Ce altceva?

— Frustrare, de asemenea. Mă simt adeseori frustrat în timpul şedinţelor noastre.

— Şi mânie?

— Da, presupun că da.

— Te simţi ca un tată frustrat care are de-a face cu un copil îndărătnic?

— Da. Vreau s-o ajut, dar nu ştiu dacă ea vrea să fie ajutată.

A încuviinţat.

— Rămâi la sentimentul de mânie. Spune-mi mai multe despre el. Cum se manifestă?

Am şovăit.

— Păi, adesea plec de la şedinţe cu capul plesnindu-mi de durere.

Diomedes a încuviinţat.

— Da, exact. Trebuie să iasă la iveală într-un fel sau altul. „Un învăţăcel care nu-i neliniştit o să se îmbolnăvească.” Cine a spus asta?

— Nu ştiu. Am ridicat din umeri. Eu sunt bolnav *şi* neliniştit.

Diomedes a zâmbit.

— De asemenea, nu mai eşti de mult învăţăcel, cu toate că acele sentimente nu dispar niciodată cu totul. A luat în mână trabucul. Hai să mergem afară să fumăm.

Am ieşit pe scara de incendiu. Diomedes a pufăit am trabuc o vreme, reflectând. În cele din urmă, a ajuns la o concluzie.

— Minte, ştii, a zis.

— Vrei să spui, despre bărbatul care l-a omorât pe Gabriel? Aşa mi-am zis şi eu.

— Nu numai asta.

— Dar ce?

— Totul. Toată povestea asta de adormit copiii. Nu cred niciun cuvânt din ea.

Pesemne că arătam uluit de-a binelea. Bănuisem că n-o să creadă unele părţi din povestea Aliciei. Nu mă aşteptasem s-o respingă cu totul.

— Nu crezi în existenţa bărbatului?

— Nu, nu cred. Nu cred că a existat. E o plăsmuire. De la cap la coadă.

— Ce te face să fii aşa de sigur?

Diomedes mi-a aruncat un zâmbet ciudat.

— Spune-i intuiţie. Ani de experienţă profesională cu mitomani. Am încercat să-l întrerup, însă m-a oprit cu o fluturare a mâinii. Sigur că nu mă aştept să fii de acord, Theo. Eşti într-o legătură foarte strânsă cu Alicia şi sentimentele tale sunt împletite cu ale ei ca un ghem de lână încâlcit. Acesta este rostul unei astfel de supervizări – să te ajute să separi firele de lână, să vezi care e al tău şi care e al ei. Şi odată ce ai ajuns la o oarecare distanţă şi limpezime, presupun că o să priveşti cu totul altfel experienţa ta cu Alicia Berenson.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Păi, ca s-o zic de-a dreptul, mă tem că joacă un rol în faţa ta. Te manipulează. Şi e un rol care cred că a fost creat anume ca să facă apel la instinctul tău cavaleresc… şi, să zicem, romantic. Mi-a fost clar de la început că aveai intenţia s-o salvezi. Bag mâna-n foc că şi Aliciei i-a fost clar. Ca atare, te-a sedus.

— Parcă ai fi Christian. Nu m-a sedus. Sunt perfect capabil să fac faţă proiecţiilor sexuale ale unui pacient. Nu mă subestima, profesore.

— N-o subestima pe *ea.* Îşi joacă rolul cu măiestrie.

Diomedes a clătinat din cap şi s-a uitat în sus, la norii cenuşii. Femeia neajutorată care e atacată, singură, are nevoie să fie apărată. Alicia s-a distribuit în rolul de victimă iar pe acest bărbat misterios în rolul eroului negativ. Când, de fapt, Alicia şi bărbatul sunt totuna. Ea l-a ucis pe Gabriel. E vinovată – şi încă refuză să accepte acea vinovăţie. Aşa că se împarte, disociază, plăsmuieşte – Alicia devine victima nevinovată, şi tu eşti apărătorul ei. Şi prin faptul că te implici în această fantezie, îi permiţi să se lepede de orice răspundere.

— Nu sunt de acord cu asta. Nu cred că minte, oricum nu în mod conştient. Alicia crede, cel puţin, că povestea ei e adevărată.

— Da, crede asta. Alicia e atacată, însă de propria minte, nu de lumea dinafară.

Ştiam că nu-i adevărat, dar n-avea rost să mai argumentez. Mi-am stins ţigara.

— Cum crezi că ar trebui să procedez?

— Trebuie s-o sileşti să înfrunte adevărul. De-abia atunci va avea o şansă de vindecare. Trebuie să refuzi clar să-i accepţi povestea. S-o provoci. Să-i ceri să-ţi spună adevărul.

— Şi crezi că o va face?

A ridicat din umeri.

— Asta, a zis, pufăind adânc din trabuc, n-avem cum s-o ştim.

— Foarte bine. Mâine o să vorbesc cu ea. O s-o înfrunt.

Diomedes părea cam stingherit, şi a deschis gura, ca şi cum ar fi vrut să mai spună ceva. Dar s-a răzgândit. A încuviinţat din cap şi şi-a strivit trabucul sub talpă.

— Mâine, a zis.

16

După serviciu am urmărit-o din nou pe Kathy până în parc. Iar amantul o aştepta în acelaşi loc în care se întâlniseră data trecută. S-au sărutat şi s-au pipăit ca doi adolescenţi.

Kathy a aruncat o privire în direcţia mea, şi pentru o clipă mi s-a părut că m-a reperat, dar nu. N-avea ochi decât pentru el. Am încercat să-l văd mai bine de data asta. Însă tot nu i-am zărit clar faţa; şi totuşi, trupul lui avea ceva cunoscut. Am avut impresia că-l mai văzusem undeva.

Au pornit spre Camden şi au intrat într-un bar, The Rose and Crown, un local care arăta părăginit. Am aşteptat în cafeneaua de vizavi. Au ieşit după vreo oră. Kathy era grămadă peste el, sărutându-l. S-au sărutat o vreme pe stradă. I-am privit, îngreţoşat, mistuit de ură.

În cele din urmă, ea şi-a luat rămas-bun şi s-au despărţit. Ea a pornit într-o direcţie. El s-a întors şi a mers în cealaltă direcţie. Nu am urmărit-o pe Kathy.

L-am urmărit pe el.

A aşteptat într-o staţie de autobuz. Am stat în spatele lui. Îi priveam spinarea, umerii; îmi închipuiam că mă reped la el, că-i dau brânci sub autobuzul care venea. Dar nu l-am îmbrâncit. A urcat în autobuz. Am urcat şi eu.

Am presupus că o să se ducă direct acasă, dar n-a fost aşa. S-a dus în East End, unde a dispărut o jumătate de oră într-un depozit. Apoi altă călătorie, cu alt autobuz. A dat două telefoane, vorbind cu glas scăzut şi chicotind adesea. M-am întrebat dacă vorbea cu Kathy. Mă simţeam din ce în ce mai frustrat şi mai descurajat. Dar eram şi încăpăţânat, aşa că nu m-am dat bătut.

În cele din urmă, s-a dus acasă – a coborât din autobuz şi a luat-o pe o stradă liniştită, străjuită de copaci. Încă mai vorbea la telefon. L-am urmărit

de la distanţă. Strada era pustie. Dacă s-ar fi întors, m-ar fi văzut. Dar n-a făcut-o.

Am trecut pe lângă o casă care avea o grădină alpină şi plante suculente. Am acţionat fără să gândesc – trupul meu părea că se mişcă de la sine. Am întins mâna peste zidul jos spre grădină şi am luat o piatră. Îi simţeam în mâini greutatea. Mâinile mele ştiau ce să facă: hotărâseră să-l omoare; să-i crape ţeasta ticălosului. Le-am urmat planul, furişându-mă după el, înaintând fără zgomot, apropiindu-mă. Curând am ajuns destul de aproape. Am ridicat piatra, pregătindu-mă să-l lovesc din răsputeri. Să-l dobor şi să-i împrăştii creierii. Eram atât de aproape; dacă n-ar fi vorbit în continuare la telefon, m-ar fi auzit.

Acum: am ridicat piatra şi…

Chiar în spatele meu s-a deschis uşa unei case. Un zumzet brusc de conversaţie, „mulţumesc” şi „la revedere”, al celor care plecau. La un pas în faţa mea, amantul lui Kathy s-a oprit şi a întors capul spre zgomot, spre casă. M-am tras înapoi şi m-am ascuns în spatele unui copac. Nu m-a văzut.

A pornit mai departe, dar nu l-am urmat. Întreruperea mă smulsese din reverie. Piatra mi-a căzut din mână cu o bufnitură. M-am uitat după el din spatele copacului. S-a dus la uşa unei case, a descuiat-o şi a intrat.

După câteva secunde s-a aprins lumina în bucătărie. El stata în profil, un pic mai departe de fereastră. Din stradă nu se vedea decât o jumătate din încăpere. Vorbea cu o persoană pe care nu o vedeam. În timp ce vorbeau, el a destupat o sticlă de vin. S-au aşezat şi au mâncat împreună. Apoi am zărit cealaltă persoană. Era o femeie. Să fie soţia lui? N-o vedeam prea clar. A îmbrăţişat-o şi a sărutat-o.

Prin urmare, nu eram singurul înşelat. S-a întors acasă, după ce mi-a sărutat soţia, şi a mâncat ceea ce i-a gătit femeia asta, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Ştiam că nu pot lăsa lucrurile aşa

– trebuia să fac ceva. Dar ce? În ciuda gândurilor mele ucigaşe, nu eram un criminal. Nu-l puteam omorî.

Trebuia să mă gândesc la ceva mai inteligent.

17

Aveam de gând să dau cărţile pe faţă cu Alicia la prima oră. Intenţionam s-o fac să-şi recunoască minciuna despre bărbatul care îl omorâse pe Gabriel şi s-o silesc să se confrunte cu adevărul.

Din păcate, n-am apucat.

Yuri mă aştepta la recepţie.

— Theo, trebuie să vorbesc cu tine…

— Ce e?

M-am uitat mai bine la el. Părea că îmbătrânise peste noapte, părea împuţinat, palid, fără pic de sânge în obraji. Se întâmplase ceva rău.

— A fost un accident, a zis. Alicia… a luat o supradoză.

— Cum? E…?

Yuri a clătinat din cap.

— E încă în viaţă, dar…

— Slavă Domnului…

— Dar e în comă. Nu sunt mari şanse.

— Unde e?

Yuri m-a condus printr-o serie de coridoare încuiate până în secţia de terapie intensivă. Alicia era într-o rezervă. Era conectată la un aparat EKG şi la un ventilator. Avea ochii închişi.

Christian era acolo împreună cu o doctoriţă. Era cenuşiu la faţă, spre deosebire de doctoriţa de la urgenţe, care era foarte bronzată – era evident că de-abia se întorsese din vacanţă. Dar nu arăta revigorată. Arăta sleită de puteri.

— Care e starea Aliciei? am zis.

Doctoriţa a clătinat din cap.

— Nu-i bună. A trebuit să inducem coma. Sistemul ei respirator n-a mai funcţionat.

— Ce a luat?

— Un soi de opioid. Hydrocodon, probabil.

Yuri a încuviinţat.

— Era un flacon de medicamente gol pe masa din camera ei.

— Cine a găsit-o?

— Eu a zis Yuri. Zăcea pe podea, lângă pat. Părea că nu mai respiră. La început am crezut că-i moartă.

— Aveţi idee cum a făcut rost de medicamente?

Yuri i-a aruncat o privire lui Christian, care a ridicat din umeri.

— Ştim cu toţii că se face trafic în saloane.

— Elif face trafic, am zis.

Christian a încuviinţat din cap.

— Da, asta cred şi eu.

A intrat Indira. Părea gata să izbucnească în plâns. A stat o vreme lângă Alicia uitându-se la ea.

— Asta o să aibă un efect groaznic asupra celorlalte, a zis. Întotdeauna când se întâmplă aşa ceva pacienţii regresează cu câteva luni.

S-a aşezat, a luat mâna Aliciei şi a mângâiat-o. Urmăream ventilatorul cum urcă şi coboară. O vreme nimeni n-a zis nimic.

— Mă simt vinovat, am zis.

Indira a clătinat din cap.

— Nu-i vina ta, Theo.

— Ar fi trebuit să am mai multă grijă de ea.

— Ai făcut tot ce ţi-a stat în puteri. Ai ajutat-o. Ceea ce e mai mult decât au făcut toţi ceilalţi.

— I-a spus cineva lui Diomedes?

Christian a făcut semn că nu.

— Încă n-am reuşit să dăm de el.

— Ai încercat pe mobil?

— Şi pe telefonul de acasă. Am sunat de câteva ori.

Yuri s-a încruntat.

— Dar l-am văzut mai devreme pe profesorul Diomedes. Era aici.

— Da?

— Da. L-am văzut azi-dimineaţă devreme. Era în capătul coridorului şi părea grăbit – cel puţin, cred că era el.

— Asta-i ciudat. Ei bine, trebuie să fi plecat acasă. Sună-l din nou, te rog.

Yuri a încuviinţat; era îngândurat; uluit, pierdut. Părea foarte afectat. Mi-a părut rău pentru el.

Pagerul lui Christian a sunat, făcându-l să tresară; a ieşit repede, urmat de Yuri şi de doctoriţă.

Indira a ezitat, apoi a vorbit cu glas scăzut:

— Ai vrea să rămâi puţin singur cu Alicia?

Am încuviinţat din cap, nefiind sigur că aş putea să vorbesc. Indira s-a ridicat şi m-a strâns scurt de umăr. Apoi a ieşit.

Alicia şi cu mine eram singuri.

M-am aşezat pe marginea patului. Am luat mâna Aliciei. Pe dosul palmei avea o branulă. Am ţinut-o cu blândeţe, mângâindu-i palma şi încheietura. I-am mângâiat încheietura, pipăindu-i venele de sub piele şi cicatricele îngroşate, lăsate de tentativele de sinucidere.

Aşadar, asta era. Iată cum avea să se termine. Alicia era din nou tăcută; şi de data asta tăcerea avea să fie pentru totdeauna.

M-am întrebat ce va spune Diomedes. Îmi închipuiam ce avea să-i spună Christian – o să dea vina pe mine: emoţiile pe care le-am stârnit în terapie erau prea puternice pentru Alicia – a făcut rost de hydrocodon, încercând să se liniştească şi să se trateze singură. Supradoza trebuie să fi fost accidentală, îl auzeam pe Diomedes spunând, însă comportamentul era sinucigaş. Şi asta-i tot.

Dar nu era tot.

Ceva fusese scăpat din vedere. Ceva semnificativ, ceva ce nu observase nimeni – nici măcar Yuri, când o găsise pe Alicia fără cunoştinţă lângă pat. Pe masa ei se afla un flacon de medicamente gol, da, şi câteva pastile erau pe podea, aşa că, fireşte, s-a presupus că luase o supradoză.

Însă aici, sub degetele mele, pe partea interioară a încheieturii de la mâna Aliciei, erau o mică vânătaie şi un mic semn care spuneau cu totul altă poveste.

O înţepătură în venă – o gaură mică lăsată de un ac hipodermic – dezvăluia adevărul: Alicia n-a înghiţit un flacon cu pastile într-un gest sinucigaş. I-a fost injectată o doză mare de morfină. Asta nu era o supradoză.

Era o încercare de asasinat.

18

Diomedes a apărut după o jumătate de oră. Fusese la o şedinţă cu cei de la Trust, a zis, şi apoi a fost blocat în metrou, întârziat de o defecţiune a sistemului de semnalizare. L-a pus pe Yuri să mă cheme.

Yuri m-a găsit în biroul meu.

— Profesorul Diomedes e aici. E cu Stephanie. Te aşteaptă.

— Mulţumesc. Mă duc imediat.

M-am îndreptat spre cabinetul lui Diomedes aşteptându-mă la ce era mai rău. Avea să fie nevoie de un ţap ispăşitor. Mai văzusem asta la Broadmoor, în cazuri de sinucidere: acel membru al personalului care era mai apropiat de victimă era considerat răspunzător, fie el terapeut, medic sau asistent. Fără îndoială că Stephanie îmi cerea capul pe tipsie.

Am bătut la uşă şi am intrat. Stephanie şi Diomedes stăteau în picioare de o parte şi de alta a biroului. Judecând după tăcerea încordată, întrerupsesem o ceartă.

Diomedes a vorbit primul. Era clar nervos şi mâinile îi fluturau în toate părţile.

— Ce lucru groaznic! Groaznic. Evident, nici că putea să pice într-un moment mai nepotrivit. Dă Trustului scuza perfectă să ne închidă.

— Nu prea cred că Trustul e problema cea mai mare, a zis Stephanie. Siguranţa pacienţilor e pe primul loc! Trebuie să aflăm exact ce s-a întâmplat.

S-a răsucit spre mine.

— Indira a zis că o bănuieşti pe Elif că face trafic cu medicamente? Aşa a făcut Alicia rost de hydrocodon?

Am stat în cumpănă.

— Păi, n-am dovezi. Am auzit două asistente vorbind despre asta. Dar, de fapt, e altceva ce cred

că ar trebui să ştiţi…

Stephanie m-a întrerupt clătinând din cap.

— Ştim ce s-a întâmplat. N-a fost Elif.

— Nu?

— Christian s-a întâmplat să treacă pe lângă camera asistentelor şi a văzut că uşa dulapului cu medicamente e larg deschisă. Nu era nimeni acolo. Yuri îl lăsase descuiat. Oricine ar fi putut să meargă şi să ia ce pofteşte. Şi Christian a văzut-o pe Alicia furişându-se după colţ. Pe moment s-a întrebat ce face acolo. Acum, desigur, totul are sens.

— Ce noroc că a fost Christian acolo ca să vadă toate astea.

În vocea mea era o urmă de sarcasm pe care Stephanie a preferat să nu-l comenteze.

— Christian nu e singurul care a observat neglijenţa lui Yuri, a continuat. Adesea am avut impresia că lui Yuri îi pasă mult prea puţin de securitate. Că e prea prietenos cu pacienţii. Că e prea preocupat să fie popular. Mă mir că aşa ceva nu s-a întâmplat mai devreme.

— Înţeleg, am zis.

Chiar am înţeles. Am priceput că Stephanie era amabilă cu mine. Părea că nu eram vizat, îl alesese drept ţap ispăşitor pe Yuri.

— Yuri pare întotdeauna foarte meticulos, am zis, aruncând o privire spre Diomedes, întrebându-mă dacă o să intervină. Chiar nu cred…

Diomedes a ridicat din umeri.

— Părerea mea e că Alicia a avut întotdeauna o înclinaţie puternică spre sinucidere. După cum ştim, când cineva vrea să moară, în ciuda tuturor strădaniilor de a-l proteja, adesea e imposibil să-l împiedicăm.

— Nu asta-i treaba noastră? s-a răţoit Stephanie. Să-l împiedicăm?

— Nu. Diomedes a clătinat din cap. Treaba noastră e să-l ajutăm să se vindece. Dar nu suntem Dumnezeu. Nu avem putere asupra vieţii şi morţii.

Alicia Berenson voia să moară. La un moment dat trebuia să izbutească. Sau, cel puţin, să izbutească parţial.

Am ezitat. Acum ori niciodată.

— Nu-s prea sigur că e adevărat, am zis. Nu cred că a fost o tentativă de sinucidere.

— Crezi că a fost un accident?

— Nu. Nu cred că a fost un accident.

Diomedes mi-a aruncat o privire curioasă.

— Ce încerci să spui, Theo? Ce alternativă a mai rămas?

— Păi, pentru început, nu cred că Yuri i-a dat Aliciei medicamentele.

— Vrei să spui că Christian se înşală?

— Nu, am zis. Christian minte.

Diomedes şi Stephanie s-au uitat şocaţi la mine. Am continuat înainte să aibă timp să se dezmeticească.

Le-am spus repede tot ce citisem în jurnalul Aliciei: că Christian o tratase în particular pe Alicia înainte ca Gabriel să fie ucis; că ea se număra printre mai mulţi pacienţi pe care îi trata neoficial; şi nu numai că nu s-a dus să depună mărturie la proces, dar a pretins că n-o cunoaşte pe Alicia când a venit la The Grove.

— Nu-i de mirare că s-a împotrivit atât de mult oricărei încercări de a o face să vorbească din nou, am zis. Dacă vorbea, ar fi putut să-l dea de gol.

Stephanie se uita la mine fără să înţeleagă.

— Dar… ce spui acolo? Doar nu vrei să spui că el…

— Ba da, asta vreau să spun. N-a fost supradoză. A fost o tentativă de omor.

— Unde e jurnalul Aliciei? m-a întrebat Diomedes. E la tine?

Am clătinat din cap.

— Nu, nu mai e. I l-am dat înapoi Aliciei. Trebuie să fie în camera ei.

— Atunci trebuie să-l luăm de acolo.

S-a răsucit spre Stephanie.

— Dar mai întâi, a zis, cred că trebuie să sunăm la Poliţie. Nu-i aşa?

19

După aceea lucrurile s-au desfăşurat cu repeziciune. Poliţiştii roiau prin The Grove, punând întrebări, fotografiind, sigilând atelierul şi camera Aliciei. Ancheta era condusă de inspectorul-şef Steven Allen – un bărbat masiv cu chelie şi cu ochelari groşi prin care ochii i se vedeau deformaţi, amplificaţi, părând mai mari decât era firesc, bulbucaţi de interes şi curiozitate.

Allen mi-a ascultat cu mult interes povestea; i-am repetat tot ce îi spusesem lui Diomedes şi i-am arătat însemnările mele de după şedinţe.

— Vă mulţumesc foarte mult, domnule Faber, a zis.

— Spuneţi-mi Theo.

— V-aş ruga să faceţi o declaraţie oficială. Şi o să mai vorbim la momentul cuvenit.

— Da, desigur.

Inspectorul Allen m-a condus afară din cabinetul lui Diomedes, pe care îl rechiziţionase. După ce i-am dat declaraţia unui poliţist tânăr, am zăbovit pe coridor, aşteptând. Şi curând Christian a fost condus spre uşă de un poliţist. Părea crispat, speriat – şi vinovat. Am plecat mulţumit că va fi pus în curând sub acuzare.

Acum nu mai era nimic de făcut, în afară de a aştepta. Înainte de a pleca din spital, am trecut pe lângă „acvariul cu peştişori aurii”. Am aruncat o privire înăuntru – şi ceea ce am văzut m-a făcut să încremenesc

Elif primea pe furiş nişte medicamente de la Yuri, iar el băga în buzunar nişte bani.

Elif s-a năpustit afară şi m-a fixat cu singurul ei ochi. O privire plină de dispreţ şi ură.

— Elif, am zis.

— Du-te-n mă-ta.

Elif a plecat, a dispărut după colţ. Apoi Yuri a ieşit din „acvariu”. Când a dat cu ochii de mine, i-a

căzut falca. S-a bâlbâit, surprins:

— Nu… nu te-am văzut aici.

— Evident că nu.

— Elif şi-a uitat medicamentele. Tocmai i le dădeam.

— Aha, am zis.

Prin urmare, Yuri făcea trafic şi o aproviziona pe Elif. M-am întrebat ce altceva mai făcea – poate că mă cam pripisem să-i iau apărarea cu atâta hotărâre în faţa lui Stephanie. Aş face bine să nu-l scap din ochi.

— Voiam să te întreb, a zis, îndepărtându-mă de „acvariu“. Ce ar trebui să facem în privinţa domnului Martin?…

— Cum adică? M-am uitat la el, surprins. Vrei să zici Jean-Felix Martin? Ce-i cu el?

— Păi, e aici de câteva ore. A venit azi-dimineaţă s-o viziteze pe Alicia. Şi de atunci tot aşteaptă.

— Poftim? De ce nu mi-ai spus? Vrei să zici că a fost aici în tot acest timp?

— Scuze, mi-a ieşit din minte cu tot ce s-a întâmplat. E în sala de aşteptare.

— Aha. Păi, mă duc să vorbesc cu el.

M-am grăbit să cobor la recepţie, gândindu-mă la ceea ce tocmai auzisem. Ce căuta aici Jean-Felix? M-am întrebat ce voia; ce înseamnă asta.

M-am dus în sala de aşteptare.

Dar acolo nu era nimeni.

20

Am plecat de la The Grove şi mi-am aprins o ţigară.
Am auzit vocea unui bărbat strigându-mă. Am ridicat privirea, aşteptându-mă să fie Jean-Felix. Dar nu era el.

Era Max Berenson. Coborâse dintr-o maşină şi se năpustea spre mine.

— Ce mama dracului? a zbierat. Ce s-a întâmplat? Faţa lui Max era de un roşu aprins, schimonosită de furie. Tocmai m-au sunat şi mi-au spus de Alicia. Ce s-a întâmplat cu ea?

Am făcut un pas înapoi.

— Cred că trebuie să te potoleşti, domnule Berenson.

— Să mă potolesc? Cumnata mea zace acolo, într-o afurisită de comă, din pricina neglijenţei tale…

Mâna lui Max era strânsă în pumn. A ridicat-o. M-am gândit că o să-mi tragă una. Însă a fost oprit de Tanya. A venit repede la noi, arătând la fel de supărată ca el – însă supărată pe Max, nu pe mine.

— Încetează, Max! a zis. Pentru numele lui Dumnezeu. Situaţia nu e oricum suficient de rea? Nu-i vina lui Theo!

Max n-a băgat-o în seamă şi s-a întors spre mine.
Avea o privire sălbatică.

— Alicia era în grija ta, a strigat. Cum ai permis să se întâmple asta? Cum?

Ochii lui Max s-au umplut de lacrimi de furie. Nu încerca să-şi ascundă emoţia. Stătea acolo, plângând. I-am aruncat o privire Tanyei, şi era clar că ştia de sentimentele lui pentru Alicia. Tanya arăta exasperată şi secătuită de puteri. Fără să mai spună nimic, s-a răsucit pe călcâie şi s-a întors la maşina lor.

Voiam să mă îndepărtez de Max cât mai repede posibil. Am mers mai departe.

El a continuat să urle. Am crezut c-o să se ia după mine, dar n-a făcut-o – prinsese rădăcini acolo, un bărbat năruit, strigând după mine, zbierând jalnic:

— Te consider răspunzător. Biata mea Alicia, fetiţa mea… biata mea Alicia… O să plăteşti pentru asta! Mă auzi?

Max a strigat mai departe, dar nu i-am dat atenţie. Curând, vocea i s-a pierdut în tăcere. Eram singur.

Am mers mai departe.

21

M-am întors la casa unde locuia amantul lui Kathy. Am stat acolo o oră, privind. În cele din urmă, uşa s-a deschis şi el a ieşit. L-am văzut plecând. Unde se ducea? Să se vadă cu Kathy? Am şovăit, dar am hotărât să nu îl urmăresc. Am rămas să supraveghez casa.

Am urmărit-o prin fereastră pe soţia lui, din ce în ce mai sigur că trebuia să fac ceva ca s-o ajut. Ea era eu, iar eu eram ea; eram două victime nevinovate, amăgite şi înşelate. Credea că bărbatul acesta o iubeşte, dar nu era aşa.

Poate că greşeam presupunând că nu ştia nimic de legătură? Poate că ştia. Poate că se bucurau de o relaţie sexuală deschisă şi ea era la fel de promiscuă? Dar, cumva, nu credeam asta. Arăta nevinovată, aşa cum arătasem şi eu cândva. Era datoria mea să-i deschid ochii. Puteam să-i dezvălui adevărul despre bărbatul cu care trăia, cu care împărţea patul. N-aveam încotro. Trebuia s-o ajut.

În următoarele zile am tot revenit. Într-o zi ea a plecat de acasă la plimbare. M-am ţinut după ea, de la distanţă. La un moment dat mi-a fost teamă că m-a văzut; dar, chiar dacă a făcut-o, pentru ea nu eram decât un străin. Pe moment.

Am plecat şi am făcut nişte cumpărături. M-am întors. Am stat pe partea cealaltă a străzii, supraveghind casa. Am văzut-o din nou, stând la fereastră.

N-aveam un plan, ca atare, doar o vagă idee despre ce trebuia să fac. Cam ca un pictor fără experienţă, ştiam ce rezultat doresc, fără să ştiu cum să ajung la el. Am aşteptat o vreme, apoi m-am dus la casă. Am încercat poarta – era descuiată. S-a deschis şi am păşit în grădină. Am simţit un val de adrenalină. O încântare ilicită de a pătrunde nepoftit pe proprietatea altcuiva.

Apoi am văzut că se deschide uşa din spate. M-am uitat după un loc unde să mă ascund. Am observat căsuţa de vară din partea cealaltă a peluzei. Am alergat fără zgomot pe iarbă şi m-am strecurat înăuntru. Am stat acolo o vreme, trăgându-mi sufletul. Îmi bubuia inima. Mă văzuse? I-am auzit paşii apropiindu-se. Prea târziu ca să mai dau înapoi. Am băgat mâna în buzunar şi am scos cagula neagră pe care o cumpărasem. Mi-am pus mănuşi.

Ea a intrat. Vorbea la telefon.

— Bine, dragul meu, a zis. Ne vedem la opt. Da… Şi eu te iubesc.

A încheiat convorbirea şi a pornit un ventilator. Stătea în faţa ventilatorului, cu părul fluturând. A luat o pensulă şi s-a apropiat de o pânză aşezată pe şevalet. Era cu spatele la mine. Apoi mi-a văzut reflexia în fereastră. Cred că a văzut întâi cuţitul. A încremenit şi s-a întors încet. Avea ochii lărgiţi de spaimă. Ne-am uitat unul la altul în tăcere.

Aceea a fost prima dată când am dat ochii cu Alicia Berenson.

Restul, cum se spune, e istorie.

PARTEA A CINCEA

Oricâtă dreptate aş avea, gura mea mă va osândi.[10]

Cartea lui Iov 9:20

1

JURNALUL ALICIEI BERENSON

23 februarie

Theo tocmai a plecat. Sunt singură. Scriu cât de repede pot. N-a trecut mult timp. Trebuie să aştern totul pe hârtie cât mai am puterea să o fac.

La început am crezut că sunt nebună. Era mai uşor să cred că sunt nebună decât să cred că-i adevărat. Dar nu sunt nebună. Nu sunt.

Prima dată când l-am întâlnit în sala de terapie n-am fost sigură – era ceva familiar la el, însă diferit – i-am recunoscut ochii, nu doar culoarea, ci forma. Şi acelaşi miros de tutun şi de aftershave. Şi felul în care forma cuvintele, şi ritmul vorbirii – dar nu şi tonul vocii; părea, cumva, altfel. Aşa că n-am fost sigură – însă când ne-am întâlnit a doua oară s-a dat gol. A spus exact aceleaşi cuvinte – exact acea frază care a folosit-o acasă, întipărită în amintirea mea:

„Vreau să te ajut – vreau să te ajut să vezi limpede.”

De cum am auzit asta, ceva din creierul meu a percutat şi toate piesele s-au aşezat la locul lor – imaginea era completă.

El a fost.

Şi ceva din mine a preluat controlul, un soi de instinct de animal sălbatic. Voiam să-l ucid, să ucid sau să fiu ucisă – am sărit la el şi am încercat să-l sugrum, să-i scot ochii cu ghearele, să-i sparg ţeasta de duşumea. Însă n-am reuşit să-l omor, şi m-au înşfăcat, m-au îndopat cu medicamente şi m-au închis. Şi după aceea mi-am pierdut curajul. Am început iar să mă îndoiesc de mine – poate că am greşit, poate că mi s-a năzărit, poate că nu era el.

Cum ar fi putut să fie Theo? Ce îl făcuse să vină aici ca să-mi dea peste nas în felul ăsta? Şi apoi am înţeles. Toată aiureala aia că vrea să mă ajute –

asta era partea cea mai scârboasă din toate. Savura asta, îi creştea pipota de încântare – de aceea era aici – se întorsese ca să jubileze.

„Vreau să te ajut – vreau să te ajut să vezi limpede."

Ei bine, acum vedeam. Vedeam limpede. Voiam ca el să ştie că ştiu. Aşa că am minţit în privinţa felului în care a murit Gabriel. În timp ce vorbeam, vedeam că ştie că mint. Ne uitam unul la altul şi a înţeles că îl recunoscusem. Şi era în ochii lui ceva ce nu mai văzusem înainte. Frică. Îi era frică de mine, de ceea ce aş putea să spun. Era speriat de sunetul vocii mele.

De aceea s-a întors acum câteva minute. De data asta n-a zis nimic. Gata cu cuvintele. Mi-a prins încheietura şi mi-a înfipt un ac în venă. Nu m-am zbătut. Nu m-am împotrivit. L-am lăsat s-o facă. O merit – merit pedeapsa. Sunt vinovată, dar şi el este. Iată de scriu toate astea – ca să nu iasă basma curată. Ca să fie pedepsit.

Trebuie să mă grăbesc. O simt acum – chestia pe care mi-a injectat-o acţionează. Sunt somnoroasă. Vreau să mă culc. Vreau să dorm… Dar nu. Nu încă. Trebuie să rămân trează. Trebuie să sfârşesc povestea Şi, de data asta, o să spun adevărul.

În seara aceea, Theo a intrat în casă şi m-a legat, iar când Gabriel s-a întors, Theo l-a doborât. La început am crezut că l-a omorât, apoi am văzut că Gabriel respiră. Theo l-a ridicat şi l-a legat de scaun. A aşezat scaunul în aşa fel încât eu şi Gabriel să fim spate în spate, astfel că eu nu-i vedeam faţa.

— Te rog, am zis, te rog nu-i face rău. Te implor – fac orice, orice vrei.

Theo a râs. Ajunsesem să urăsc de moarte râsul lui – era rece, cavernos. Lipsit de inimă.

— Să-i fac rău? Şi-a scuturat capul. O să-l omor. Vorbea serios. Am simţit o groază atât de mare,

încât mi-au dat lacrimile. Am plâns şi l-am implorat.

— Fac tot ce vrei, orice – te rog, te rog lasă-l să trăiască – merită să trăiască. E cel mai blând şi mai bun dintre oameni – şi îl iubesc, îl iubesc atât de mult…

— Spune-mi, Alicia. Spune-mi cât de mult îl iubeşti. Spune-mi, crezi că el te iubeşte?

— Mă iubeşte, am zis.

Auzeam ceasul ticăind pe fundal. Părea că a trecut un veac până ce a vorbit.

— Vom vedea, a spus.

Ochii lui negri m-au fixat şi m-am simţit înghiţită de întuneric. Eram în preajma unei făpturi care nici măcar nu era umană. Era răul întrupat.

A dat ocol scaunului până în faţa lui Gabriel. Mi-am răsucit capul cât de mult am putut, însă nu-i vedeam. A fost un sunet înfundat, oribil – am tresărit când l-a plesnit pe Gabriel peste obraz. L-a lovit iar şi iar, până ce Gabriel s-a trezit cu o tresărire.

— Bună, Gabriel, a zis bărbatul.

— Cine mama dracului eşti?

— Sunt un bărbat însurat, a zis Theo. Aşa că ştiu ce înseamnă să iubeşti pe cineva. Şi ştiu ce înseamnă să fii dezamăgit.

— Ce mama dracului spui acolo?

— Numai laşii îi înşală pe cei care îi iubesc. Eşti un laş, Gabriel?

— Te bag în mă-ta.

— Aveam de gând să te omor. Însă Alicia m-a implorat să te cruţ. Aşa că o să-ţi dau de ales. Mori tu – ori Alicia. Tu hotărăşti.

O spunea atât de rece, de calm, de stăpânit. Fără emoţie. O clipă, Gabriel n-a spus nimic. Părea că nu poate să respire, ca şi cum ar fi primit un pumn

— Nu…

— Da. Moare Alicia sau mori tu. E alegerea ta, Gabriel. Hai să vedem cât de mult o iubeşti. Ai

muri pentru ea? Ai zece secunde ca să hotărăşti… Zece… Nouă…

— Nu-l crede, am zis. O să ne omoare pe amândoi – te iubesc.

— Opt… Şapte…

— Ştiu că mă iubeşti, Gabriel…

— Şase… Cinci…

— Mă iubeşti…

— Patru, trei…

— Gabriel, spune că mă iubeşti…

Şi atunci Gabriel a vorbit. La început nu i-am recunoscut vocea. O voce atât de firavă, de îndepărtată – vocea unui băieţel. Un copilaş care are în vârful degeţelelor puterea asupra vieţii şi a morţii.

— Nu vreau să mor, a zis.

Apoi a fost tăcere. Totul a încremenit. În trupul meu, fiecare celulă s-a dezumflat; celule care se ofileau, ca petalele moarte ale unei flori plutind spre pământ. Simt pe undeva mirosul de iasomie? Da, da, iasomie dulce – pe pervaz, poate…

Theo s-a îndepărtat de Gabriel şi a început să-mi vorbească. Mi-a fost greu să mă concentreze pe ceea ce spunea.

— Vezi Alicia? Ştiam că Gabriel e un laş – o călăreşte pe nevasta-mea pe ascuns. A distrus singura fericire pe care am avut-o vreodată… Theo s-a aplecat înainte, chiar în faţa mea. Îmi pare rău că fac asta. Dar, zău aşa, acum, că ştii adevărul… ţi-ar fi mai bine moartă.

A ridicat puşca şi a aţintit-o spre capul meu. Am închis ochii. L-am auzit pe Gabriel ţipând:

— NU TRAGE NU TRAGE NU…

Un clic. Şi apoi o împuşcătură – aşa de puternică, încât a alungat orice alt sunet. Câteva clipe a fost tăcere. Am crezut că am murit.

Dar nu am fost aşa de norocoasă.

Am deschis ochii. Theo era tot acolo – cu puşca aţintită spre tavan. A zâmbit. Şi-a dus degetul la buze, semnalându-mi să nu deschid gura.

— Alicia? a strigat Gabriel. Alicia?

Îl auzeam pe Gabriel zbătându-se pe scaun, încercând să se întoarcă, să vadă ce s-a întâmplat.

— Ce i-ai făcut, ticălosule? Ticălosul dracului. Of, Dumnezeule…

Theo mi-a dezlegat încheieturile. A aruncat puşca pe podea. Apoi m-a sărutat, nespus de blând, pe obraz. A plecat din încăpere, şi uşa de la intrare s-a trântit în urma lui. Eu şi Gabriel am rămas singuri. El suspina, plângea, abia izbutind să vorbească. Mă tot striga, jeluindu-se:

— Alicia, Alicia…

Eu tăceam.

— Alicia? La dracu', la dracu', of, la dracu'…

Eu tăceam.

— Alicia, răspunde-mi, Alicia! Of, Dumnezeule…

Eu tăceam. Cum aş fi putut să vorbesc? Gabriel mă condamnase la moarte.

Morţii nu vorbesc.

Mi-am desfăcut sârma din jurul gleznelor. M-am ridicat de pe scaun. M-am aplecat spre podea. Degetele mi s-au încleştat pe puşcă. Era fierbinte şi grea în mâna mea. Am dat ocol scaunului şi m-am oprit în faţa lui Gabriel.

— Alicia? Trăieşti, slavă Domnului, eşti…

Aş vrea să pot spune că am dat o lovitură în numele celor înfrânţi – că îi apăram pe cei înşelaţi, cei cu inima frântă – că Gabriel avea ochii unui tiran, ochii tatălui meu. Însă am depăşit vremea minciunilor. Adevărul e că, dintr-odată, Gabriel avea ochii mei – şi eu pe ai lui. Undeva, pe drum, schimbaserăm locurile.

Vedeam acum. N-am să fiu niciodată în siguranţă. Niciodată iubită. Toate speranţele mele, năruite; toate visurile mele, spulberate; nu rămânea nimic, nimic; tata avusese dreptate – nu meritam să trăiesc. Eram – nimic. Asta mi-a făcut Gabriel.

Acesta este adevărul. Nu l-am omorât pe Gabriel. El m-a omorât pe mine.

Eu n-am făcut decât să apăs pe trăgaci.

2

— Nimic nu-i mai jalnic, a zis Indira, decât să vezi lucrurile cuiva într-o cutie de carton.

Am încuviinţat din cap. M-am uitat cu tristeţe prin cameră.

— E surprinzător, zău, a continuat Indira, cât de puţine lucruri a avut Alicia. Când te gândeşti câte flecuşteţe adună celelalte paciente… Ea n-a avut decât câteva cărţi, câteva desene, hainele.

Eu şi Indira eliberam camera Aliciei, la cererea lui Stephanie. „E improbabil să se mai trezească”, spusese Stephanie, „şi, sincer, avem nevoie de pat“. Am trebăluit în tăcere în cea mai mare parte a timpului, hotărând ce să depozităm şi ce să aruncăm. M-am uitat cu atenţie prin toate lucrurile ei. Voiam să mă asigur că nu exista nimic acuzator – nimic care ar putea să mă dea de gol.

M-am întrebat cum reuşise Alicia să-şi ţină jurnalul ascuns atâta timp. Fiecare pacient avea voie să-şi aducă vreo câteva lucruri când era internat la The Grove. Alicia adusese o mapă cu schiţe, şi presupun că aşa a strecurat înăuntru jurnalul. Am deschis mapa şi am răsfoit desenele – cele mai multe erau schiţe şi studii în creion neterminate. Câteva linii aruncate neglijent pe pagină, care prindeau imediat viaţă, strălucit de sugestive, de o asemănare inconfundabilă.

I-am arătat Indirei o schiţă.

— Eşti tu, am zis.

— Poftim? Nu sunt.

— Eşti..

— Sunt? Indira părea încântată şi s-a uitat mai bine. Crezi? N-am observat să mă fi desenat. Mă întreb când a făcut-o. E bună, nu-i aşa?

— Da, este. Ar trebui s-o păstrezi.

Indira s-a strâmbat şi mi-a înapoiat-o.

— N-aş putea să fac asta.

— Sigur că poţi. Ea nu s-ar supăra. Am zâmbit. Nu va şti nimeni.

— Presupun – presupun că nu.

S-a uitat la tabloul care era rezemat de perete – cel cu mine şi Alicia pe scara de incendiu din clădirea cuprinsă de flăcări, cel mâzgălit de Elif.

— Şi ăsta? a întrebat Indira. O să-l iei tu?

Am făcut semn că nu.

— O să-l sun pe Jean-Felix. Se poate ocupa el.

Indira a încuviinţat din cap.

— Ce păcat că nu poţi să-l păstrezi.

L-am privit un moment. Nu-mi plăcea. Dintre toate tablourile Aliciei, era singurul care nu-mi plăcea. Ciudat lucru, dacă ne gândim că eu eram subiectul.

Vreau să fie clar – nu mi-a trecut prin cap că Alicia avea să-l împuşte pe Gabriel. Nu era intenţia mea şi nu m-am aşteptat ca ea să-l omoare. Tot ce voiam era să-i deschid Aliciei ochii asupra adevărului din căsnicia ei, aşa cum mi se deschiseseră ai mei. Aveam de gând să-i arăt că Gabriel n-o iubeşte, că viaţa ei e o minciună, căsătoria lor, o înşelăciune. De-abia atunci ar fi avut o şansă, aşa ca mine, să-şi clădească o viaţă nouă din a ruine; o viaţă bazată pe adevăr, nu pe minciuni.

Nu ştiam că Alicia are un istoric de instabilitate. Dacă aş fi ştiut, n-aş fi împins lucrurile atât de departe. Habar n-aveam că va reacţiona aşa. Şi când povestea a umplut presa şi Alicia a fost judecată pentru crimă, am simţit intens o responsabilitate personală; şi dorinţa de a-mi răscumpăra vina, de a dovedi că nu eram răspunzător pentru cele întâmplate. Aşa ca mi-am depus dosarul pentru postul de la The Grove. Voiam s-o ajut sa treacă prin urmările crimei – s-o ajut să înţeleagă ce s-a întâmplat, să se lămurească deplin – şi să fie eliberată. Desigur, dacă sunteţi cinici, aţi putea să spuneţi că m-am întors la locul crimei, cum s-ar zice, ca să-mi ascund urmele. Nu-

i adevărat. Cu toate ca eram conştient de riscurile unui astfel de demers – posibilitatea foarte reală că aş putea fi prins, că totul ar putea să se încheie cu o catastrofă –, n-aveam de ales, pentru că sunt cine sunt. Sunt psihoterapeut, nu uitaţi. Alicia avea nevoie de ajutor – şi numai eu ştiam cum s-o ajut.

Mă temeam că m-ar putea recunoaşte, în ciuda faptului că purtasem cagula şi îmi prefăcusem vocea, însă Alicia n-a părut să mă recunoască, şi am putut să joc un rol nou în viaţa ei. Şi apoi, în seara aceea la Cambridge, am înţeles în cele din urmă ce anume pusesem iar în scenă, fără să-mi dau seama; mina demult uitată pe care călcasem. Gabriel era al doilea bărbat care o condamnase pe Alicia la moarte; aducerea la suprafaţă a acestei traume iniţiale a fost peste puterile ei – iată de ce a luat puşca şi a revărsat mult-aşteptata răzbunare nu asupra tatălui, ci a soţului. Aşa cum bănuisem, crima avea rădăcini mult mai vechi, mai adânci, decât faptele mele.

Însă atunci când m-a minţit în privinţa felului în care a murit Gabriel, era evident că Alicia mă recunoscuse şi mă punea la încercare. Am fost silit să iau măsuri, să-i închid pentru totdeauna Aliciei gura. Puteam pune asta în cârca lui Christian – o dreptate poetică, mi s-a părut. N-aveam mustrări de conştiinţă să-i fac înscenarea. Christian n-a ajutat-o pe Alicia atunci când a avut cea mai mare nevoie de el; merita să fie pedepsit.

N-a fost tocmai uşor s-o amuţesc pe Alicia. Să-i injectez morfină a fost cel mai greu lucru pe care l-am făcut în viaţa mea. Că n-a murit, dar e adormită, e mai bine – aşa, încă pot să merg la ea în fiecare zi, să stau pe marginea patului şi s-o ţin de mână. N-am pierdut-o.

— Am terminat? a întrebat Indira, întrerupându-mi gândurile.

— Cred că da.

— Bine. Trebuie să plec, am un pacient la douăsprezece.

— Du-te, am zis.
— Ne vedem la prânz?
— Da.
Indira m-a strâns uşor de braţ şi a plecat.
M-am uitat la ceas. M-am gândit să plec devreme, să mă duc acasă. Eram sleit de puteri. Mă pregăteam să sting lumina şi să ies când mi-a venit o idee şi am simţit ca îngheţ.
Jurnalul. Unde era?
Ochii mi-au zburat prin încăpere, unde totul era împachetat frumos şi pus în cutii. Ne trecuseră toate prin mâini. Mă uitasem cu atenţie la toate obiectele ei personale.
Şi nu era acolo.
Cum am putut să fiu aşa de neglijent? Indira, cu trăncăneala ei necurmată; îmi distrăsese atenţia.
Unde era? Trebuia să fie aici. Fără jurnal, nu prea aveam dovezi cu care să fie condamnat Christian. Trebuia să-l găsesc.
Am scotocit prin cameră, din ce în ce mai febril. Am răsturnat cu fundul în sus cutiile de carton, împrăştiindu-le conţinutul pe podea. Am scormonit printre gunoaie, dar nu era acolo. I-am sfâşiat hainele, dar n-am găsit nimic. Am deschis mapa şi am scuturat schiţele pe podea, încă jurnalul nu era printre ele. Apoi am căutat prin dulapuri, am smuls toate sertarele asigurându-mă că erau goale, apoi le-am trântit deoparte.
Dar nu era acolo.

3

La recepţie mă aştepta Julian McMahon de la Trust. Era un tip masiv, cu păr roşcat cârlionţat şi preferinţă pentru expresii ca „între noi fie vorba” sau „dacă facem bilanţul” sau „când tragem linia”, care apăreau adesea în conversaţie; de multe ori în aceeaşi frază. În esenţă, era un personaj paşnic – chipul prietenos al Trustului. Voia să stăm puţin de vorbă înainte să plec acasă.

— Tocmai vin de la profesorul Diomedes, a zis. Cred că ar trebui să ştii – şi-a dat demisia.

— Ah. Înţeleg.

— S-a pensionat anticipat. Între noi fie vorba, era fie asta, fie o anchetă a acestei porcării… A ridicat din umeri. Nu are cum să nu-mi pară rău pentru el – nu-i un sfârşit prea glorios pentru o carieră lungă şi distinsă. Dar, cel puţin, aşa o să fie scutit de presă şi de tot tam-tamul. În paranteză fie spus, te-a pomenit.

— Diomedes?

— Da. A propus să-ţi dăm ţie postul lui. Julian mi-a făcut semn cu ochiul. A zis că eşti omul perfect potrivit pentru asta.

Am zâmbit.

— Foarte frumos din partea lui.

— Din păcate, dacă facem bilanţul, cu ceea întâmplat cu Alicia şi arestarea lui Christian, nici nu poate fi vorba să păstrăm The Grove. Îl închidem permanent.

— Nu pot spune că sunt surprins. Aşadar, de fapt nu va fi niciun post?

— Păi, când tragem linia, plănuim să deschidem aici în câteva luni un nou serviciu psihiatric, mult mai eficient din punct de vedere bugetar. Şi ne-ar plăcea să te gândeşti la posibilitatea de a-l conduce tu, Theo.

Era greu să-mi ascund entuziasmul. Am acceptat cu plăcere.

— Între noi fie vorba, am zis, împrumutând una dintre expresiile lui, e genul de ocazie la care visez.

Şi chiar era – o şansă să ajut cu adevărat oamenii, nu doar să le dau medicamente; să-i ajut aşa cum cred că ar trebui să fie ajutaţi. În felul în care m-a ajutat Ruth; şi am încercat eu s-o ajut pe Alicia.

Lucrurile ieşiseră bine pentru mine – aş fi nerecunoscător dacă n-aş spune-o.

Se părea că am căpătat tot ce mi-am dorit. Mă rog, aproape tot.

Anul trecut, eu şi Kathy ne-am mutat din centrul Londrei în Surrey – acolo unde am crescut. După ce tata a murit, mi-a rămas mie casa; cu toate că mama putea să trăiască acolo până la moarte, a hotărât să ne-o lase nouă şi s-a mutat într-un cămin de bătrâni.

Eu şi Kathy ne-am gândit că spaţiul suplimentar şi o grădină merită naveta la Londra. Mi-am zis că va fi un lucru bun pentru noi. Ne-am jurat că vom transforma casa şi am făcut planuri pentru decorare şi exorcizare. Însă, la aproape un an de la mutare, locul a rămas neterminat, pe jumătate decorat, cu tablourile şi oglinda convexă târguite în Portobello Market încă proptite de pereţii nezugrăviţi. A rămas în foarte mare măsură casa în care am crescut. Dar nu mă deranjează cum am crezut că mă va deranja. De fapt, mă simt ca acasă, ceea ce e ironic.

Am ajuns acasă şi am descuiat uşa. Mi-am scos repede paltonul – era zăpuşeală ca într-o seră. Am scăzut temperatura termostatului de pe hol. Lui Kathy îi place să fie foarte cald, în vreme ce eu prefer răcoarea, aşa că temperatura e unul dintre micile noastre câmpuri de bătălie. Aud din hol televizorul. În ultima vreme Kathy pare să se uite mult la televizor. Un necurmat sunet găunos care subliniază viaţa noastră în această casă.

Am găsit-o în living, încolăcită pe canapea. Avea în poală o pungă uriaşă cu chipsuri din creveţi, le pescuia cu degete roşii şi lipicioase şi le îndesa în gură. Mănâncă tot timpul porcării de-astea; nu-i de mirare că de curând s-a îngrăşat. N-a prea lucrat în ultimii doi ani – şi a devenit destul de retrasă, chiar deprimată. Medicul ei a vrut s-o pună pe antidepresive, dar n-am fost de acord. Am pledat pentru găsirea unui terapeut cu care să vorbească despre sentimentele ei; ba chiar m-am oferit să-i găsesc eu însumi un psihiatru. Dar, se pare, Kathy nu vrea să vorbească.

Uneori o surprind privindu-mă ciudat – şi mă întreb la ce se gândeşte. Oare încearcă să-şi ia inima-n dinţi să-mi spună despre Gabriel şi aventura lor? Dar nu spune nimic. Doar stă tăcută, aşa cum făcea Alicia. Aş vrea s-o pot ajuta, dar se pare că nu pot ajunge la ea. Asta e cumplita ironie: am făcut tot ce am făcut s-o păstrez pe Kathy – şi am pierdut-o, totuşi.

M-am cocoţat pe braţul canapelei şi am privit-o o vreme.

— O pacientă de-a mea a luat o supradoză, am zis. E în comă.

Nicio reacţie.

— Se pare că un membru al personalului i-a administrat dinadins supradoza. Un coleg.

Nicio reacţie.

— Mă asculţi?

Kathy a ridicat scurt din umeri.

— Nu ştiu ce să zic.

— N-ar strica un strop de simpatie.

— Pentru cine? Pentru tine?

— Pentru ea. O tratez de ceva vreme, terapie individuală. O cheamă Alicia Berenson. M-am uitat la ea când am spus asta. Kathy n-a reacţionat. Nici măcar o tresărire de emoţie. Am continuat: E faimoasă, sau oricum, faimoasă pentru infamie. Toată lumea vorbea despre ea acum câţiva ani. Şi-a omorât soţul… Îţi aminteşti?

— Nu, chiar nu.

A ridicat din umeri şi a schimbat canalul.

Şi aşa, continuăm jocul nostru de-a „hai să ne prefacem că”.

Se pare că mă prefac mult zilele astea – pentru o mulţime de oameni, inclusiv pentru mine. Iată de ce scriu asta, presupun. O încercare de a-mi ocoli egoul monstruos şi de a ajunge la adevărul despre mine – dacă e cu putinţă.

Aveam nevoie de o băutură. M-am dus în bucătărie şi mi-am turnat un păhărel de votcă din congelator. Mi-a ars gâtlejul când am înghiţit-o. Mi-am mai turnat unul.

M-am întrebat ce ar spune oare Ruth dacă m-aş duce din nou la ea, aşa cum am făcut în urma cu şase ani, şi i-aş mărturisi toate astea. Dar ştiam că e imposibil. Că acum sunt cu totul altfel de făptură, cineva mai vinovat, mai puţin capabil de sinceritate. Cum aş putea să stau în faţa acelei doamne firave şi să mă uit în acei ochi albaştri umezi care m-au ţinut în siguranţă atâta timp şi nu mi-au oferit decât decenţă, bunătate, adevăr şi să-i dezvălui cât de ticălos sunt, cât de crud, cât de răzbunător şi pervers; cât de nevrednic sunt de Ruth şi de tot ce a încercat să facă pentru mine? Cum aş putea să-i spun că am distrus trei vieţi? Că n-am niciun cod moral; că sunt în stare de cele mai urâte fapte, fără remuşcări; şi că nu-mi pasă decât de pielea mea?

Chiar mai rău decât şocul sau repulsia, sau poate chiar teama, în ochii lui Ruth când i-aş spune asta ar fi tristeţe, dezamăgire şi autoînvinuire. Deoarece nu numai că am dezamăgit-o, dar ştiu că va crede că ea m-a dezamăgit pe *mine* – şi nu numai pe mine, ci însăşi terapia prin vorbire. Pentru că niciun terapeut n-a avut o ocazie atât de bună ca Ruth să o aplice – a lucrat ani întregi cu cineva vătămat, da – însă atât de tânăr, un copil – şi atât de dornic să se schimbe, să fie mai bun, să se vindece. Şi totuşi, în ciuda sutelor de ore de

psihoterapie, de vorbit şi ascultat şi analizat, n-a izbutit să-i salveze sufletul.

S-a auzit soneria, trezindu-mă din gânduri. Nu era un lucru obişnuit, un musafir seara, nu de când ne-am mutat în Surrey. Nici măcar nu-mi mai aminteam când am invitat ultima oară nişte prieteni.

— Aştepţi pe cineva? am strigat, dar n-a venit niciun răspuns.

Probabil că nu mă auzea peste sunetul televizorului

M-am dus la uşă şi am deschis-o. Spre surprinderea mea, era inspectorul-şef Allen. Era înfofolit în palton şi fular şi avea obrajii îmbujoraţi.

— Bună seara, domnule Faber, a zis.

— Domnul inspector Allen? Ce faceţi aici?

— S-a nimerit să fiu prin apropiere şi mi-am zis să dau o fugă. Nişte elemente noi despre care voiam să vă vorbesc. E un moment potrivit?

Am şovăit.

— Ca să fiu sincer, tocmai voiam să pregătesc cina aşa că…

— Nu durează mult. Allen a zâmbit. Era clar că n-o să renunţe, aşa că m-am dat deoparte şi l-am poftit în casă. Părea să se bucure că era înăuntru. Şi-a scos mânuşile şi paltonul. E al naibii de frig afară, a zis. Destul de frig ca să ningă, pun pariu.

Ochelarii i se aburiseră, aşa că i-a scos şi i-a şters cu batista.

— Mă tem că aici e cam zăpuşeală, am zis.

— Nu pentru mine. Nu mi-e niciodată prea cald.

— V-aţi înţelege de minune cu nevastă-mea.

Ca la un semnal, Kathy a apărut în hol. S-a uitat întrebătoare de la mine la inspector.

— Ce se întâmplă?

— Kathy, este inspectorul-şef Allen. Se ocupă de ancheta despre pacienta de care ţi-am spus.

— Bună seara, doamnă Faber.

— Inspectorul Allen vrea să vorbim despre ceva. Nu durează mult. Du-te sus să faci baie şi te chem când e gata cina.

I-am făcut semn cu capul inspectorului să meargă în bucătărie.

— După dumneavoastră, am zis.

Inspectorul Allen s-a uitat din nou la Kathy apoi s-a întors şi s-a dus în bucătărie. L-am urmat, lăsând-o pe Kathy în hol, unde a mai zăbovit până să-i aud paşii urcând încet pe scară.

— Vreţi ceva de băut? am întrebat.

— Mulţumesc. Sunteţi foarte amabil. O cană de ceai ar fi minunată.

I-am văzut ochii îndreptându-se spre sticla de votcă de pe blat. Am zâmbit.

— Ori ceva mai tare, dacă preferaţi.

— Nu, mulţumesc. O cană de ceai mi-ar prinde foarte bine.

— Cum îl beţi?

— Tare, vă rog. Cu un strop de lapte, cât să-i dea culoare. Fără zahăr. Încerc să renunţ la el.

În timp ce vorbea, mintea mea rătăcea – mă întrebam ce caută aici şi dacă ar trebui sau nu să fiu speriat. Era atât de amabil, încât era greu să nu te simţi în siguranţă. Şi apoi, nu era nimic care ar putea să mă dea de gol, nu?

Am pornit ceainicul electric şi m-am întors spre el.

— Aşadar, domnule inspector? Despre ce voiaţi să vorbim?

— Păi, în principal despre domnul Martin.

— Jean-Felix? Zău? Asta m-a surprins. Ce-i cu el?

— Păi, a venit la The Grove să ia materialele de pictură ale Aliciei şi am ajuns să vorbim despre una, despre alta. Un bărbat interesant, domnul Martin. Plănuieşte o retrospectivă a lucrărilor Aliciei. Pare să creadă că acum e un moment potrivit ca să fie reevaluată ca pictoriţă. Cu toată publicitatea asta aş îndrăzni să spun că are

dreptate, Allen m-a cântărit din priviri. Poate că aţi vrea să scrieţi despre ea, domnule. Sunt sigur că ar exista interes faţă de o carte sau aşa ceva.

— Nu m-am gândit la asta. Ce are de-a face cu mine retrospectiva lui Jean-Felix, domnule inspector?

— Păi, domnul Martin a fost entuziasmat de noua pictură – nu părea să-l deranjeze că Elif o mâzgălise. A spus că îi adaugă o calitate specială – nu-mi amintesc exact cuvintele pe care le-a folosit, nu prea mă pricep la artă. Dumneavoastră?

— Nu cine ştie ce.

M-am întrebat cât o să dureze până ajunge la miezul chestiunii şi de ce oare mă simţeam din ce în ce mai stingherit.

— Oricum, a continuat, domnul Martin admira tabloul. L-a ridicat ca să se uite mai bine şi iată unde era.

— Ce anume?

— Asta.

A scos ceva din haină. L-am recunoscut pe dată.

Jurnalul.

Ceainicul fierbea şi un şuierat a umplut aerul. L-am debranşat şi am turnat apă fierbinte în cană. Am amestecat şi mi-am dat seama că îmi tremura un pic mâna.

— A, bine, am zis. Mă întrebam unde este.

— Băgat în spatele tabloului, a zis, în colţul din stânga sus al ramei. Era îndesat bine.

Iată unde îl ascunsese, mi-am zis. Pe spatele tabloului pe care îl uram. Singurul loc unde nu mă uitasem.

Inspectorul a mângâiat coperta neagră decolorată, încreţită, şi a zâmbit. L-a deschis şi l-a răsfoit.

— Fascinant. Săgeţile, confuzia.

Am încuviinţat.

— Un portret al unei minţi tulburate.

Inspectorul Allen a răsfoit paginile spre sfârşit şi apoi a început să citească cu glas tare.

— „…era speriat – de sunetul vocii mele… mi-a prins încheietura… şi mi-a înfipt un ac în venă.”

Am simţit un val de panică. Nu cunoşteam aceste cuvinte. Nu citisem acea însemnare. Era dovada acuzatoare pe care o căutasem – şi era în mâinile nepotrivite. Aş fi vrut să-i smulg jurnalul lui Allen şi să rup paginile, dar nu mă puteam mişca. Eram prins în capcană. M-am bâlbâit.

— Cred… cred că ar fi mai bine să…

Am vorbit prea agitat şi mi-a simţit teama din glas.

— Da?

— Nimic.

N-am mai încercat să-l opresc. Orice aş fi făcut ar fi fost privit, oricum, ca învinovăţire. Nu exista scăpare. Şi lucrul cel mai ciudat e că m-am simţit uşurat.

— Ştiţi, nu cred deloc că s-a nimerit să fiţi prin apropiere, domnule inspector, am zis, dându-i cana cu ceai.

— Ah. Nu, aveţi dreptate. Mi-am zis că-i mai bine să nu-mi anunţ din prag scopul vizitei. Însă, ce-i drept, asta pune lucrurile în cu totul altă lumină.

— Sunt curios să aud, m-am auzit zicând. Vreţi să citiţi cu glas tare?

— Foarte bine.

Mă simţeam ciudat de liniştit, în timp ce stăteam pe scaunul de la fereastră. El şi-a dres glasul şi a început:

— „Theo tocmai a plecat”, a citit inspectorul. „Sunt singură. Scriu asta cât de repede pot…”

În timp ce ascultam, am ridicat privirea spre norii albi care pluteau pe cer. În cele din urmă, s-au spart – a început să ningă – fulgii cădeau afară. Am deschis fereastra şi am întins mâna. Am prins un fulg. L-am privit cum dispare, piere de pe vârful degetului meu. Am zâmbit.

Şi m-am întins după altul.

MULŢUMIRI

Îi sunt foarte îndatorat agentului meu, Sam Copeland, pentru că a făcut ca totul să fie posibil. Le sunt deosebit de recunoscător redactorilor mei – Ben Willis din Marea Britanie şi Ryan Doherty din Statele Unite – pentru că au făcut cartea mult mai bună. De asemenea, doresc să le mulţumesc lui Hal Jensen şi lui Ivàn Fernandez Soto pentru comentariile lor nepreţuite; lui Brett Kahr şi lui Kate White pentru anii în care mi-au arătat cât de bine funcţionează terapia; tinerilor şi echipei de la Northgate pentru tot ce m-au învăţat; lui Diane Medak pentru că m-a lăsat să-i folosesc casa pentru a scrie; Umei Thurman şi lui James Haslam pentru că m-au făcut un scriitor mai bun. Şi pentru toate sugestiile şi încurajările lor, lui Emily Holt, Victoria Holt, Vanessa Holt, Nedie Antoniades şi Joe Adams.

Foto: Andrew Hayes Watkins

ALEX MICHAELIDES s-a născut în Cipru, tatăl său fiind grec-cipriot, iar mama englezoaică. A studiat literatura engleză la Universitatea Cambridge și a făcut un masterat pentru a deveni scenarist la Institutul American de Film din Los Angeles. A scris scenariul filmului *The Devil You Know* (2013), cu Rosamund Pike, și a fost coscenarist la *The Con is On* (2018), cu Uma Thurman, Tim Roth, Parker Posey și Sofia Vergara. *Pacienta tăcută* (2019) este primul său roman.

Viața Aliciei Berenson este aparent perfectă. Pictoriță faimoasă căsătorită cu un fotograf din lumea modei, ea trăiește într-o casă superbă, cu vedere spre parc, într-una din zonele cele mai dorite din Londra. Într-o seară, soțul ei Gabriel se întoarce acasă târziu de la o ședință foto, iar Alicia îl împușcă de cinci ori în față și apoi rămâne tăcută timp de șase ani.

Refuzul Aliciei de a vorbi despre crimă - sau despre orice altceva - transformă o tragedie de familie în ceva mult mai teribil, un mister care captivează imaginația publicului și o face pe Alicia celebră. Tablourile sale ajung la prețuri astronomice, iar ea, pacienta tăcută, este ascunsă de tabloide și de lumina reflectoarelor la clinica The Grove, o instituție medico-legală de maximă siguranță din nordul Londrei.

Theo Faber este un psihoterapeut care a așteptat multă vreme oportunitatea de a lucra cu Alicia. Hotărârea lui de a o face să vorbească și să dezvăluie motivul pentru care și-a împușcat soțul îl poartă pe un drum plin de riscuri - o căutare a adevărului care amenință să-l distrugă...

Pacienta tăcută este un thriller psihologic șocant despre un act de violență extrem al unei femei împotriva soțului ei și despre un terapeut obsedat de descoperirea motivului din spatele acestui act...

„Un debut impresionant... *Pacienta tăcută* este o carte remarcabilă, inteligentă și plină de imaginație."
The Times

„O poveste plină de suspans, inteligentă și sofisticată... un roman excepțional."
Lee Child

„O carte pe care n-o poți lăsa din mână, plină de viață și care îți dă fiori, cu un final ce îi va ului chiar și pe cititorii cei mai avizați de romane de suspans."
Booklist

e Book disponibil

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-3606-5

[1] Euripide, *Alcesta,* în voi. *Bachantele,* traducere de Alexandru Pop, Editura pentru Literatură, Bucureşti, 1965, p. 75.

[2] Unul dintre cele mai populare spaţii verzi din Londra.

[3] Cel mai cunoscut dintre cele trei spitale psihiatrice de maximă securitate din Marea Britanie.

[4] William Congreve (dramaturg şi poet englez, 1670 – 1729): citatul complet este *„Music hath Charms to soothe a savage Breast, to soften Rocks, or bend a knotted Oak"(The Mourning Bride).* De multe ori este citat *Beast* („sălbăticiune, fiară") în loc de *Breast.*

[5] Borderline personality disorder: tulburare de personalitate/ sindromul borderline.

[6] Teorie aparţinând psihanalistului britanic Wilfred Ruprecht Bion.

[7] În engleză, *containment*: teorie care face referire la existenţa aparatului conţinător-conţinut (ansamblul mamă-copil).

[8] Jean Paul Sartre, *Greaţa*, traducere de Alexandru George, Editura Univers, Bucureşti, 1990, p. 18.

[9] William Shakespeare, *Poveste de iarnă,* traducere de Ion Vinea, Editura Univers, 1971, p. 698.

[10] Biblia, Cartea lui Iov 9:20, Editura Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, Bucureşti, 2005, p. 540

Table of Contents